

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 526. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/12 (52) ● 30 Mart 2002 ● 3 Euro

**Herkes iş,
tüm çalışanlara
iş güvencesi!**

İMF istedi diye

onbinlerce kamu işçisini

sokağa atmaya hazırlanıyorlar!...

İÇİNDEKİLER

Yaklaşan 1 Mayıs ve görevlerimiz	3-4
Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!	5
Kamuda tensikat saldırısı hızlanıyor.. . . .	6
Hain sendika bürokratlarını sırtımızdan atalım!...	7
Düzen cephesinde "kriz bitti" tartışması .	8
Öğrenci gençlik hareketi....	9
Aksan Metal'den atılan işçilerin açıklaması.	10
Sınıf hareketinin sorunları	11
Burjuva toplumu ve burjuva kadın hareketi (orta sayfa)	12-13
Gülsuyu'nda militan Newroz kutlaması .	14
Newroz kutlamalarını doğru okumak/	
PKK/DÇS...	15
Uluslararası sınıf hareketi	16
BİR-KAR'ın gericilik ve savaş karşıtı kampanyası.	17
Esenyurt İşçi Bülteni'nden.	18
Kızıldere'de ölümüne yaşıtılan şiar:	
"Teslimiyet asla!"	19
Nazım Hikmet ve emekçi kadınlar	20
Öykü: "Biz kazandık!"	21
Laila değil sömürü cehennemi...	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/12 (52) • 30 Mart 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Yaklaşan her 1 Mayıs'ın, her gerçek devrimci için artan bir coşku anlamına geldiğine kuşku yok. Zaten bu coşku olmaksızın aynı nedenle artan görev ve sorumlulukları yerine getirebilmek de hiç kolay olmayacaktır.

Çünkü artan görev ve sorumluluklar salt faaliyetin yoğunlaştırılmasını ifade etmiyor. Öyle olsa elbette zorlukların sözünü etmeye bile değmez. Ancak 1 Mayıslar, düzen güçlerine de, en az devrimcilere verdiği coşku kadar, korku salmakta ve onların saldırganlıklarını müthiş artırmaktadır. Bu nedenle artan görev ve sorumluluklar, daha ziyade, daha fazla özveri, daha fazla dayanıklılık ve daha fazla sahiplenmeyi ifade ediyor.

Sermayenin faşist düzeninin 1 Mayıs'a yönelik saldırıları ise salt 1 Mayıs alanlarını kana bulamakla sınırlı olmuyor. Onlar, her 1 Mayıs gününü devlet terörünü artırma vesilesi yapmanın yanı sıra, devrimci harekete yönelik baskı ve terörü artırmanın da gerekçesi haline getiriyorlar. 1 Mayıs çalışmalarını aksatabilmek için ellerinden geleni arkalarına bırakmıyorlar. Gözaltılar, tutuklamalar, büro baskınları, yasaklar, toplatmalar..., sudan gerekçelerle hatta hiç gerekçesiz devreye sokuluyor. Düzenin bu tür saldırılarıyla boşa çıkarılan her görev geri kalanlar tarafından üstlenilmeden, her boşluk doldurulmadan devrimciliğin hakkını vermekten bahsedilemez. Artan görev ve sorumluluk esas olarak bu özveri ve bu sahiplenmeyi anlatıyor.

Düzen cephesinden 1 Mayıs'a yöneltilen saldırıların bir cephesinde devrimci faaliyete yönelik bu ve benzeri saldırılar varken, diğer cephesinde de sınıfa yönelik saldırılar yer alıyor. Mümkünse sokak gösterilerini yasaklıyorlar. Bunun artık mümkün olmadığı zamanlarda ise katılımı azaltmak yahut içini boşaltmak için uğraşıyorlar.

1 Mayısların içeriğini boşaltmada düzen adına en etkin çalışma yürütenler ise hep hain sendika bürokratları oldu. Bu yıl yine bu görevi onların üstlendiği görülüyor. Yaklaşan 1 Mayıs için yapılması gerekenlerin asgarisini bile yapmadıkları gibi, tam tersi bir tutum içindeler. Artan saldırılar karşısında kimisi tam bir suskunluk ve hareketsizlik içindeyken, kimi de salon toplantıları adı

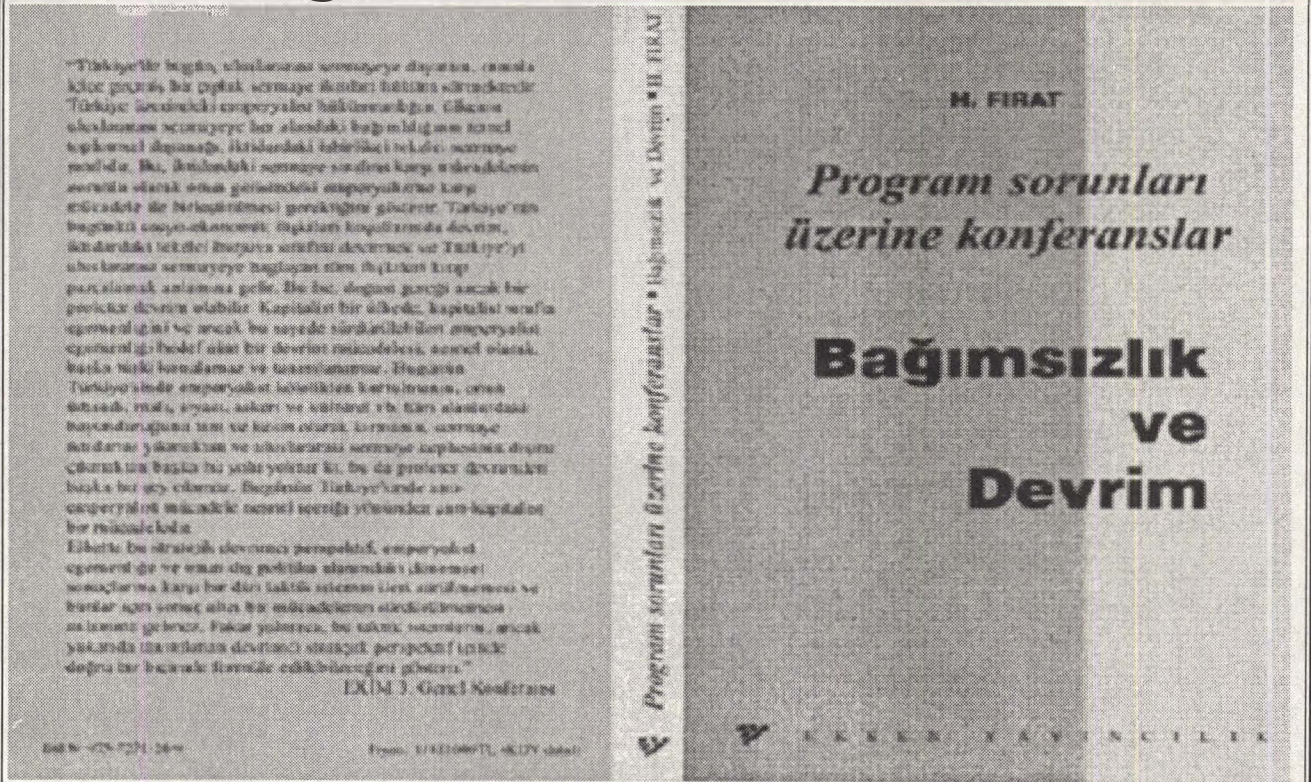

altında işçinin artan tepki ve öfkesini yatıştırmanın yolunu arıyor.

Devrimci 1 Mayıs faaliyetinin, devletin saldırı ve tahribatlarının yanı sıra, sendikal cepheden yürütülen bu saldırı ve tahribatları da karşılayabilmesi, boşa çıkarabilmesi gerekiyor. Etkin bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti, ve yanısıra yine etkin bir örgütlenme çalışması. Sadece 1 ay kalan 1 Mayıs'ta güçlü ve etkili gösterilerin gerçekleştirilmesinde devrimciler cephesinden yürütülecek çalışmanın gücü ve etkisinin önemli bir payı bulunacaktır.

Fakat 1 Mayıs'ın asıl zeminini, her zamanki gibi işçi sınıfının kapitalist sömürü ve zulme karşı duyduğu öfke ve tepkisinin oluşturduğu, devrimci faaliyetinse bu sağlam zemin üzerinde bir etki yaratabileceği unutulmamalıdır.

Program sorunları üzerine konferanslar Bağımsızlık ve Devrim

Yaklaşan 1 Mayıs ve görevlerimiz

Gelişmelerin ışığında 1 Mayıs kutlamalarının güncel anlamı

İşçi sınıfı ve dünyanın yoksul halkları bu 1 Mayıs'ı kapitalist sistemin giderek daha yıkıcı ve vahşi boyutlar kazanan ağır iktisadi, siyasal saldırı koşullarında karşılamaya hazırlanıyorlar. Saldırıları artık açık savaş ve işgal, kitlesel sosyal yıkım biçiminde sürüyor. Meydanı boş bulan kapitalist haydutların "küreselleşme" adı altında yürürlüğe soktuğu dizginsiz sömürü politikaları, dünya işçi sınıfının yılları bulan zorlu mücadelelerle elde ettiği kazanımlara her geçen gün yeni bir saldırı yöneliyor. Ücretler, sosyal haklar tırpanlanırken işsizlik büyüyor, yaşam koşulları kötüleşiyor. Demokratik hak ve özgürlükler gerici devlet terörü ve yasalarla giderek daha fazla kısıtlanıyor. Hak ve özgürlükleri için mücadele eden kapitalist metropollerdeki emekçiler de artık kurşunlanıyor, kapitalist devletin vahşi saldırılarına maruz kalıyorlar.

Kuşkusuz emperyalizme bağımlı yoksul ülke işçi ve emekçileri bu saldırılardan çok daha yakıcı biçimlerde etkileniyorlar.

Emperyalist soyguncular krizin yükünü kendi işçi sınıfının yanısıra esas olarak işbirlikçi iktidarlarla kendilerine bağladıkları ülkelerin emekçilerine ödetiyorlar. Ağır borç yükü, dizginsiz özelleştirmeler ve diğer sömürgeci uygulamalar ve anlaşmalar yaşam ve çalışma koşullarını daha da ağırlaştırıyor. Zaten kısıtlı olan hak ve özgürlükler açıktan gaspediliyor. Bir günde koca ülke ekonomileri çökertiliyor; emperyalist tekeller vurgunlarla kasalarını doldururken, bir anda milyonlarca işçi kapı dışarı ediliyor, çalışanlara sefalet ücretleri

dayatılıyor, vb.. Resmi rakamlara göre, 2001'deki kriz sonucunda Türkiye'de işten atılan işçi sayısı 2 milyona yaklaşıyor. Bir günde yarı yarıya yoksullaştırılan emekçilere yapılan ücret artışları ise resmi enflasyon rakamlarının dörtte birini bile bulmuyor.

Tüm bunlara emperyalizmin Irak, Somali ve Yugoslavya'nın ardından bölge halklarına karşı başlattığı yeni saldırganlığı da eklediğimizde, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasının, halkların kardeşliğinin tarihsel simgesi olan 1 Mayıs'ın böyle bir dönemde anlamına ve içeriğine yaraşır biçimde kutlanmasının ne kadar önemli olduğu daha iyi anlaşılır. ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu olan Türkiye'nin üç kuruş kapmak için ABD'nin emrinde bölge halklarının kanını dökmeye hazırlanması ise bir başka cepheden 1 Mayıs'ta anlamını bulan değerlere hayatiyet kazandırmada işçi sınıfına ve devrimcilere sorumluluklar yükler.

Kısacası, 1 Mayıs'ı emperyalist-kapitalist saldırılara karşı işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadelesini yükseltmenin, halkların kardeşlik cephesini örmenin bu denli yakıcı olduğu bir dönemde karşıyoruz. Saldırıları püskürtülemiyor. Dahası tam bir karşılık bulamıyor ve bu durum faturayı ve yıkımı daha da büyütüyor. Saldırılarına istenilen düzeyde

karşılık verilemiyorsa, bunun en temel nedeni, işçi ve emekçilerin dağınık olması, birleşik ve örgütlü militan bir mücadele yürütememesidir. Bu ihtiyacı karşılayacak olanlar ise sınıf devrimcisi komünistlerdir. İrili ufaklı bir dizi direnişle ancak küçük bir bölümü açığa çıkabilen tepkilerin sonuca ulaşması, herşeyden çok önderlik ve örgütlü mücadele ihtiyacının karşılanmasına bağlıdır.

1 Mayıs'ın herhangi bir güne indirgenmemesi, bu ulusal ve uluslararası ihtiyaçtan ve sarsıcı

görevine her zamankinden daha fazla yüklenmenin bir vesilesi ve olanağıdır.

Güçlükleri aşan, olanakları zorlayan bir 1 Mayıs çalışması

Devrimci 1 Mayıs'ın sınıfın damgasını vurduğu bir 1 Mayıs olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Her zaman olduğu gibi çalışmalarımızın merkezine sınıfın örgütlü bağımsız gücüyle alanlara çıkma hedefini

koyuyor, çalışmamızı ve 1 Mayıs'a katılımımızı, alandaki konumlanmamızı buna göre şekillendiriyoruz. Taktik politikalarımızı işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünü geliştirme, mücadelesini siyasallaştırma ve eylemini militanlaştırma ekseninde belirliyoruz. Bizim için esas ve belirleyici olan, 1 Mayıs'ı kendi içinde bir gün olarak kutlamak değil, sınıfın mücadele ihtiyaçlarını karşılamaya dönük politik faaliyetimizin bir olanağı olarak anlamına uygun biçimde değerlendirmektir.

Genel planda önemli olan bu temel hedefe ulaşmakta ne ölçüde başarılı olacağımız, önümüze koyduğumuz yakın hedeflere ne ölçüde yaklaşacağımıza bağlıdır. Zira, sınıfın sahipsiz bırakıldığı, sendika bürokrasisinin sınıf hareketinin önünde gerici bir barikat olarak dikildiği ve imkan ve güçlerimizin sınırlı olduğu bugünkü koşullarda, istenilen sonuçlara ulaşılmasının güçlükleri elbette sıradan değildir. Bu güçlükler hiçbir zaman çalışmamızda bir yön ve eksen kaymasına, bir iddiasızlığa yol açmadı ve açmayacaktır da. Çünkü işçi sınıfının devrimci programının gücüyle hareket ediyoruz. Tam da

bu güçle hareket etmenin sağladığı açıklık ve kendine güvenle, hakkını verdiğimiz her çalışmadan en zor koşullarda bile anlamlı sonuçlar alıyoruz. Şimdiye kadarki 1 Mayıs çalışmalarının deneyimleri de bu açıdan bizi düne göre daha avantajlı kılıyor. Bu toplam birikime yaslanarak daha güçlü bir 1 Mayıs çalışması için gerekli olan şey, daha büyük bir enerji ve fedakarlıkla, ısrarlı, hedefli, planlı ve sistemli bir çalışmayla görevlerimize yüklenmektir. Bir süre önce komünistlerin döneme ilişkin ortaya koyduğu taktik politik çerçeve bu açıdan temel bir kılavuz niteliğindedir.

Sınıf merkezli, yaygın ve güçlü bir propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmeliyiz

Siyasal gündemin yoğunluğu ve gelişmeler herşeyden önce yaygın ve kapsamlı bir propaganda ve örgütlenme çalışmasını gerektiriyor. Ne ölçüde yaygın ve zengin araçlarla bir propaganda çalışması yürütüleceği muhakkak ki önemlidir. Geçmiş deneyimlerimiz bu konuda sınırlarımızı zorlayan bir kapasiteyle faaliyet yürütebildiğimizi gösteriyor. Bu kazanılmış düzeyi sürekli geliştirmeyi hedeflemeliyiz.

Öte taraftan yeni dönemde farklı araçları devreye

gelişmelerden kaynaklanmaktadır. Böyle bir kavrayış ve sorumlulukla 1 Mayıs'a yüklenmeli ve süreci nesnel gelişmelerin hızına, kapsamına ve ihtiyaçlarına karşılık gelecek bir iddia ve pratik çalışma kapasitesiyle karşılamalıyız. Kapitalist barbarlığa ve emperyalist haydutluğa karşı Türkiye işçi sınıfının, Kürt emekçi halkının 1 Mayıs'ta yükselteceği mücadele bayrağı, yeni döneme bir başlangıç yapma imkanlarını içinde taşınmaktadır.

1 Mayıs, işçi sınıfına ve emekçi halklara bu kapsamlı saldırılara karşı uluslararası dayanışmayı ve birlikte mücadeleyi örme çağrısıdır.

1 Mayıs, kapitalist barbarlığa, emperyalist haydutluğa karşı biriken öfke ve tepkinin alanlara akacağı, barış içinde özgür ve insanca yaşam taleplerinin dile getirileceği özlemin adıdır.

1 Mayıs, emperyalist haydutların sömürü, sefalet, savaş, baskı ve terörle yıkıma uğrattığı milyonlarca işçi ve emekçinin "kurtuluş sosyalizmde" şiarıyla mücadele etme kararlılığını göstereceği gündür.

1 Mayıs, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için işçi sınıfının bayrağı altında örgütlenme ve savaşıma çağrısıdır.

Komünistler için 1 Mayıs, işçi sınıfı ve emekçileri örgütleme, onları mücadeleye kazanma tarihsel

sokma imkanlarını da kullanacağız. Zengin ve etkili araçlarla yürütülecek bir propaganda çalışması mutlaka karşılığını bulacaktır. Her alanın kendi koşullarını, özgün sorunlarını dikkate alarak uygun araçlarla seslenmeyi, bir çalışma örgütlemeyi başarmak önemli bir adımdır. Mevcut güçlerimizi alan, birim esasına göre önden hazırlamak, bir çalışma planına göre hareket etmek, bu adımı kazanmanın olmazsa olmaz koşuludur. Sınıfın örgütlü mücadele düzeyine ulaşması, her şeyden önce sınıf öncülerinin örgütlü disiplinli çalışmasına bağlıdır.

Böyle bir durumda, genel propaganda araçlarıyla yaygın bir çalışma yürütmeye paralel olarak, dikkatlerimizi belirlenen hedeflerde yoğunlaştırmaya, sonuç alıcı ısrarlı bir örgütsel faaliyetle birleştirmeye odaklamak durumundayız. Kritik halka budur; hedeflenen ve planlanan alanlara farklı araçlarla, etkili yol ve yöntemlerle örgütsel çalışmamızı kolaylaştıracak, işçi ve emekçi kitleleriyle birebir ve dolaysız ilişkilerin olanaklarını yaratacak çalışma götürmek, propagandayla kuşatılan alanlara yüklenmektir. Zira genel propaganda hiçbir zaman boşa gitmez. Ama ne kadar yaygın ve ne ölçüde farklı ve zengin araçlarla yürütülürse yürütülsün, genel kalmış bir propaganda ile işçi ve emekçileri tam olarak etkileyebileceğimizi, yalnızca böyle bir faaliyetle onları alanlara çıkarabileceğimizi düşünemeyiz. Doğru bir taktik politikanın yanısıra, somut hedefler ve araçları tanımlamak bunun için önemlidir.

İşçi ve emekçilere çağrımızı götürme, politikalarımızı ve şiarlarımızı taşıma faaliyeti mutlaka onları harekete geçirecek (somutta, işyeri-fabrika komiteleri/platformları oluşturarak alanlara çıkmak) daha açık olanakları yaratmaya hizmet etmelidir. Çalışma gününe denk gelmesi ve sendika bürokrasisinin katılımı örgütlemekte ciddi hiçbir çaba göstermeyecek olması nedeniyle, bu 1 Mayıs'ta koyduğumuz hedefleri, ona ulaşılacak araç ve yöntemlerle birlikte tanımlamak son derece önemlidir. En azından bunu gözetken azami bir çaba içinde olmalıyız. İşçilere, emekçilere ve gençliğe şu şu saldırılara karşı "işyerinde, fabrikanda, semtinde, okulunda 1 Mayıs komitelerini, platformları örgütleyelim" çağrımız ve propagandamızı seçilmiş hedeflerde mutlaka bu komiteleri/platformları oluşturmayla, oluşturulanları harekete geçirmeye bütünleştirebilmeli, dahası çalışmamızı burada odaklamalıyız.

Propaganda faaliyetimizin sonuçlarına ulaşması, buraya harcadığımız emek ve ısrarla doğru orantılıdır. Geçmişteki çalışmalarımızda bu son derece önemli görevi son anlara bırakmamızın, yeterince önem vermememizin yarattığı olumsuzlukları bu yılki çalışmada aşmalıyız. Üstelik bu yalnız 1 Mayıs çalışması açısından değil, dönemsel politikamızda mesafe almak, kullandığımız araçları daha da işlevli kılmak açısından da son derece önemlidir. Her alan, ne tür imkan ve araçlarla örgütsel çalışmayı ilerleteceğini, 1 Mayıs'a

katılımı nasıl sağlayacağını şimdiden düşünmek ve planlamak durumundadır. Toplantılar, geziler, ileri sendika şubeleri ve işyeri temsilcileriyle kurulacak ilişkiler, bir takım başka etkinlikler iyi örgütlenilirse, bunlar platformların işletilebilmesinin ve bir odak haline getirilmesinin imkanları olarak, son derece işlevli olacaktır. 1 Mayıs çalışmasının ileriye dönük kalıcı sonuçlarını ancak böyle bir çalışma içinde açığa çıkartabiliriz.

İşçi-emekçi platformlarını etkili bir biçimde kullanmalıyız

Bu açıdan mevcut platformlara son derece önemli bir görev düşüyor. Sınıf hareketinin durgunluğu koşullarında bir dönemdir çalışmasını yürüttüğümüz platformları amacına ve işlevine uygun araçlar olarak kullanmak, herşeyden önce platformların sınıf tabanına oturtulabilmesiyle, sınıfın öncü kesimleriyle ilişki kurulması ve giderek onları çalışmaya kazanmasıyla yakından ilişkili bir sorundur.

Kuşkusuz bu zaman alacak bir çalışmadır. Fakat bunu olağan çalışma temposuyla başaramayacağımızı, ancak mevcut imkanları ve kapasitemizi zorlayarak bu konuda bir mesafe alacağımızı da bilmeliyiz.

1 Mayıs ve 1 Mayıs çalışması, bu yönde bir gelişme katetmek için ciddi bir olanaktır. Sınıfın en

Güncel durumdan çıkan güncel görevler

Dışarıda ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçlarının gerektirdiği davranış çizgisi, içerde üç yıllık yeni bir IMF saldırı programı, ve nihayet, bu iç ve dış çizginin engelsizce uygulanabilmesi için sürekli bir baskı, terör ve yasaklar rejimi... Türkiye'nin güncel durumunu ve yakın geleceğini karakterize eden politik saldırı tablosu kabaca budur.

Bu güncel durum önümüze, güncel görevler olarak; emperyalist köleliğe, saldırganlığa ve savaşa karşı anti-emperyalist mücadeleyi; emekçileri daha ağır bir perişanlığa sürükleyen IMF saldırı programına karşı iktisadi ve sosyal istemler uğruna mücadeleyi; ve nihayet, baskı, terör ve yasaklar rejimine karşı temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini koymaktadır.

Bu çok yönlü mücadeleler gerçekte organik bir bütündür. Bunlar güncel planda yürüyen aynı sınıfsal saldırının farklı boyutlarına karşılık düşmektedirler ve zorunlu olarak birlikte ele alınmak durumundadırlar. Olayların seyri belli bir anda birinden birini nispeten önplana çıkarsa bile, bu ötekilerin önemini hiçbir biçimde ortadan kaldırmaz.

Öte yandan, bu mücadelelerin kesiştiği ana sınıfsal hedefler, işbirlikçi burjuvazi ve onun sırtını dayadığı emperyalizmdir. Bu nedenledir ki, birbirinden koparılamaz bu görevler ancak devrimci iktidar mücadelesi bakış açısıyla ele alındığı ölçüde devrimci bir anlam taşıyabilir, devrimci sürecin ilerletilmesi sonucunu doğurabilirler.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat 2002 tarihli 227. sayısının başyazısından...)

geri, en örgütsüz kesimi bile bir şekilde 1 Mayıs'tan haberli ve 1 Mayıs'a karşı duyarlıdır. Arayış içinde olan daha ileri kesimlerine 1 Mayıs üzerinden ilişki kurmanın ve seslenmenin önemi ve sağlayacağı imkanlar ise açıktır. Peşpeşe gelen saldırıların ve bu saldırılara karşı oluşan genel sınıf tepkisinin propagandif çalışmamıza karşı kendiliğinden yaratacağı ilgiyi bunlara eklemek bile gereksizdir. Propaganda ve örgütlenme çalışmamızın ne ölçüde etkili olduğunun temel ölçütlerinden biri de platformlar, işçi inisiyatifleri ve 1 Mayıs komiteleri vb. araçların ne ölçüde devreye sokulduğu ve nasıl bir etki bıraktığı olacaktır. Belirlediğimiz politikalarla platformlar üzerinden etkili ve bütünlüklü bir çalışma yürütebilir, sınıfla dolaysız ilişkiler geliştirmeyi başarırız, durgun dönemlerde elde edemediğimiz olanaklara da ulaşmanın yolunu düzlemiş oluruz. Platformlara ilişkin yaptığımız temel değerlendirmelere bu vesileyle bir kez daha dönüp bakılmalıdır.

Bu aynı şeyler, kendine özgü bazı farklılıklar taşımakla birlikte, gençlik, kamu emekçileri, semt ve kadın çalışması alanları için de geçerlidir. Bu açıdan 1 Mayıs politik çalışmamız her alanın kendi özgünlüğünde zenginleştirilip somutlanmalıdır. Ortak temel taleplerin, genel politik propagandanın yanısıra, ("Emperyalist savaşa hayır", "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği", "Herkes sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!", "Devlet terörüne son!" vb.), her alanda mutlaka daha özel bir tarzda işlenmesi gereken temel talepler ve şiarlar olmalıdır. İşsizliğin demoklesin kılıcı gibi sınıfın üzerinde sallandırıldığı, işten atılmaların bu kadar yaygın, çalışma koşullarının bu kadar ağır ve ücretlerin bu kadar düşük olduğu koşullarda, "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!", "Herkes iş ve işgüvencesi, herkese insanca yaşam ücreti!", hem genelde hem de sınıfa dönük çalışmada ağırlık vermemiz gereken taleplerdir. Örneğin kadın çalışmasına yönelik, "Sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüye son", "Eşit işe eşit ücret!" benzeri taleplerde somutlanan ve örgütlenen platformlar olabilir.

Geniş ve örgütsüz bir gençlik kesiminin 1 Mayıs'a her dönem bir ilgisi ve katılımı sözkonusu. Üstelik bunlar bağımsız gençlik platformlarıyla 1 Mayıs gibi etkinliklere katılmaya da son derece açıktır. Gençliğe yönelik olarak bu, "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "ABD askeri olmayacağız!" şeklinde ifade edilen emperyalist savaşa karşı tutum ve okullardaki "devlet terörü, soruşturma-uzaklaştırma"nın eksen alınacağı propaganda ve platform örgütleme çalışması olabilir, vb.

Sonuç olarak; 1 Mayıs çalışmasını, işçi ve emekçilere dönük politik çalışmamızın bir parçası olarak ele alıyor ve toplam çalışmamıza yeni bir hız ve kapsam kazandırmanın bir vesilesi sayıyoruz. Bir dizi araç ve imkanı bunun için seferber ediyoruz. 1 Mayıs'ı 2 Mayıs'lara ve genel siyasal gelişmelerin getirdiği görevlere bağlayan bir hat izliyoruz. Yaygın bir propagandanın yanısıra, teşhir ve propagandayı aşan, önümüze işçi sınıfını harekete geçirmeyi ve örgütlemeyi hedefleyen iddialı bir 1 Mayıs çalışması koyuyoruz. Sınıf devrimcileri olarak, iddialı bir çalışma temposu, ısrarlı ve inatçı bir çabayla görevlerimizi başaracağımızı biliyoruz. Sınıf dışı bütün arayışların sonuçsuz olduğunu, elde edeceğimiz başarılı sonuçlarla bu kez tersinden kanıtlayacağız. İşçi sınıfı ve emekçilere dönük böyle bir çaba asla boşa gitmeyecektir.

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Sermaye karşısında işçi ve emekçilerin en önemli mücadele araçlarından birisi elbette ki sendikalardır.

Kapitalizmin ilk evrelerinden itibaren işçiler maruz kaldıkları sömürü ve baskıyı sınırlandırmak, bir takım haklar elde edebilmek için örgütlenerek güçlerini birleştirme yoluna gitmişlerdir. Sendikalar bu ihtiyacın ve uzun yıllara yayılmış bir mücadele deneyiminin ürünü olarak ortaya çıkmışlardır. 19. yüzyılın başlarından itibaren özellikle Avrupa ve Amerika'da hayli yaygın ve güçlü sendikal örgütlenmeler oluşturulmuş, bunlar sermaye sınıfına karşı hak ve özgürlükler mücadelesinde önemli bir işlev görmüşlerdir.

Sendikalarda örgütlenme ve bununla bağlantılı olarak toplusözleşme yapma ve greve çıkma hakları özellikle 1930'lu yıllardan itibaren burjuva yasalarında da yer almıştır. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün İkinci Dünya Savaşı'nı takip eden dönemde kabul ettiği sözleşmelerde de bu haklara yer verilmiştir.

Önemle vurgulamak gerekir ki, burjuvazi bu hakları bahsetmemiştir. Onun bu tutumunun gerisinde, o dönemin güçlü devrimci sınıf hareketlerinin, yükselen sosyalizm dalgasının ve elbette ki muzaffer Ekim Devrimi'nin yarattığı basınç vardır. Avrupa ve Amerika burjuvazisi işçi sınıfını iktidar mücadelesinden alıkoymanın, onu düzen içinde tutmanın çaresini bir takım tavizler vermekte bulmuştur.

Bugün ise işçi ve emekçilerin örgütlenme hakkı bütün dünyada tehdit altındadır. Zira kapitalist sistem son 30 yıldır bunalımdan bir türlü yakasını kurtaramamaktadır. Yapısal bunalımı belli bir süreliğine de olsa aşmanın çaresini sömürüyü dünya ölçeğinde daha da yaygınlaştırıp derinleştirmekte, demek oluyor ki krizlerin faturasını işçi ve emekçi yığınlarına kesmekte görmektedir.

Bu konuda emperyalist-kapitalist sistemin planlarını bozabilecek yegane güç işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Bunun bilincinde olan sermaye, işçi ve emekçileri güçlü örgütlenmelerden yoksun bırakmak, varolan örgütlenmeleri tasfiye etmek için sistemli bir çaba içerisinde. Geçmişte tanımak zorunda kaldığı bu hakkı yeniden gaspetmek için her türlü yola başvurmuştur. '80'lerden bu yana uygulamaya konan neo-liberal saldırı politikalarının en temel hedeflerinden biri işçi ve emekçi yığınlarının örgütlendiği sendikal yapıların tasfiyesidir. Özelleştirme, taşeronlaştırma ve esnek üretim yöntemlerinin devreye sokulması gibi politikaların aynı zamanda sendikal örgütlenmeleri zayıflatması bir tesadüf değildir.

Bu politikaların hem emperyalist ülkelerde hem de bağımlı ülkelerde uygulamaya sokulması sonucu son 15 yılda sendikalı işçi sayısında önemli düşüşler olmuş, sendikal örgütler büyük güç kaybına uğramıştır. Kuşkusuz ki bunda sendikal hareketin ideolojik olarak da burjuvazi tarafından teslim alınmasının; devrimci sınıf sendikacılığı ve militan mücadele yerine "çağdaş sendikacılık" türünden burjuva akımların, buna uygun "mücadele" yöntemlerinin sınıf hareketine hakim kılınmasının da temel önemde bir payı bulunmaktadır.

Türkiye'de sendikal haklar

Türkiye'de işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele geleneği Avrupa ve Amerika işçi sınıfı hareketiyle karşılaştırıldığında bir hayli zayıftır. Demokratik,

sosyal ve iktisadi alandaki bir dizi hakkın elde edilmesi için verilen mücadele bazı anlamlı çabaların ortaya konmasıyla sınırlıdır. Birçok alanda olduğu gibi sendikal örgütlenmeye ilişkin haklar da başlangıçta daha çok uluslararası sınıf hareketinin bir kazanımı olarak elde edilmiştir. Türkiye işçi sınıfı hareketinin bu konuda zorlayıcı bir basıncı olmadığı ölçüde, bu haklar sermaye devleti tarafından en iğreti biçimde kendi yasalarına aktarılmıştır. İşçi sınıfı ve emekçiler, özellikle '60'lı ve '70'li yıllardaki mücadeleleriyle,

sendikal hak ve özgürlüklerden belli ölçülerde yararlanma imkanı bulmuşlardır. Toplumsal mücadelenin belli bir ivme kazanmasına paralel olarak nispeten güçlü sendikal yapılanmalar ortaya çıkmıştır. Bugün ise durum birçok yönüyle hayli farklıdır.

Sendikal hakları kullanmanın engelleri

Bugün Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerin sendikal örgütlenme hakkını daha etkin kullanmalarının önünde iki temel engel vardır.

Bunlardan biri, bütünüyle anti-demokratik, yasakçı hükümlerle bezenmiş 12 Eylül ürünü burjuva hukukudur. 12 Eylül faşist darbesi sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için yapılmıştır. 12 Eylül hukuku da sermayenin çıkarlarını en ileri düzeyde koruyup kollamak için düzenlenmiştir. Anayasa ve yasalarla işçi ve emekçi yığınlarının tüm hak ve özgürlükleri daha da güdükleştirilmiş, kullanılamaz hale getirilmiştir. Bunlardan biri de sendikal örgütlenme, grev ve toplusözleşme haklarıdır. Bugün yasalarda biçimsel olarak sendikalara üye olma, toplu sözleşme yapma ve greve çıkma hakları mevcuttur. Fakat gerçek yaşamda bir işçinin sendikaya gidip üye olması bile işten atılmayı, daha başka baskılarla karşılaşmayı göze alması anlamına gelmektedir.

Sendikal örgütlenme hakkının içinin boşalmasının, kullanılamaz hale gelmesinin bir diğer nedeni de sermayenin örgütsüzleştirme saldırısıdır. Bugün İMF denetiminde uygulanan özelleştirmeler ve kamudaki tasfiye operasyonu, giderek yaygınlaşan taşeronlaştırma ve esnek üretim, hükümetin yasalara dayanarak verdiği grev yasaklama ve erteleme kararları sendikaların işlevsizleşmesine yolaçmaktadır. Sendikal ihanet şebekelerinin sendikaları sermaye adına sınıfı denetleme aracı olarak kullanmaları bu durumu daha da ağırlaştırmakta, işçi yığınlarını sendikal örgütlenmeden giderek uzaklaştırmaktadır. Sonuç

olarak bugün en iyimser rakamlarla bile işçi sınıfının ancak yüzde 8'i sendikalarda örgütlüdür.

Kamu emekçileri hareketinin rolü

Türkiye'de kamu emekçileri '90'lı yılların başından itibaren güçlü bir sendikalaşma mücadelesi içinde oldular. Grevli-toplusözleşmeli sendikal hak talebi ekseninde harekete geçen kamu emekçileri, fiili olarak sendikalarını kurdular. Bunları korumak ve

kitleselleştirmek için devletle dişe diş bir mücadele yürüttüler. Sendikal hakların sınıf ve emekçi kitleleri içinde yeniden meşrulaşmasında bu mücadelenin yabana atılmayacak bir katkısı olmuştur. Ne var ki kamu emekçilerinin mücadelesi de son yıllarda giderek bir kilitleme içerisine girmiştir. Devlet kamu emekçilerine grev ve toplusözleşme haklarını içermeyen bir sahte sendika yasası dayatmıştır. Buna karşı yeterince etkin bir mücadelenin örgütlenememesi sonucunda sahte sendika yasası geçen yıl meclisten geçirilmiştir. Yasanın meclisten geçmesi, kamu emekçilerinin örgütlendiği

sendikaların içe kapanmalarını hızlandırmış, eski dinamizmlerini ve mücadelecilik kimliklerini önemli ölçüde aşındırmıştır.

Örgütlü mücadelenin kritik önemi

Kaba hatlarıyla ortaya konan tablo, Türkiye'de geniş işçi ve emekçi yığınlarının örgütsüz olduğunu, varolduğu kadarıyla da sendikal örgütlerin sınıf ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda kullanılmadığını göstermektedir.

Oysa işçi ve emekçilerin sadece ekonomik ve sosyal çıkarlarını savunmak için değil, sermayenin kapsamlı yıkım programlarına karşı koyabilmek için de bugün güçlü örgütlenmelere ihtiyacı vardır. İMF'nin dayattığı sömürü ve yıkım politikalarını püskürtmenin, sosyal hakların gaspına engel olmanın, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı sınıfın gücünü ortaya koymanın yolu sınıf hareketinin devrimci temellerde örgütlenmesidir. Bunun bir boyutu da işçi ve emekçi yığınlarının sendikal örgütler içerisinde biraraya gelmesi, sermayeye karşı güçlerini birleştirmesidir. Örgütsüz işçi ve emekçi yığınlarının bugünkünden daha geniş kesimlerinin sendikalarda örgütlenmesi, yanısıra mevcut sendikalardaki sendikal ihanet barikatının aşılması, güçlü bir sınıf hareketi yaratılmasının olmazsa olmaz koşullarındandır.

Kuşkusuz bu çok kolay bir iş değildir. Fakat hem hak kayıplarını ve yıkımları sınırlamak için, hem de sınıfı sermaye karşı iktidar mücadelesine hazırlamak için bunun başarılması gerekmektedir.

Bu nedenle, işçi ve emekçi yığınları sendikal örgütlenme haklarını kullanmaya çağırarak, bu hakların sınırlarını genişletme mücadelesini örgütlemek, bütün bunları siyasal bir sınıf hareketini yaratma çabasıyla birleştirmek gibi temel bir görevle yüzyüzyiz. Bugünkü koşullar ne olursa olsun, ortaya çıkan her olanak sınıfı daha ileri düzeyde örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için kullanılmalıdır.

Kamuda tensikat saldırısı hızlanıyor...**İMF istedi diye onbinlerce işçiyi sokağa atacaklar!**

İMF'ye verilen 18 Ocak tarihli niyet mektubunda aynen şu satırlar yerliyordu.

"3 Aralık 2001 tarihli Başbakanlık Genelgesi ile de desteklendiği üzere, kamu işçileri için gönüllü emeklilik planı halihazırda başlatılmış bulunmaktadır. 15.000 çalışan 2002 Ocak ayı ortasına kadar emekli edilmiş ya da emekli edilecekleri tebliğ edilmiş olacaktır.

"Gönüllü emeklilik teklifleri ve sadece gerekli görüldüğü takdirde işten çıkarmalar vasıtasıyla, Haziran sonuna kadar fazla işçi sayısı üçte bir oranında ve 2002 Ekim sonuna kadar kümülatif olarak üçte iki oranında azaltılacaktır. 2003 Haziran sonuna

kadar, kalan fazla istihdam aşamalı olarak azaltılacaktır."

Hem 3 Aralık tarihli Başbakanlık Genelgesi, hem de doğrudan doğruya niyet mektubunun bu satırları, kamuda başlatılacak kapsamlı bir tensikat saldırısının kapıda olduğunun habercisiydi.

Şimdi bu saldırı uygulamaya sokuluyor. İMF heyeti Mart ayı ortalarında bir denetim yaptı ve hükümetin acil olarak yapması gereken işleri belirleyip önüne koydu. Bunlardan kuşkusuz en önemlisi kamudaki "atıl istihdam" sorununun bir an evvel çözülmesiydi. Hükümetin önüne konulan plana göre, "atıl istihdam" Mart ayı sonuna kadar belirlenecek ve İMF'ye Nisan başında verilecek ek niyet mektubunda bu belirtilecek. Nisan'da ise tek tek bütün kamu kuruluşlarında atılacak işçilerin listesi hazırlanmış olacak. En geç Haziran ayının sonunda ise "fazla istihdam"ın üçte biri kapının önüne konmuş olacak.

Kapı önüne konulacak işçi sayısının 60-70 bin civarında olduğu, bunun bir kısmının re'sen (zorunlu) emeklilik yoluyla işine son verileceği, re'sen emekli olması mümkün olmayan asıl büyük çoğunluğun ise doğrudan doğruya işten atılacağı belirtiliyor.

Bu büyük tensikat saldırısından sadece kamu işçisi etkilenmeyecek. KİT'lerdeki memur ve sözleşmeli personel sayısının düşürülmesi için de hazırlıklar sürüyor. Bunun için memurlarda emeklilik yaş sınırının daha aşağı çekilmesine imkan sağlayacak bir yasal düzenleme yapılacak, hemen peşinden de durumu uygun olan binlerce kamu emekçisi re'sen emekliliğe zorlanacak.

Kamudaki tensikat saldırısının bir diğer boyutu ise, 330 trilyon tasarruf bahanesiyle çeşitli kamu kuruluşlarına bağlı bölge müdürlüklerinin kapatılması. İMF bölge müdürlüklerinin kapatılması için de talimat vermiş bulunuyor. Bu nedenle devlet bürokrasisinin üst kademelerinde şu günlerde toplantı üzerine toplantılar yapılıyor, kapatılacak müdürlüklerin

belirlenmesine çalışılıyor. Bu konuda da işin son aşamasına gelmiş bulunuyor. Önümüzdeki günlerde bu konuda gerekli yasal düzenlemeler yapılacak, kararname çıkarılacak ve birçok bölge müdürlüğü kapatılacak. Bu sayede kamuda çalışan binlerce işçi ve emekçinin bir çırpıda tasfiye edilmesi sağlanacak.

Ayrıca özelleştirme kapsamındaki KİT'lerde 11 bin civarında "atıl personel" olduğu hesaplanıyor. Özelleştirmeler yapılmadan önce bu fazlalığın eritilmesi planlanıyor.

Gündemdeki büyük bir saldırıdır

Kamudaki tasfiye operasyonu ve buna bağlı olarak gerçekleştirilecek büyük tensikat, bu alandaki işçi ve emekçilerin karşı karşıya olduğu en büyük saldırılardan biridir. Ekim ayına kadar en az 40-50 bin işçinin işini yitirmesi, işsizler ordusuna katılması söz konusu olan. Bu işçilerin ezici bir çoğunluğunun sendika üyesi olması, kamuda örgütlü sendikaların da aynı ölçüde üye kaybına uğraması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla sendikal örgütlülüğe de büyük bir darbe vurulmuş olacaktır.

Saldırı büyük, yanıtı da büyük olmalıdır

Ağırlıklı olarak kamuda örgütlenmiş olmalarına rağmen sendika konfederasyonları bu büyük saldırıyı seyretmekle yetinmektedir. Türk-İş'in düzenlediği salon toplantıları işçilerin hak kayıplarına ve yıkım saldırılarına karşı bir hayli duyarlı olduğunu göstermekte, fakat bu duyarlılık sendika yönetimlerini harekete geçirmeye şu an için yetmemektedir.

Kamu işçilerinin yapılan salon toplantılarının hemen hepsinde sendikal ihanete karşı tepkilerini haykırmaları, eylem istemeleri elbette ki sınıf

kitleleri içinde güçlü bir mücadele eğiliminin mayalandığını göstermektedir. Bu anlamlı olmakla birlikte, gelinen yerde bu kadarı artık çok bir şey ifade etmemektedir. Saldırıların toplam çapı düşünüldüğünde, sınıf hareketinin güçlü bir çıkışa ihtiyacı olduğu ortadadır. Bu çıkışa öncülük etme noktasında ise kamu işçisine önemli görevler düşmektedir. Örgütlülük düzeyi ve mücadele birikimi görece ileri olan kamu işçisinin sahip olduğu enerjinin açığa çıkarılması

gerekmektedir. Söylemeye gerek bile yok; bu konuda asıl görev, sınıf devrimcilerine, sınıf içindeki devrimcilere, öncü ve ilerici işçilere düşmektedir.

Bunun için özellikle kamu işçileri arasında sınıfın güncel taleplerine dayalı propagandayı yaygınlaştırmalı ve taban örgütlerini yaratma çabasına daha özel bir ağırlık vermeliyiz. Yaklaşan 1 Mayıs gündemini bunun için verimli bir şekilde kullanmak en öncelikli görevlerimizden biri olmalıdır.

Saldırıya karşı acil istemlerimiz:

- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak!**
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- * İMF anlaşmaları yırtılsın!**
- * Krizin faturasını kapitalistler ödesin!**
- * Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!**
- * Saldırıya ve ihanete karşı 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara!**

KİT'ler'de çalışan onbinlerce işçiyi sokağa atma hazırlıkları yapılıyor...

Sendika ağaları ise işçileri oyalamakla meşgul...

Hain sendika bürokratlarını sırtımızdan atalım!

Hükümet Türk-İş'in bölge toplantıları düzenlediği günlere denk düşen bazı açıklamalarıyla işçilerle adeta alay ediyor. Bölge toplantılarına binlerce işçi katılıp eylem talepleriyle bürokratları sıkıştırırken ve bürokratlar da eylem taleplerini geçiştirmek için çeşitli manevralar yaparken, hükümet çok sayıda KİT'i kapatmayı planladığını açıkladı. IMF'ye verilen son niyet mektubundaki taahhütlere uyularak gündeme getirilen bu saldırıyla, re'sen emeklilik ve iş akitlerinin feshedilmesi suretiyle onbinlerce işçi sokağa atılacak.

Hükümetlerin yıllardan beri KİT'lere bilinçli bir tercihle yatırım yapmadığı biliniyor. Sermaye, siyaset ve bürokrasi için bir arpalık haline getirilen bu işletmeler, yatırımdan da yoksun bırakılarak zarar eder duruma düşürüldü. Ardından işletmelerin devlet in sırtında bir kambura dönüştüğü, bir an önce bu kamburdan kurtulmanın şart olduğu doğrultusunda, özellikle sermayenin satılmış kalemleri aracılığıyla yoğun bir propaganda kampanyası yürütüldü.

Böylece, IMF'nin kamu harcamaları kısılarak ek

kaynak yaratılması dayatmasına uygun olarak, bu kurumların işbirlikçi ve emperyalist sermayeye peşkes çekilmesinin önü açıldı. Kamu işletmeleri tam bir yağma alanına çevrildi. İşçi sınıfının yılların birikimi ve emeğinin bir ürünü olan kamu işletmeleri birbiri ardına sermayeye yok pahasına devredildi, ediliyor. Özelleştirilen işletmelerde işten atmalar, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma gibi saldırılar pervasızca hayata geçirildi. Bunun sonucunda sendikalı işçi sayısında büyük oranlı düşüşler yaşandı.

Son sürece kadar işletmeler parçalanarak özelleştiriliyor ya da İSDEMİR'in ERDEMİR'e devredilmesi örneğinde olduğu gibi başka bir işletmeye devrediliyordu. Sermaye iktidarının son hazırlığı ise, birkaç önemli işletmeyi birden tasfiye etmektir. Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu (YDK) KİT'lerle ilgili bir inceleme yaparak, atıl kapasite ile çalışan yerlere ya yatırım yapılmalı ya da derhal kapatılmalı tavsiyesini hükümete iletti. Yatırım yapılmayacağı kesin olduğuna göre, bu "tavsiye"

işletmeleri derhal kapatın anlamına gelir. Bu işletmelerde çalışan personel emeklilik ya da işten çıkartma ile karşı karşıya kalacak.

YDK'nın, buldukları bölgelerde ticari hayatın belkemiğini oluşturdukları için sosyal açıdan olumsuzlar yaratabileceğine de dikkat çektiği kuruluşlardan bazıları şunlar: Türkiye Demir Çelik İşletmeleri, EKB (Et Balık Kurumu) Sümer Holding, KBİ (Karadeniz Bakır İşletmeleri), SEKA, Taksan, Çelbor, Denizcilik İşletmeleri, Gemi Sanayi, DİTAŞ.

Adı geçen işletmelerin KİT'ler arasında önemli yere sahip olduğu, özellikle SEKA ve Sümer Holding işçilerinin özelleştirmeye karşı kararlı tutum alarak direndikleri dikkate alındığında, sermaye devletinin daha saldırgan bir tutuma yöneleceği anlaşılmaktadır.

Hain bürokratlar eylem sözünü ağızlarına dahi almıyorlar

KİT'lerde geniş çaplı bir tensikata gidileceği kamuoyuna açıklandığında, Türk-İş'in bölge toplantıları başlamıştı. Buna rağmen ilk kez bu kadar pervasız bir açıklama gündeme getirebildi. Oysa bundan önceki tensikatlarda hükümet bazı yalanların ardına sığınarak işçileri yatıştırmaya özen gösterirdi. Bu kez, IMF'ye verilen son niyet mektubuna dayanılarak, ortaya konan hedefler son derece açık bir dille ifade edildi. Emekliliği gelmiş işçilerin kamu işletmelerinden işten çıkarılması planlanan sayının çok altında olduğu, bu sayının iş akitleri feshedilen işçilerle tamamlanacağı bildirildi. Bu pervasızlığın gerisinde, Bayram Meral haini ve çetesinin işçi sınıfını oyalayacağına duyulan güven var. Sınıf hareketindeki durgunluk düzen cephesini cesaretlendirmekle beraber, sendikaların tepesine çöreklenen hainlerin sundukları hizmet daha belirleyici bir durumdadır.

Bölge toplantılarında sergiledikleri tutum, sınıfın tabanından dışa vuran mücadele dinamiklerini etkisizleştirmek için harcadıkları çaba, bu hain bürokratların ihanet sicillerine yeni sayfalar eklemeye hazırlanmalarının göstergesidir. İstanbul toplantısından çıkarttıkları dersle diğer toplantılarda işçilere söz hakkı tanımayarak ya da bürokratların belirlediği isimlerle sınırlayarak, salon toplantılarında bile sınıfın sesini boğmaya çabalamaktadırlar. Sonuç bildireleri önden hazırlanarak, işçilerin toplantılarda ısrarla dile getirdikleri eylem talepleri dikkate alınmamaktadır. Bayram Meral haini 800 profesyonel sendikacıyı Ankara'da toplayacaklarını tekrarlayıp durmakta, eylem lafını ağzına almaktan dahi kaçınmaktadır. Bütün veriler, bölge toplantılarının sınıfı oyalamak amacıyla gündeme getirildiğini, tabandan yansıyan alanlara çıkma, şalter indirme taleplerini yatıştırmayı amaçladığını ortaya koymaktadır.

İşçi sınıfının izlemesi gereken yolu Sümerbank Bakırköy işçilerinin devam eden direnişi gösteriyor. Kapımıza dayanan emperyalist savaşa, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspına dur demek, özelleştirme, tensikat ve sendikasızlaştırma saldırılarını püskürtmek için, sendika ağalarının ablukasını parçalamak ve sermaye cephesi kadar kararlı bir duruş sergilemek gerekiyor. Sümerbank Bakırköy ve İzmit SEKA işçilerinin direnişleri bu açıdan son derece anlamlı ve önemlidir. Ancak bu direnişleri de aşan, işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kesimlerini kapsayan ortak bir direniş-dayanışma hattı oluşturulmadan, IMF patentli

İMF ve TİSK'in saldırı hazırlıkları

İMF Türkiye şefi Juha Kahnonen Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral'i geçtiğimiz haftalarda ziyaret etti. IMF şefinin amacı, sendika bürokratlarından IMF programlarına açıktan destek istemektir. Meral toplantısının hemen ardından yaptığı basın açıklamasında, "İMF şefine dersini verdik, biz onları öyle bağladık ki, geldiğine geleceğine pişman oldular" diyor. Aslında sermaye uşağı bu sendikacıyı böyle söyleten, Türk-İş'in bölge toplantılarında aldıkları tepki ve protestodur.

B. Meral ile IMF şefinin yaptığı pazarlığın perde arkasının gizlendiği açıktır. Bunun sonuçları önümüzdeki dönemde ortaya çıkacaktır. Yaklaşan toplu sözleşme görüşmeleri, iş güvencesi yasası, kamudan işçi çıkartılması, kıdem tazminatlarının ertelenmesi gibi saldırılarda Türk-İş'in tavrı, bu görüşmenin kimin lehine sonuçlandığını gösterecek. 2002 yılı toplu sözleşmelerinde, bir önceki yıl olduğu gibi, sıfır sözleşme ve ücretsiz izinler gündeme gelecek.

Öte yandan B. Meral IMF'nin karşısında hükümeti savunmaya geçiyor, IMF programı çerçevesinde kamudan işçi atılmasına yönelik olarak, "İMF Hükümeti sıkıştırıyor, sorun yaratıyor, dediğimizi yapmazsan bunalım yaratacağım diyor, ama yine hükümet bizim hükümetimizdir. Böyle bir konuşma yapsa ona da müsaade etmeyiz" diyor. Yerli ve yabancı sermayeye tam bir sadakatle hizmet eden, emperyalist savaşta ABD'ye her türlü desteği veren IMF uşağı hükümeti, IMF'ye karşı savunmaya geçebiliyor.

B. Meral tabanın basıncı karşısında, 7 bölgede gerçekleştirecekleri toplantılardan sonra eylem kararı alacaklarını söylüyor. Fakat bu sözde eylem kararı 800 sendikacının Ankara'ya gitmesinin ötesine geçemiyor.

Bu arada sermaye saldırı atağına geçmiş bulunuyor. Sermaye örgütü TİSK Abant'taki toplantısının ardından iş güvencesi yasa taslağının hazırlanan biçimiyle görüşülmemesi için milletvekillerine taleplerini içeren bir mektup gönderdi. Mektupta; iş güvencesi mevcut haliyle çıkarsa, sadece özel sektörden değil kamu

sektörü açısından da sorun yaratacağı, özelleştirme ve küçülme çalışmalarının engelleneceği söyleniyor.

Patronların itirazı, özelleştirme yoluyla sermayenin eline geçecek kuruluşlardan işçi atılması durumunda tazminat yükünün ağırlaşacak olmasıdır. İş güvencesi yasasında işçi haksız yere işten atılmışsa, yargı yoluna başvurarak haklılığını ispat ettiği koşullarda tekrar işe geri dönebilecek. TİSK bunun kendisi için bir "felaket" olduğunu söylüyor. Sanki iş kanununda işçi lehine gösterilen yasalar uygulanıyormuş gibi. Yasalarda sendikalaşma her işçinin hakkı, ama sendikalaşma yüzünden binlerce işçi işten atılıyor.

Mektupta, "İş güvencesi yasasında işten atılan işçi mahkemeye başvurduğunda haklı olduğu durumda işe tekrar geri dönebilecek, eğer işveren tarafından işçi işe başlatılmıyorsa kıdem ve ihbar tazminatlarının yanı sıra en az altı aylık, en çok bir yıllık ücreti tutarında para ödemek zorunda. Ayrıca mahkeme sonuçlanıncaya kadar 4 ay süreyle ücret ödemek zorunda" deniliyor. TİSK mektubunda gerçek işçi ücretlerini saklayarak, "1 milyar alan bir işçinin 10 yıllık kıdemi üzerinden alacağı tazminat 32 milyar" olacak diyor! Acaba hangi fabrikalarında işçilere 1 milyar maaş veriyorlar? TİSK iş güvencesinin meclisten geçmemesi için bu yalanların arkasına sığınıyor, yeni bir iş yasasının hazırlanmasını talep ediyor.

İşçi ve emekçilerin bu gidişe dur diyemedikleri, sendikal ihaneti boşa çıkaramadıkları koşullarda daha büyük bir yıkımla karşılaşacakları kesin. TİSK esnek çalışmanın en vahşi biçimini uygulamak için iş kanununun değişmesini talep ediyor. İş güvencesi yasasının mevcut haliyle çıkartılamayacağı ortada. Hükümetin inisiyatifine bırakılacak bir iş güvencesi yasası, işsizliği önleyemeyeceği gibi daha da artıracaktır. İşçi ve emekçiler "Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebiyle mücadele alanlarına çıkmalı, bu arsızlığa gereken yanıtı vermelidirler.

A. Engin

Düzen cephesinden "kriz bitti" tartışmaları...

İşçi ve emekçilerle alay ediyorlar!

Washington'da Amerikan-Türk Konseyi tarafından düzenlenen konferansta konuşan Derviş, krizin bittiğini, en kötü günlerin geride kaldığını ilan etti. Derviş'in bu sözleri, Türkiye'de hala süren bir tartışmaya yolaçtı. Tartışmanın taraflarından biri, krizin önemli ölçüde aşıldığını, ama düze çıkmak için yapısal düzenlemelerin devamının şart olduğunu söylüyor. Diğer taraf ise, krizin bitmediğini, Türkiye ekonomisinin hala yoğun bakımda olduğunu ileri sürerek buna karşı çıkıyor. Tartışma genel planda ekonomik politikaların hareket noktası üzerinde düğümleniyor. Anti-enflasyonist politikalar mı, büyümeye dayalı politikalar mı ikilemi, tartışmanın görünürdeki eksenini oluşturuyor. Emekçiler ise bu tartışmada bir taraf haline gelmiş değiller.

Tartışmanın gerçek özünü anlayabilmek için, tartışmayı yürüten tarafların krizden etkilenme düzeylerine ve beklentilerine bakmak gerekiyor. Tartışmayı burjuvazinin farklı kesimleri yürütüyor, dolayısıyla krizden çıkış kriterleri ve beklentileri bu farklılık üzerinden şekilleniyor. Ve özünde emekçi düşmanı politikalarda tam bir fikir ve tutum birliği içerisindedir. Krizin faturasının tümüyle işçi ve emekçilere kesilmesi konusunda tam bir birlik var.

Kasım ve Şubat krizleri, mali sistemin çöküşüyle birlikte yapısal krize yeni bir düzey kazandı. Uluslararası mali sermayenin ülkeyi hızla terketmesi, bankacılık sisteminin çöküşü, ödemeler sisteminin kilitlenmesi, ödeme gücü içindeki onlarca işletmenin kaplarına ya kilit vurulması ya da haraç-mezat uluslararası tekellere devredilmesine yolaçtı. Büyük ölçekli devalüasyonla yoksulluk toplumu çapında devasa boyutlara ulaştı. Bu aynı zamanda iç talebin dibe vurmasını, mali yönden zayıf olan burjuvazinin belli kesimlerinin yaygın iflaslarını getirdi.

Patlak veren kriz IMF politikalarının iflası anlamına geliyordu. Ama çöken IMF programı bir yenisiyle değiştirildi. Özünde geçmiştekilerden farksız olan yeni IMF programı da, esasta krizin faturasının sistemli biçimde işçi ve emekçilere ödetilmesi ve ülkenin emperyalist tekellerin sömürü ve yağmasına tümüyle açılmasını içeriyordu. Krizle birlikte emperyalizmle kölelik ilişkileri pekiştirildi, iş bir Dünya Bankası memurunun ülkeye fiili başbakan olarak atanmasına kadar vardırıldı, ülke ekonomisi ve maliyesi doğrudan emperyalistlerin denetimine bırakıldı, vb.

Emperyalistlerin ülkemizdeki çıkarlarının bekçisi konumundaki Kemal Derviş'in bir dediği iki edilmedi. Ülkenin stratejik işletmeleri emperyalistlerin yağmasına açıldı, işçi ve emekçilerin yoksulluğu katmerleştirildi, işsizlik devasa boyutlara ulaştı (DİE rakamlarına göre toplam çalışan işçi sayısının yüzde 14.1'i işten atıldı), katmerli vergi zamlarıyla soyguna yeni boyutlar eklendi. Tarım uluslararası tarım tekellerinin çıkarları doğrultusunda yıkıma uğrattıldı, milyonlarca küçük üretici açlığın ve sefaletin kollarına itildi. Sonuçta dış borç ödemeleri düzene sokulup, emperyalistlerin kasalarına düzenli

kaynak akışı güvencelendi. Emperyalistlere ülke ekonomisi teslim edildi, yağma ve soygun yeni boyutlar kazandı.

İşte Kemal Derviş'in "bitti" sözleriyle kastettiği, emperyalist çıkarların krizle birlikte yaşadığı risklerdir. Uluslararası mali tekellerin alacaklarının ödenmeme tehlikesinin şimdilik ortadan kaldırılması, çöken IMF programıyla milyonlarca emekçinin büyüyen öfkesinin kontrol altına alınarak, yıkım programlarının kesintisizce uygulama başarısının elde edilmesidir.

Bu aslında açıkça krizin faturasının milyonlarca işçi ve emekçiye kesildiğinin itirafıdır. Buradan alınan mesafeye birlikte, emperyalistler ve tekeli burjuvazinin kaymak tabakaları krizden etkilenmek bir yana semirmişlerdir. Kemal Derviş'in ABD'de krizin bittiği ilanı ile aynı günlerde Doğan Holding ile İş Bankası büyüdüklerine ilişkin açıklamalar yapıyorlardı.

Kemal Derviş'in "kriz bitti" açıklamasına karşı çıkanlar, başını ATO'nun çektiği, tekeli burjuvazinin kaymak tabakası dışında kalan, IMF politikalarının giderek yıkıma uğrattığı, elediği burjuva kesimdir. Bunlar büyümeyi temel alan kalkınmacı ekonomik politikaların uygulanmasını talep ediyorlar. Beklentilerini kredi ve KDV indirimi olarak ifade ediyorlar. Kriz sonrasında da IMF politikalarına karşı sözde bir "ulusal kalkınmacı" ekonomik politikayı öne sürmüşlerdi. Ancak bu beklentileri karşılanmamış, emperyalistler ve tekeli burjuvazinin kaymak tabakasının çıkarlarını merkez alan IMF programı katı bir biçimde uygulanmıştır. İşçi ve emekçilerin maruz kaldığı yıkımdan burjuvazinin bu kesimi de etkilenmiştir.

İşte Derviş'in krizin bittiğine ilişkin sözlerine bu çevrelerin verdiği yanıtın gerisinde bu vardır. Bununla birlikte, öne sürdükleri argümanları, IMF'nin yapısal uyum programının kesintisizce uygulanmasına da bağlamaktadırlar. Yani kendi sefil çıkarları için teşvik beklerken, işçi ve emekçilerin yıkımı konusunda onlarla aynı çizgide olduklarını açıkça belirtmektedirler. Artık kriz sonrasında olduğu gibi, ne IMF politikalarına ne de dış borçların ertelenmesine yönelik talepler dillendirilmektedir.

Krizin aşılp aşılmadığına ilişkin tartışmalar işçi sınıfı ve emekçilerle açıkça alay etmek anlamına gelmektedir. Krizin faturası bir bütün olarak işçi ve emekçilere kesilmektedir. Derin bir yoksulluk, işsizlik ve açlık geniş emekçi yığınların yaşamını özetlemektedir. İşçi ve emekçiler emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarları uğruna sistemli bir biçimde yıkıma uğratılmaktadır. Kriz aşılammakta, her yeni program krizin işçi ve emekçilere daha ağır bir biçimde fatura edilmesi anlamına gelmektedir. Nitekim "kriz aşıldı" diyen Derviş ABD'den yeni ve kapsamlı bir yıkım programıyla dönmüştür.

İşçi ve emekçiler kendileriyle alay edercesine yürütülen bu tartışmalara karşı yanıtlarını mücadele alanlarında vermeli, krizin faturasını ödemeyi reddetmelidirler.

İzmir İHD'den Filistin direnişiyle dayanışma...

"İşgale son, kahrolsun ABD emperyalizmi!"

Izmir İHD Şubesi 28 Mart'ta Filistin halkına yapılan katliamı kınamak ve Filistin halkının direnişini desteklemek amacıyla bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamayı İHD Yönetim Kurulu üyesi Av. Necati Barışık okudu. Eylemde "İşgale son, kahrolsun ABD emperyalizmi!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" sloganları atıldı. İHD'nin yararlı bilgiler içeren açıklamasını aşağıda okurlarımıza sunuyoruz.

İsrail-Filistin sorunu yıllardır devam eden, en köklü ve en kolay patlamaya hazır sorunların başında gelmektedir. 1947 yılında İngiltere'nin işgali altındaki Filistin topraklarından çekilmesi kararından, BM Genel Kurulu 181 sayılı kararla, Filistin topraklarından en verimli kesimlerin %55'ini Yahudilere, en verimsiz ve çöl olan %45'i Araplara bırakmıştır. Bu toprakları da az bulan Yahudiler Filistin'e ait %15 toprağı daha işgal etmiştir. O yıldan bu yana savaşlar dönemsel olarak sürmüş, çeşitli dönemlerde Arap ülkeleri ile barış görüşmeleri yapılmıştır.

İsrail'de iktidara geldiğinde her türlü diplomatik ilişkiyi askıya alan sağcı Şaron'un 2000 yılı Temmuz ayında Kudüs'te El Aksa Camisine yaptığı provokatif ziyaretle tırmandırılan süreç; bugüne gelindiğinde son yirmi yılın en büyük işgal operasyonuna dönüşmüştür. Bölgeyi kan gölüne çevirme konusundaki niyetini pratiği ile de ispatlayan Şaron "Ateşkesi ancak Filistinliler bunun için yalvarınca sağlarız" mantığı ile Filistin halkına karşı soykırımı andıran saldırılara girişmiş, kadın-çocuk ayrımı gözetmeksizin yüzlerce Filistinliyi öldürmüştür. Tanklardan atılan roketlerle yoldan geçen çocukların öldürüldüğü, çocukların okuldan alan annelerin kurşunlandığı, tepelerde oynayan çocukların İsrail tankçıları tarafından çağrılarak vurulduğu bugünlerde Gazze ve Batı Şeria işgal edilmiştir. Özellikle Filistin yerleşim bölgeleri ve mülteci kampları hedef alınarak, saldırılar kitlesel nitelik kazanmıştır. Evleri yıkılan binlerce Filistinli evsiz bırakılmıştır.

ABD emperyalizminin en gelişmiş silahlarla donattığı İsrail F-16'larla ve füzelerle ölüm kumaya başlamıştır. İsrail askerleri tarafından El Alamgraka köyü, El Amiri mülteci kampına saldırılmış, Cenin ve Balata mülteci kampları basılmış, evler yerle bir edilmiş, onlarca Filistinli öldürülmüştür. Abluka altına alınan mülteci kamplarının suyu-elektiriği kesilmiş, yaralılar için ambulans girişi yasaklanmıştır. Birçok yaralı kan kaybından yaşamını yitirmiştir. Bölgede Filistin Kızılayı hizmet veremez hale getirilmiştir. Yine Tulkarım mülteci kampı basıldığında 750 erkek tutuklanmıştır. Deyse mülteci kampından 15-45 yaşında 600 erkek, Kakilya'dan 600 erkek, Artas köyünden 100 erkek tutuklanmış, elleri ve gözleri bağlı, ceket ve gömlekleri çıkarılarak, iç çamaşırları dahi indirilerek sorguya götürülmüştür. Bu süre içinde yaklaşık 2300 Filistinli erkek tutuklanmış, tutukluların kolları ve alınları NAZİ uygulaması şeklinde numaralanmış, kendilerine zorla savaş mahkumu belgesi imzalatılmaya çalışılmıştır.

Mülteci kampları yerle bir edilirken, diğer yandan gazetecilerin bulunduğu otel topa tutulmuştur. Yine 14 Mart tarihinde İsrail tankları Ramallah'ta bir İtalyan gazeteciyi göğsünden 6 kurşunla vurmuş, 2 gazeteciyi de yaralamıştır.

Süren bu katliamlara karşı 18 aydır 2. İntifada'yla yanıt vermeye çalışan Filistin halkından 1500'e yakın insan bu sürede yaşamını yitirmiştir. ABD emperyalizminin Irak-K. Kore ve İran'a yönelik "nükleer silah kullanımı dahil tüm seçenekler masada" mesajı ile savaş çığırtkanlığını yaptığı bu süreçte; sırtını ABD'ye dayayan İsrail siyonizmi sözde birliklerinin çekildiği haberlerini yaymasına rağmen katliamlarına devam etmektedir.

Şaron yönetiminin bu yaklaşımı 16 Şubat gecesi 20.000 barış yanlısı İsrail vatandaşı tarafından protesto edilmiştir. Yine İsrail Ordusu içindeki 322 subay işgal altındaki Filistin topraklarında "Biz bu toprakların İsrail olmadığını biliyoruz" açıklaması ile görev yapmayı reddetmiştir.

1967'den beri işgal altında olan Filistin halkının İsrail birliklerinin topraklarından tamamen geri çekilmesi, adil bir çözüm için Filistin devletinin kurulması talebini destekliyor, Filistin halkına karşı soykırımı varan insanlık dışı uygulamalarda bulunan Şaron yönetiminin uygulamalarını lanetliyoruz.

İstanbul Üniversitesi'nde İETT zamları ve Cheney protesto edildi

Yaklaşık birbuçuk ay önce birkaç öğrenci grubunun bir araya gelerek başlattığı İETT zamları ve ulaşım hakkının gaspını konu alan "40 paralık adamlar" kampanyası, toplanılan imzaların belediyeye verilmesi amacıyla İÜ'de yapılan bir şenlikle bitirildi. Zengin bir sanatçı katılımının olduğu şenlikte konuşmalar genelde ulaşım hakkı ile ilgili olurken, YÖK yasa tasarısına ve savaşa yönelik vurgular hayli zayıf kaldı.

Diğer öğrenci grupları tarafından imzasız olarak hazırlanan ve YÖK yasa tasarısını hedefleyen pankarta müdahale eden "40 paralık adamlar" komitesi, bu davranışıyla bazı öğrencilerin tepkisini çekti. Şenliğin sonuna doğru çalışmaların devam edeceği bildirildi ve kitleyle birlikte belediye binasının önüne gidildi. Fakat mesai saatinin dışında gidildiği için dilekçeyi verebilecek bir yetkili bulunamadı.

"40 paralık adamlar" oluşumu içindeki arkadaşların devrimcilere olan tepkileri ve devrimci çalışmaya engel olmaya çalışmaları, düzenledikleri şenliğin politik bakımdan geriliği ve bunun Kemal Alemdaroğlu tarafından desteklenmesi, göze çarpan önemli noktaları. Bir diğer nokta ise; daha önce şenlikte verilecek 5 dakikalık arada Cheney ile ilgili basın açıklamasına olanak tanıyacıklarını söyleyenler, devrimciler eylemi başlatır

başlatmaz bundan vazgeçtiler. Böylece Cheney protestosunun sesini bastırmak yolunu tuttular.

Şenliğin ortalarına doğru devrimci, demokrat ve yurtseverler, 80 kişilik bir öğrenci kitesinin katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Rektörlüğün önünden eyleme başlayan öğrenciler kapının önüne geldiler. Eylem boyunca "Yaşasın bağımsız Filistin!", "Halkların katili ABD!", "Kahrolsun savaş, kahrolsun emperyalizm!", "Katil Cheney defol!", "Yankee go home!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Irak halkı yalnız değildir!" sloganları atan öğrenciler, yaptıkları açıklamada; "Halkların katili ABD'dir, emperyalizm savaş demektir; halklar, işçi ve emekçiler savaşın faturasını ödemeyecekler" dediler.

Ardından okulun içine giren öğrenciler, burada halaylarla birlikte ABD ve İsrail bayraklarını yakarak savaşı lanetlediler. Politik olarak olumlu bir hava yaratan eylemde eksik kalan yan, önceden karar alınmasına rağmen kapının kırılıp çıkılmaması ve kitlenin sloganlara coşkuyla katılmamasıydı. Tüm eksikliklere rağmen katil Cheney protesto edildi. Eyleme *Ekim Gençliği, İYO-Der, Partizan Gençlik, Yurtsever Öğrenciler, Özgür Gençlik ve Kaldıraç* katıldı.

Ekim Gençliği/İstanbul

YÖK yasa tasarısı üzerine panel

27 Mart günü Eğitim-Sen 6 No'lu Şube tarafından Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde YÖK yasa tasarısı ile ilgili bir panel gerçekleştirildi. Panele 50'ye yakın kişi katıldı.

Panelde Boğaziçi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Rifat Okçabol ile Marmara Üniversitesi'nde Doç. Dr. Fuat Ercan katıldılar.

Okçabol, Türkiye'deki eğitim politikalarının tarihsel gelişimini ele aldı ve Türkiye'de özel okulların kökenine, eğitimin paralılaştırılması sürecinin ilk örneklerine değindi. "70'li yılların başından itibaren eğitimin nasıl yeniden tanımlanması sürecine girildiğini, üniversitelerde ve liselerde eğitimin nasıl gerileştirildiğini ortaya koydu. Ve devletin geline süreci açıkça "Yurttaşlar, ben eğitim olanaklarını parası olanın kullanmasını istiyorum" dediğini söyledi.

Fuat Ercan ise, eğitimin yeniden tanımlanması olgusunun dünya çapında yaşandığını, dünyanın dört bir yanındaki saldırıların bir bütünlük taşıdığını dile getirdi. "Yeniden yapılanma" sürecini üç temel olguya bağladı: Avrupa Birliği'ne giriş süreci (finans merkezli bir eğitim yasası); IMF ve Dünya Bankası politikaları ve Türkiye'de ve dünyada sermayenin yapısal krizi. Ardından neo-liberal eğitim politikalarının yeni YÖK yasa tasarısı üzerindeki etkilerini anlattı. Tasarıdaki maddeleri tek tek ele alarak, "torba bütçe"den "işletme hesabı"na kadar tüm uygulamaların eğitimin paralılaştırılmasında birer adım olduğunu vurguladı. Öğrencilerin bu yasa tasarısı ile artık sadece gelir getiren birer muhasebe kalemi olduklarını, akademik personelin piyasalaştırıldığını, idari personelin de hızla taşeronlaştırılacağını vurguladı.

Konuşmaların ardından soru cevap kısmına geçildi. Yıldız Teknik Üniversitesi Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu'ndan bir öğrenci YÖK yasa tasarısında yapılan göstermelik değişikliklerin öğrencilerin tepkisini yatıştırmak için bir araç olarak kullanılacağını söyledi. Ardından Tez Koop-İş'ten bir SSK çalışanı, bu saldırıların dünya ölçeğinde neo-liberal eğitim politikaları ve GATTS'a dayandığını anlatarak, kendilerine de "kalite" vurgusu adı altında bir dizi saldırı yöneltildiğine değindi ve birlikte mücadele etmenin gereğini vurguladı. Söz alan bir başka öğrenci ise, YÖK yasa tasarısı gibi önemli bir gündemin okullardan uzak mekanlarda tartışılmasının fazla anlamlı olmadığını, Eğitim-Sen'in bu tür etkinlikleri okullarda yapmasını önerdi ve Yıldız Teknik Üniversitesi Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu'nun YTÜ'de düzenleyeceği panele çağrı yaptı.

Ekim Gençliği/İstanbul

MKÜ'de yasa tasarısı ve soruşturma terörü protesto edildi

28 Mart günü Antakya Arkeoloji Müzesi önünde, yeni YÖK yasa tasarısı, soruşturma terörü, okuldan atmalara ve uzaklaştırmalara karşı Mustafa Kemal Üniversitesi Öğrenci Derneği (MKÜ-ÖDER) tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamaya DKÖ temsilcileri, Hatay Demokratik Liseliler Birliği, Ekim Gençliği ve Eğitim-Sen'e üye bazı öğretmenler katıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı açıklamada, "Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz! YÖK'e hayır!" şiarının yer aldığı MKÜ-ÖDER imzalı bir pankart taşındı. Eylemde ayrıca, "Soruşturma terörüne son!", "Cezalar geri alınsın!", "YÖK yasa tasarısına hayır!", "Anadilde-bilimsel eğitim hakkı!" yazılı dövizler taşındı.

Basın açıklaması yoğun polis ablukası altında gerçekleştirildi. Eylemde sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Cezalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "YÖK yasa tasarısına hayır!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!" sloganları atıldı.

Basın açıklaması metninde şunlar söylendi: "Kurulduğu günden bugüne kadar üniversite gençliğini sürekli baskı altında tutan YÖK, meclise sunulan yeni yasa tasarısıyla ezilen emekçi halk çocuklarına üniversite kapılarını kapatmak istemektedir. ... Bu yeni tasarıyla üniversitelerin birer ticarethaneye dönüştürülmesi, öğrencilerin de birer müşteri yerine konulması söz konusudur. Yani YÖK bu tasarıyla parası olana eğitim anlayışını dayatmaktadır. Bu tasarıyla birlikte öğrencilere burs verilmesi, öğretim görevlilerinin maaşlarının ödenmesi, harç ücretlerinin belirlenmesi, yurt ve sağlık giderleri gibi konularda YÖK bütün yetkiyi üniversite rektörlüğüne vermiştir. Bu uygulamayla okuldaki öğrencilere sunulan tüm hizmetlere harcanan paranın yarısının öğrencilerden alınması planlanmaktadır. Ayrıca okuldan atma ve uzaklaştırma cezalarının verilmesi daha da keyfileşecektir..."

Ekim Gençliği/Antakya

16 Mart anması:

Beyazıt'ta anlamlı birliktelik...

16 Mart'ta katledilen 8 öğrencinin anması büyük bir coşkuyla gerçekleşti. Eylem iki koldan hareket eden öğrenci kitesinin Eczacılık Fakültesi önünde bir araya gelmesiyle, yaklaşık 1200 kişilik bir kitle ile yapıldı.

Beyazıt tramvay durağından eyleme başlayan İÜ öğrencileri haricindeki üniversitelerin oluşturduğu kitle meydana doğru yürüyüşe geçti. Polisin önüne kesmeye çalıştığı kitle kararlı ve militan duruşu ile birinci ablukayı atlatarak meydanın girişine geldi. Öğrencileri meydana almayacağını söyleyen polis daha sonra arama noktalarından geçilmesi koşuluyla müdahale etmedi.

Beyazıt Meydanı'na giren 900 kadar öğrenci, Merkez Kampüs'ten çıkan yaklaşık 300 kişilik öğrenci kitesiyile Eczacılık Fakültesi önünde buluştu. Yapılan açıklamada; 16 Mart katliamcılarının bugün aynı mantıkla hareket ettiğinden, tüm demokratik haklara saldırdığından, bu saldırıların artık fiziki şiddetin yanı sıra soruşturmalarla, YÖK yasa tasarılarıyla, tutuklamalarla sürdürdüğünden sözedildi. Anadilde eğitimden YÖK yasa tasarısına ve savaşa kadar bir dizi konuda sloganlar haykırıldı.

Ardından Merkez Kampüs'e giren öğrenciler eylemlerini halaylar çekerek bitirdiler. 6 Kasım'da yaşanan parçalı görüntü bu eylemde yerini anlamlı bir birlikteliğe bıraktı.

Kararlı ve militan duruş eylemin en önemli yönüydü. Eylemde, "Soruşturmalarla karşı mücadele edeceğiz, YÖK yasa tasarısı geri

çekilsin" ve "Beyazıt ve Halepçe katliamlarına karşı vardık, varız, varolacağız!" şiarlarının yazılı olduğu iki pankart açıldı.

Ekim Gençliği/İstanbul

ALGP'liler olarak 1 Mayıs çalışmalarına başladık...

1 Mayıs çalışmasına hazırlık olarak Ertuğrulgazi Lisesi'nde bir film gösterisi yapıldı. İDLB, ALGP ve Ülkemizde Gençlik'in yaptığı ortak etkinliğe 22 kişi katıldı.

Film gösterimine başlamadan önce devrim şehitleri için bir dakikalık saygı durumunda bulunuldu. 30 dakika süren filmde sonra kısa bir konuşma yapmayı planlamıştık, ancak zaman sorunu olduğu için bu gerçekleşmedi.

Film gösterimine katılanların sınırlı sayıda olması, bizlere daha sıkı ve planlı bir çalışma yapılması gerektiğini gösterdi. İnsanlara "film gösterimi var" demekten başka bir şey yapılmaması, doğal olarak katılımı sayısını düşürdü.

Bu deneyim sayesinde, bundan sonra yapacağımız etkinlikleri ciddi bir siyasal çalışmanın konusu yapmamız gerektiğini bir kez daha gördük.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Ertuğrulgazi'den ALGP'liler

AKSAN METAL'den atılan işçilerin açıklaması...**“Sendikalar ne zaman işçinin tam örgütü olacak?”**

Biz, DİSK/Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın yetkili olduğu AKSAN METAL işyerinde çalışan, ama 22 Mart 2002 tarihinde işten atılan işçileriz. AKSAN METAL işyerinde olup biteni tam anlamak ve doğru sonuçlar çıkarmak için süreci açıklama ihtiyacı duyduk.

Ekonomik krizi bahane eden işveren, aldığımız bilgilere göre, iki sendika yetkilisi ile iki kez yemekli görüşme yapmıştır. Bu görüşmede işveren, krizde olduğunu ileri sürerek (oysa 2002'nin ilk üç aylık üretimi 2001 yılına göre daha iyidir, artmıştır) işçilerin tümünü işten çıkararak yarım-ücretle tekrar işbaşı yaptırmak istediğini, kıdem tazminatlarını ise taksitle bağlayarak ödeyeceğini sendikaya teklif etmiştir. Görüşmenin bilmediğimiz başka boyutları ve sonuçları dışında işyeri komitesine ulaşan bu bilgiler değerlendirilerek, kabul edilemez olduğu sendika genel merkezine iletilmiştir.

Ancak Genel Merkez işverene “teklifini kabul edemiyoruz” derken, 1 Mart 2002'de yürürlüğe girecek olan %29.5 oranındaki ücret zammının, “saat ücreti 2 milyonun altında olanlara %20, üzerinde olanlara ise %15 olarak uygulansın” şeklindeki teklifi götürmeyi de ihmal etmemiştir.

Bu gelişmelerden sonra yaşananlar ise dudakları çuklatacak, sınıf mücadelesine duyarlı olan herkesi

hayrete düşürecek derslerle doludur. En çarpıcı olanı, en amansız ve en vahşi ESNEKLİK türünün işyeri komitesince reddedilmesinin, işyeri baştemsilcisi MUHARREM ER'i çileden çıkarmasıdır! Bu şahıs gördüğü her AKSAN işçisine ve işyeri temsilcilik odasına gelen işçilere; “Bakin, iyi düşünün, işsizlik var. Asgari ücrete bile iş bulamayacak arkadaşlar var. İşveren size yeniden iş de verecek” diyerek, işveren adına, işçileri korkutma ve terbiye etme görevine soyunmuştur. Öte yandan Evrensel gazetesinde isimsiz

çıkan bir yazıyı bahane ederek insan avına çıkmıştır. Yazının fotokopisini işveren vekillerine ve seflere dağıtmayı ihmal etmemiştir! İşveren adına insan avına çıkan işyeri baştemsilcisinin bu pervasızlığı sürerken, durum sendika yöneticilerine iletilerek önlem alınması istemiştir. Ancak üzerinde bile durulmamıştır. İşveren polisliğine soyunan bu kişi kelle avcılığına devam etmiştir. Bizi üzen taraf, bu adamın bu cesareti nereden ve kimlerden aldığıdır. Sonuç belli! 9 AKSAN işçisi özenle seçilerek işten atılmıştır. Niye? İşçi tavrı gösterdikleri için, sınıfsal çıkardan yana tutum aldıkları için. ESNEKLİĞİN en vahşi türüne karşı çıktıkları için. Bu yolla işçilerin tümünün sindirileceği hesabı yapılmıştır. Hiçbir kimsenin “ilk defa mı işçi atılıyor” deme hakkı yoktur, olay böylelikle sıradanlaştırılmaz.

Çünkü hesap bellidir. Bu işten atma, işverenin yapmak istediğini gerçekleştirmek, göstere göstere kabul ettirmek için uygulanmak istenen planın bir parçasıdır. Bu plan gerçekleşene kadar işveren, ya atmaya devam edecek, ya da sendika herhangi bir aşamada çaresizmiş gibi gözükerek planı kabul edecektir. DEMİSAŞ'ta, SARKUYSAN'da olduğu gibi.

Üzülerek ve yüreğimiz sızlayarak soruyoruz. Sendikalar kimin örgütüdür, demeyeceğiz; sendikalar ne zaman işçinin tam örgütü olacak? DİSK'in ilkelerini mezara gömerek ayakta kalmak mümkün müdür?

AKSAN METAL'den atılan işçiler

İşsizliğin çürütücü etkileri

Patronlar her krizde olduğu gibi işçileri kapı dışarı etme uygulamasını son krizde de hayata geçirdiler. Sendikalı işyerlerinden bile binlerce işçinin işten çıkarıldığı gözönüne alındığında, küçük ve orta boy ve çoğu sendikasız olan işyerlerinden çıkarılan işçi sayısı dev boyutlardadır. Neredeyse işçi çıkarmayan fabrika yok gibidir. Bunların bir kısmının sigortasız işçi çalıştırdığı da hesaba katıldığında, kapı önüne konulan işçi sayısının açıklanan rakamların kat kat üstünde olduğu açıktır. Bunu görebilmek için bir emekçi semtine uğramak yeterlidir. Semtlerdeki çoğu kahvehaneler gençlerden oluşan işçi gruplarıyla doludur. Konuştuğunuz her beş kişiden üçü ya işten çıkarılmış ya da ücretsiz izne ayrılmıştır.

Kapitalistlerin ücretsiz izin uygulamasına çok rağbet ettikleri görülmektedir. Patronlar hem olası bir tepkinin önünü kesmek, hem de tazminat ödemekten kurtulmak amacıyla bu yöntemle başvurumaktadırlar. Bu amaçlarına ulaşmakta fazla güçlük çekmemektedirler. İşçilerin örgütsüz olmaları ve sermaye medyasının krizle ilgili gerçeği saptıran haberlerinin de katkısıyla, işten çıkarılma sanki bir kader gibi algılanabilmektedir. Özellikle aile ekonomisine katkıdan öte sorumluluğu olmayan genç işçiler işten çıkarılmayı daha rahat kabullenmektedirler.

Bu tür işyerlerinde burjuva iş yasalarının bile uygulanmadığı bilinir. İşlerin yoğun olduğu dönemlerde sürekli zorunlu mesailer ve işçilerin daha hızlı çalışması için baskı yapılır. Sınıf dayanışması bilincinin yetersiz olduğu gerçeği de bu tabloya eklenirse, bu alanda patronların rahat hareket etmelerinin nedeni anlaşılır.

Mahallenin tozlu sokaklarında dolaşarak, kahvehanelerin dumanlı ortamında oyun oynayarak ya da televizyon karşısına geçerek “zaman öldüren” genç işsizler kendilerini boşlukta hissedip

yabancılaşmakta, bu umutsuzluk ortamında ceplerindeki son parayı şans oyunlarına yatırıp zengin olma hayalleri kurmaktadır. Nitekim sermaye basınına da yansıyan bu gerçek, “şans oyunları krizden etkilenmedi” türünden başlıklarla gündeme getirildi. Bu oyunları organize eden kurumlar aylık yüz trilyonları bulan kârlar elde etmektedirler. Kapitalizm hem insanları işsiz bırakıyor, hem de cebindeki son paraları temelsiz zengin olma hayalleriyle kendi kasalarına topluyor. Bu çarpık anlayışın kabul görmesi işçilerde hak arama bilincini köreltip kısa yoldan köşe dönme hayallerinin yayılmasına yol açıyor.

Bir avuç asalak kapitalistin kârları uğruna düzen, milyonlarca insana, özellikle de gençlere ücretli köle olma “şansını” bile tanımamaktadır. Kapitalizmin ayrılmaz bir parçası olan yedek sanayi ordusu, sistemin krize girdiği dönemlerde hızla kalabalıklaşmaktadır. Üretim süreci dışında kalmanın sosyal yozlaşma için zemin oluşturması ve bu zemin üzerinde boy veren çürümeyi değerlendiren burjuvazi, tüm kirli işlerini işsiz bırakıp lümpenliğe mahkum ettiği bu toplum kesiminden insanlara yaptırmaktadır.

İşsizliğin yaygın olması, sınıfın çalışan kesimleri üzerinde olumsuz etki yapar. Çevresi işsizlerle dolu olan bilinçsiz bir işçi, giderek kendini “şanslı” görmeye başlar. Böyle bir eğilim ise mücadeleden kaçmayı ve çürümeyi getirir.

Öte yandan, kriz ve çöküş sadece umutsuzluk, sosyal yaşamda yozlaşma vb.'ne yol açmıyor. Bununla beraber sistemden beklentilerin bitmesine yol açıyor, sisteme karşı öfke ve tepkiyi de mayalıyor. Bu öfke ve tepki örgütlenemediği, sömürü düzeninin bizzat kendisini hedef alacak şekilde harekete geçirilebildiğinde, işçi ve emekçiler tarafından yaşananların bir kader olmadığı görülecektir.

Tuzla Deri'de saldırı ve direniş

Tuzla Deri Sanayinde 80'i aşkın gündür direnişe devam eden Cihan Deri işçileri ile ziyarete gelen işçiler 24 Mart günü gözaltına alındılar.

Cihan Deri patronu direnişte olan işçilerin ticaretini engellediği gerekçesiyle jandarmaya ihbar etti. Bunun üzerine 13 direnişçi, 50 ziyaretçi işçi ve şube sekreteri gözaltına alındı. Durumu öğrenmek için Deri Sanayinde bulunan jandarma karakoluna giden Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Hasan Somkaya da karakolda gözaltına alındı. Gözaltına alınan toplam 65 kişi 26 Mart günü öğle saatlerinde Tuzla Savcılığı'na çıkarıldılar.

Gözaltında jandarmaya ifade vermeyen işçiler ve sendikacılar ifadelerini savcılıkta verdiler ve kendilerine yöneltilen suçlamaları kabul etmediler. Bu arada Cihan Deri patronu dayak yiyen direniş kırıcılarıyla birlikte savcılığa şikayete gelmişti. Fakat savcı da artık bıkmış olmalı ki, patronu odasından kovdu. İfadeleri alındıktan sonra işçiler serbest bırakıldılar ve tekrar fabrikaya döndüler.

Arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto etmek için deri işçileri ile çevresinde bulunan tekstil ve inşaat işçileri 26 Mart günü büyük bir yürüyüş düzenlediler. Sanayinin içinden yürüyüşe başlayan deri işçileri ile Şifa Mahallesi'nden gelen tekstil ve inşaat işçileri Traktörçüler Durağı'na kadar yürüdüler. Yürüyüşe çoğunluğunu deri işçilerinin oluşturduğu 1500 kişi katıldı. Yürüyüş sırasında “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Birlik, mücadele, zafer!” sloganları atıldı. Eylem boyunca işçiler son derece coşkulu ve kararlı bir duruş sergilediler.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Sermayenin saldırılarına karşı durmak örgütsüzlüğü ve güvensizliği aşmakla mümkün

M. Dicle

İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olduğu bugün genel kabul gören bir olgudur. İMF-TÜSİAD reçetelerinin pervasız bir şekilde yaşama geçirilmesi, ekonomik-demokratik haklar ve sosyal kazanımların kolayca gaspedilmesi bu örgütsüzlük sayesinde mümkün olmaktadır.

İşçi sınıfının mevcut durumda sahip olduğu tek kitlesel örgütlülük sendikalarıdır. Sendikalarda örgütlülük oranına baktığımızda tablonun vahameti ortaya çıkar. 1970'li yıllarda milyonlarca işçi örgütlü iken, bugün bu sayının 600 binlere kadar gerilediği sendikacılar tarafından dile getirilmektedir. '70'li yıllara göre işçi sayısındaki büyük artış da hesaba katıldığında, örgütsüzlüğün vardığı boyut ortaya çıkar.

Sermaye cephesinin sınıfın sendikal örgütlülüğünü dağıtma saldırısında başarılı olabilmesinde farklı etkenlerin rolü olmakla beraber, en önemli pay hain sendika bürokratlarına aittir. Örgütsüzlüğün kriz fırsatçılığına imkan tanıdığı şu günlerde kapitalistler fabrikalarını adeta birer çiftlik haline çevirmiş durumdadırlar. Özellikle orta işletmelerde bu durum belirgindir.

Örgütsüzlüğün sınıfın güncel yaşamına yansımaları

Ömrünün önemli bir bölümünü fabrikada geçiren bir işçi için üretim süreci günlük yaşamda önemli bir ağırlığa sahiptir. Patronların saldırıları, sosyal ilişkiler, çatışmalar vb. çoğunlukla fabrika ortamında yaşanır. Bu açıdan üretim süreci işçinin yaşamında özel bir önem taşır. Yaşadığı sorunlara, uğradığı haksızlıklara, yoğun sömürüye karşı sınıf kardeşleriyle beraber mücadele etmek her zaman arzulan bir şeydir. Zira bir işçi tek başına sorunların üstesinden gelemeyeceğini bilir. Genelde birlik olmak ve beraber mücadele etmek ortak bir özlemdir.

Ancak bu özleme öyle kolayından ulaşmanın mümkün olmadığı, her örgütlenme çalışmasının sabırlı ve zorlu bir mücadele gerektirdiği de gerçektir. Bu alanda deneyimi olmayan ya da olumsuz deneyimler yaşayan işçiler kolayca umutsuzluğa kapılabilmekte, yeniden mücadeleye girişmekte tereddütlü davranabilmekte, "denedik gördük, bu çaba boşunadır" diyebilmektedirler. Kuşkusuz bu olumsuz tablonun oluşmasına yol açan çok sayıda etken vardır. Sendikaların işçileri satması, sınıf ve kitle hareketindeki durgunluğun yarattığı umutsuz ruh hali vb. Bu koşullarda içe kapanma, küçük gruplaşmaların oluşması, sonu gelmez futbol tartışmaları, "şans oyunlarına" yönelme, dinsel gericiliğin etkisi altına girme ilk göze çarpan eğilimlerdir. Bu eğilimleri bir gerçeklerden kaçış ya da kendine sığınak arama olarak da değerlendirmek mümkündür. Sorunlar altında ezilmek de bu tabloyu tamamlamaktadır.

"Bu işyerinde, bu işçilerle bir şey olmaz!"

İşçilerle konuşulduğunda; kapitalistlerin saldırıları konusunda asgari bir bilinç açıklığı, burjuvazi adına ülkeyi yönetenlerden (tüm düzen partilerinden) hiçbir beklentilerinin kalmadığı ve bu güçlere karşı birlik sağlanarak mücadele edilmesi gerektiği ilk anda dile getiriliyor. Hatta bazı işçiler bir iç savaşa ihtiyaç olduğunu, sorunların başka şekilde çözülemeyeceğini bile söyleyebiliyorlar. Burada net bir sınıf bilinci olmasa da, asgari bir bilinç ve sınıf içgüdüsünden bahsetmek mümkün. Genelde dünya sorunlarıyla ilgilenmeyen işçilerin Arjantin işçi ve emekçilerinin direnişlerine ilgi duymaları, haberleri izleyip konuyu tartışmaları, Türkiye'de de aynısını yapmak gerektiğini

dile getirmeleri bunun göstergesidir.

Bu bakış açısının normalde örgütlülüğe yönelişi beraberinde getirmesi gerekir. Ancak sorun tam da bu noktada ortaya çıkıyor. İlk adımın çalıştığımız fabrikada, yaşadığımız semtte atılmasını, bunun için hemen şimdiden harekete geçmek gerektiğini söylediğimizde, "bu işçilerle mi?" sorusuyla karşılaşılıyor. "Bu işçilerle, bu fabrikada bir şey yapılamaz, burada patron yalakası çoktur, çoğu işçi korkmaktadır" vb. gerekçeler birbiri ardına sıralanıyor. Burada birlikte mücadeleye duyulan özlem ile bu mücadeleden uzak durmayı gerekçelendirme ikilemi aynı anda karşımıza dikiliyor. Bu bakış açısı; bir yandan örgütlülüğün gerekliliğini kabul ederken, öte yandan onu ulaşılamaz görerek pasif kalmaya yol açmaktadır. Bu da sınıfın yaşadığı çıkmazı aşmasını zora sokuyor. Ancak bu ikilem, uygun araçlar devreye sokulduğunda, işçilere güven veren bir çalışma yapıldığında, edilgenliği kırmanın mümkün olduğuna da işaret ediyor.

Olmayan kurtarıcıyı bekleme eğilimi

Sorunlar ağır, içinden çıkılmaz olunca ve insanlar kendilerini bu sorunlara karşı mücadelenin öznesi olarak görmeyince, doğal olarak çözüm bir kurtarıcıya havale edilmektedir. Ancak burada da bir sorun vardır. Zira ortada somut bir kurtarıcı yoktur. Üstelik burjuva partilerinden herhangi bir beklenti de kalmamıştır. Buna rağmen bir gün bir kurtarıcının ortaya çıkacağı ve sorunlara çözüm üreteceğini varsayarak beklemek kaderci-tevekkülcü eğilimleri güçlendirmektedir.

Birlik olup mücadele etmenin gerekliliği ile bu kaderci bekleyiş, sınıfın içinde bulunduğu ikilemin bir göstergesidir. Bu ikilemde hangi eğilimin ağır basacağı sınıf mücadelesinin seyri tarafından belirlenecektir. Verili koşullarda baskın olan bir eğilim henüz net değildir. Örgütsüzlüğün yaygınlığına ve sınıf hareketindeki durgunluğa rağmen sınıfın tamamen kaderci bir eğilim içinde olduğu söylenemez. Ancak hareketin içinde bulunduğu durgunluk uzun bir zamana yayılırsa, pasif kalmanın çürümeye dönüşme tehlikesini artıracığı da gözardı edilemez. Burada örgütsüzlük güvensizliği beslemekte, tersinden ise güvensizlik, ortak hareket etmeyi, sermaye saldırılarına karşı örgütlü bir direnişi zora sokmaktadır. Bu tablonun patronların işine yaradığı, onlara daha pervasız saldırma olanağı sağladığı ise herkesin malumudur.

Güçler bu cendereyi kırmak için seferber edilmelidir

Sendikal ihanet barikatını aşamayan örgütlü işçilerin saldırıları püskürtme konusunda yetersiz kalmaları sık yaşanan bir

durumdur. İşçi sınıfının bu öncü bölüklerinin mücadele birikim ve deneyimine sahip oldukları halde böylesi sorunlar yaşadıkları bir ülkede, bu deneyim ve birikimden yoksun olan sınıfın örgütsüz bölüklerinin içinde buldukları dağınıklığı aşmaları zorlu ve soluklu bir mücadeleyi kaçınılmaz kılmaktadır. Bu mücadelede mesafe alınabilmesinde kuşkusuz ki sınıfın öncü bölüklerinin ve sınıf devrimcilerinin rollerini hakkıyla oynamasının özel bir önemi vardır.

Burada öncü bölüklerin ön açıcı olarak lokomotif rolü üstlenmeleri gerektiği açıktır. Bu durum, sınıfın nicel olarak gövdesini oluşturan ve halen örgütsüz olan geniş kesimlerinin mücadelede yerini almasının taşıdığı önemi azaltmaz. Orta işletme olarak kabul edilen, tekellere yedek parça ve girdi mal sağlayan bu fabrikalarda da örgütlenmek önem taşımaktadır.

Örgütlü fabrikalarda sendikal bürokrasi engelini aşmak için taban inisiyatifini açığa çıkartmak ne kadar önemliyse, orta işletmelerdeki örgütsüzlüğü aşmak için de aynı oranda önemlidir. Bu işletmelerde hem sendikal örgütlenmeye hem de tabanı harekete geçirecek örgütlülüğe ihtiyaç vardır. Bu zorlu görev öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır. Güvensizlik ablukasını parçalamanın tek yolu budur.

KESK'ten "Ücretli doğum izni hakkı" için eylemler...

İzmir:

KESK'in başlattığı "Ayrımcılığa karşı eşitlik için örgütlenme zamanı kampanyası" ücretli doğum izni talebiyle devam ediyor. Bu amaçla 26 Mart günü Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Doğum izni süresine ilişkin taleplerin yanısıra şu talepler dile getirildi:

"Çocuk bakımını sadece annenin görevi olarak tanımlayıp kadını eve hapseden ya da hem evde hem işte sömürüyü derinleştiren zihniyete 'dur' diyoruz. Çocuk bakımının toplumsallaşmasını istiyoruz. Bu nedenle; en az elli çalışanın bulunduğu işyerlerinde devlet tarafından kreş ve gündüz bakımevleri açılmalıdır. 24 saat hizmet veren kurumlarda kreşler 24 saat açık olmalıdır. Küçük il ve ilçelerde ise merkezi kreşler açılmalıdır. Kreşlere ücretsiz servis konmalıdır. Yine çalışan kadınlara verilen emzirme saatleri artırılmalı, sağlıklı emzirme koşulları sağlanmalıdır."

Yaklaşık 130 kamu emekçisinin katıldığı eylemde, "Kreş ve gündüz bakımevi istiyoruz!", "Doğum izni Bulgaristan'da 3 yıl, Türkiye'de 3 hafta!" yazılı dövizler taşınırken; "Doğum izni hakkımız söke söke alırız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Ücretsiz kreş istiyoruz!", "Sağlık hakkımız gasp edilemez!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

İstanbul:

"Ayrımcılığa karşı eşitlik için örgütlenme zamanı kampanyası" çerçevesinde 26 Mart'ta İstanbul'da basın açıklaması yapıldı. KESK binası önünde yapılan eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. Açıklamada, kadınlara hamilelik sırasında ve sonrasında insanca çalışma ve yaşama koşulları sağlanmasına ilişkin talepler ileri sürüldü. Çocuğun sağlığı açısından en az altı ay emzirilmesi gerektiği, bunun için en az elli kişinin çalıştığı işletmelerde emzirme odaları ve kreş açılması gerektiği vurgulandı. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Adana:

Eğitim-Sen Adana Şubesi ve KESK Adana Şubeler Platformu'nun 26 Mart günü aynı konuyla ilgili yaptığı basın açıklamasında ise şunlar söylendi: "Doğum sonrası babaya 10 günlük ücretli izin hakkı tanınmalıdır. Ücretli doğum izin sürelerinin bitiminden itibaren tercihe bağlı olarak bir yıl ücretsiz izin hakkı tanınmalı, anne ve babanın bu hakkı 6'şar aylık sürelerle dönüşümlü olarak hizmet süresinden sayılmalıdır." (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Burjuva toplumu ve b

Feodal mutlakiyeti, onun sözde tanrısal kaynağını ve meşruiyetini, düşünsel olarak sorgulamak ve pratik olarak yıkmak, iktisadi gelişmenin olgunlaştırdığı koşullarda kendi iktidarını kurmaya hazırlanan burjuvazi için sınıfsal bir ihtiyaçtı. Fakat bu aynı tutumu burjuva erkeğinin burjuva kadını üzerindeki üstünlüğüne, dolayısıyla aile içindeki egemenliğine uygulamak için ortada herhangi bir sınıfsal dürtü ve çıkar sözkonusu değildi.

Burjuvazinin özgürlük ilkesi girişim özgürlüğü, ticaret özgürlüğü, çalışma özgürlüğü, sözleşme özgürlüğü vb. iktisadi ihtiyaçlardan temelleniyordu ve mülkiyet özgürlüğü ilkesine sıkı sıkıya bağlıydı. Mülkiyet ise burjuva erkeğinin tekelindeydi ve onu kadınla paylaşmak, böylece hiç değilse burjuva kadına özgürlüğünün ve burjuva kadınıyla eşitliğin önünü açmak için ortada herhangi bir geçerli neden yoktu. Bundan dolayıdır ki Mary Astel'in ülkesinde ve onun yukardaki soruları soruşundan tam 170 sene sonra bile, İngiliz kadını (elbette burjuva kadını da dahil) hala aile içinde erkeğin kölesiydi, onun mutlak hükümlerine altındaydı.

Yüzyılları bulan uzun feodal ortaçağ boyunca, değil cinslerin eşitliği ve kadının özgürlüğü, dolayısıyla kadın hakları, egemen ideoloji ve düşünce çerçevesinde kadının normal bir "insan" olup olmadığı, "akıllı varlıklar" arasında sınıflandırılıp sınıflandırılmayacağı bile tartışmalıydı. Dönemin egemen ideolojisi, onun esasını oluşturan din ve töre, kadının aşağılanmasını ve köleliğini kutsuyor; kadının eksikli bir yaratık olarak fiziksel ve zihinsel bakımdan erkekten aşağı olduğunu, bu nedenle erkeğe karşı mutlak itaat ve boyun eğmeyle yükümlü bulunduğunu vaaz ediyordu. Feodal toplum koşullarında bu henüz sorgulanamayan, son derece doğal sayılan bir ilişki ve düşünce tarzıydı.

Yine de, kadının bu denli aşağılanmasına, kabaca ikinci sınıf sayılmasına ilk düşünsel itirazlar, burjuva devrimlerini önceler. Sayıları pek az olsa da dönemin soylu sınıfına mensup bazı yazarlar (bunlar arasında kadınlar da vardı), kadının erkeğe göre eksikli bir yaratık olduğu düşüncesine karşı itirazda bulunmuşlar; tanrının her iki cinsi eşit yarattığını, fiziki güçsüzlüğüne karşın kadının da erkek kadar zihinsel yetilere sahip olduğunu, mevcut kısıtlılıklardan kurtulması ve eğitilmesine olanak sağlanması durumunda bunun açıkça ortaya çıkacağını savunmuşlardır. Fakat son derece cılız olan ve zaten dar bir seçkin çevrenin ötesine ulaşmayan bu türden itirazların, o günün tarihi koşullarında herhangi bir toplumsal yankı bulması, gündeme bir "kadın sorunu", dolayısıyla hareketi getirme olanağı yoktu. Kadın ezilmişliğinin ve köleliğinin, bir yandan yeni biçimler ve boyutlar kazanırken, öte yandan kendini bir "sorun" olarak tarihin gündemine sokabilmesi için, kapitalist gelişmenin ve burjuva toplumunun yeni tarihi koşullarını beklemek gerekirdi.

Fransız Devrimi ve burjuva kadın hareketinin doğuşu

Cinslerin eşitliği istemiyle ortaya çıkan burjuva kadın hareketi, burjuva demokratik karakterdeki tüm öteki akımlar gibi, kapitalist gelişmenin ürünüdür ve tarih sahnesine çıkışı burjuva devrimlerine, daha somut olarak da Fransız Devrimi'ne denk düşer. Kadınlar, toplumun tüm katmanlarını derinden sarsan ve harekete geçiren Büyük Fransız Devrimi'ne kitlesel olarak ve son derece etkin bir biçimde katıldılar. Genel kitle hareketi içinde yer almakla kalmadılar, kadınlar olarak da kitlesel eylemler örgütlediler ve Fransa çapında yaygınlaşan kadın dernekleri/kulüpleri kurarak örgütlendiler de. Kadınların büyük devrim içindeki bu siyasal aktivitesi ünlü kadın liderler çıkarmakla kalmadı, bu liderler tarafından cinslerin eşitliği istemi, dolayısıyla kadın hakları ve özgürlüğü düşüncesi de dillendirilmeye başlandı. Devrim Meclisi tarafından yayınlanan "İnsan Hakları Bildirgesi"nin gerçekte erkek hakları bildirgesi demek olduğunu çabucak anlayan bu devrimci kadın önderler, bunun karşısına "Kadın Hakları Bildirgesi"yle çıktılar. "Kadının idam sehпасına çıkma hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır" diyerek toplumsal ve siyasal eşitlik talep ettiler.

Devrimin en fırtınalı döneminde ve devrim burjuvazinin en radikal kanadının liderliği altındayken yapılan bu çıkış, burjuva devrimin ufkunda cinslerin eşitliği ve kadının özgürleşmesi sorununun olmadığı da bütün açıklığı ile ortaya çıkardı. "Kadın Hakları" bildirgeleri, cinslerin eşitliği düşüncesine dayalı kadının eşit hak istemleri kabaca reddedildi ve bu hareketin başını çekenler siyasal eylemlerinden ötürü giyotine yollandı. Dönemin yönetiminden umduğunu bulamayan devrimci kadın örgütlerinin bir kısmı daha da sola yöneldiler; "Öfkeli" diye bilinen ve Jakobenlerin solunda yer alan, mülkiyete karşı çıkan, biçimsel eşitliği yeterli bulmayarak gerçek sosyal eşitlik talep eden devrimci akıma katıldılar. Burjuvazinin devrimci kanadı bile buna katlanamadı; Konvansiyon tüm kadın örgütlerini kapattı ve kadın hareketini bastırma yoluna gitti.

Burada amacımız devrim tarihinden özetler sunmak değil, fakat daha önce de vurguladığımız bir temel gerçeği yineleyerek, tarihin gördüğü en radikal burjuva devriminin bile kadınların eşitlik isteminin karşısına dikilmiş olması olgusuna dikkat çekmektir. Yayınlandığı tarihi bildirgeyle, "insan"ın doğuştan gelen hakları bulunduğunu ve bunların dokunulmaz olduğunu ilan eden bir devrim, kendinden önceki düzenin kadına bakışını devralarak onu henüz "insan" saymıyor, "insan hakları" kavramını kadın haklarını da içerecek bir kapsama ulaştırıyordu.

Devrimin yükselen dalgası kırıldığında ve burjuvazi duruma egemen olup kendi düzenini yerleştirmeye başladığında, burjuva toplumunun kadın hakları karşısındaki tutumu daha da netleşti. Eşitliği ve özgürlüğü evrensel ilkeler olarak bayrak yaparak feodal düzene, onun feodal ayrıcalıklara ve sınırlamalara dayalı sistemine başkaldıran, böylece dönemin emekçi kitlelerini de ardından sürükleyen burjuvazi, iktidarını sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz, emekçi sınıfların yanısıra, ezilen bir cins olarak kadını da en temel insani ve demokratik haklardan yoksun bıraktı. Böylece devrimi önceleyen düşünsel gelişme döneminde filozoflarca idealize edilen ilkelerin burjuva toplumundaki gerçek anlamı ve sınırları da açığa çıktı. Açıkça görüldü ki, burjuva eşitlik ve özgürlük isteminin anlamı ve sınırları, kapitalist gelişmenin gerekleri ve ihtiyaçları, yani burjuva

iktisadi, ondan temellenen burjuva sınıf çıkarları tarafından belirlenmiştir. Bu çıkarların gerektirmediği, hele hele bu çıkarlara aykırı düşen ya da onları zedeleyen hiçbir adım burjuvaziden destek bulamaz, dahası onu tepkisi ve bastırmasıyla yüzyüze kalır. Burjuva toplumun gelişme tarihi kadın haklarının, kadının eşitlik ve özgürlük isteminin de bu kapsama girdiğini açıkça göstermektedir.

"Eski düzen"e birçok alanda savaş açan, ona ait düşünce, kurum ve ilişkileri silip süpüren devrimci burjuvazi, kadını aşağılanmasında ve köleliği alanında "eski düzen"in ataerki mirasını olduğu gibi devraldı. Ona dokunmak için bir neden göremedi; dahası, onu kendi koşullarına ve çıkarlarına uyarlayarak sürdürmenin kendi yararına olduğunu görmekte gecikmedi. Burjuvazi, kadının hak yoksunluğunu yasa düzeyine çıkararak, buna bir de yazılı bir hukuksal temel kazandırdı. Devrim sonrası Fransa'nın "Code Napoleon" olarak da bilinen Fransız Medeni Hukuku bunun çarpıcı bir örneğidir. Fransa'nın yanısıra özellikle öteki Latin ülkelerinde de benimsenip kuşaklar boyu sürdürülen bu hukuksal düzenleme, kadını en temel medeni haklarından yoksun bırakıyor, onu yasa önünde erkeğin düpedüz kölesi düzeyine düşürüyordu. Bunda kadın lehine bazı çok sınırlı gediklerin açılabilmesi için bile neredeyse yüzyılı bulan bir zaman ve büyük mücadeleler gerekti. Kendilerine özgü medeni hukuk düzenlemelerine sahip Almanya'da ve İngiltere'de de hemen bütün bir 19. yüzyıl boyunca durumun farklı olmadığını Bebel'den ayrıntılı örneklemelerle öğreniyoruz.

Burjuva toplumunun yükselişi ve kadın hakları

Yükselen bir sınıf olarak burjuvazinin feodal ayrıcalıklara ve sınırlamalara karşı eşitlik ve özgürlük istemiyle ortaya çıkması, İngiliz Devrimi'ni izleyen ve Fransız Devrimi'ni önceleyen tarihi dönem içinde, ilk kadın hakları savunucularının ortaya çıkmasını da koşulladı. 17. ve 18. yüzyıllarda, burjuva eşitlik ilkesini cinslerin eşitliği istemine doğru genişleten ve kadın hakları savunusuyla ortaya çıkan feminist kadınlar hakkında, konu üzerine yararlı bir makale kaleme alan Juliet Mitchell şunları söylüyor:

"17. yüzyıl feministleri, esas olarak davalarını, feodalizmin sona erip kapitalizmin başlamasıyla toplumda meydana gelen muazzam değişiklik bağlamında savunan orta sınıf kadınlarıydı. Yeni burjuva erkeği meşaleyi eline alıp mutlakçı tiranlığa karşı çıkarak özgürlük ve eşitliği savunurken, burjuva kadını kendisinin neden bu işin dışında bırakıldığını, merak ediyordu." (Kadın ve Eşitlik, Pencere Yayınları, s.33)

Kadın hakları savunusuyla ortaya çıkan bu kadınlar, bunu yaparken yükselen burjuvazinin dayandığı ilkelere içtenlikle bir bağlılık gösteriyor, bunlara sahip çıkıyor ve burjuvazinin yapmakta olduğundan öteye geçerek, bu ilkeleri kadının durumuna ve en temel insani haklarına uyguluyorlardı. Böylece de daha ilk adımda, bu ilkelerin burjuva sınırlılığı ve güdüklüğü ile kadın sorunu üzerinden yüzyüze kalıyorlar, hayal kırıklığına uğruyorlardı.

Burjuva gelişme döneminin ilk feminist kadınlarından biri olan Mary Astel, daha 1700 yılında, evlilik ilişkisi üzerine yazarken, burjuvazinin feodal mutlakiyete karşı ileri sürdüğü özgürlük kavramını kadının durumuna şu zekice sözlerle uyguluyordu: "... Eğer Mutlak Hükümler Devlet içinde gerekli değilse, nasıl oluyor da aile içinde gerekli sayılıyor? Ya da Aile içinde gerekliyse, neden Devlet için de aynı

Burjuva kadın hareketi

şey geçerli değil? Çünkü, biri için öne sürülecek gerekçenin diğeri için daha geçersiz olması mümkün değildir.” (Aktaran Juliet Mitchell, agy., s.33-34)

Feodal mutlakiyeti, onun sözde tanrısal kaynağını ve meşruiyetini, düşünsel olarak sorgulamak ve pratik olarak yıkmak, iktisadi gelişmenin olgunlaştırdığı koşullarda kendi iktidarını kurmaya hazırlanan burjuvazi için sınıfsal bir ihtiyaçtı. Fakat bu aynı tutumu burjuva erkeğinin burjuva kadını üzerindeki üstünlüğüne, dolayısıyla aile içindeki egemenliğine uygulamak için ortada herhangi bir sınıfsal dürtü ve çıkar sözkonusu değildi.

Burjuvazinin özgürlük ilkesi girişim özgürlüğü, ticaret özgürlüğü, çalışma özgürlüğü, sözleşme özgürlüğü vb. iktisadi ihtiyaçlardan temelleniyordu ve mülkiyet özgürlüğü ilkesine sıkı sıkıya bağlıydı. Mülkiyet ise burjuva erkeğinin tekelindeydi ve onu kadınla paylaşmak, böylece hiç değilse burjuva kadına özgürlüğünün ve burjuva kadınıyla eşitliğin önünü açmak için ortada herhangi bir geçerli neden yoktu. Bundan dolayıdır ki Mary Astel'in ülkesinde ve onun yukardaki soruları soruşundan tam 170 sene sonra bile, İngiliz kadını (elbette burjuva kadını da dahil) hala aile içinde erkeğin kölesiydi, onun mutlak hükümranlığı altındaydı. Bu kölelik ve bağımlılık İngiliz Medeni Hukuku'yla tam bir yasal güvence altına alınmıştı; burjuvazinin iktidar dönemine kendini uyarlayan ve artık emekçi kitleler üzerindeki ruhani etkisini burjuvazi için kullanan kilise tarafından ise kutsanmıştı.

Mary Astel, aynı yazısında son derece dikkate değer bir başka soru daha soruyor: *“Eğer bütün insanlar doğuştan özgürse nasıl oluyor da bütün kadınlar köle doğuyor? Çünkü kadınlar, erkeklerin tutarsız, belirsiz, bilinmeyen, keyfi iradelerine tabi olduklarına göre, bu, Kölelik Durumu değil de nedir?”*

Bu soru sorulduğunda henüz ortada *“bütün insanları doğuştan özgür ve eşit”* ilan eden insan hakları bildirgeleri yoktu. Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın İnsan Hakları Bildirgesi'ne daha 76 yıl ve Fransız Devrimi'nin İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi'ne daha 92 yıl vardı. Fakat İngiliz burjuva devriminden 60 yıl sonra yazan Mary Astel'in anlamlı sorusunun da gösterdiği gibi, *“bütün insanlar doğuştan özgür ve eşit”* düşüncesi, buna dayalı özgürlük ve eşitlik ilkesi, çoktan beri burjuvazi tarafından feodal soyluluğa karşı ideolojik bir silah olarak tarihin gündemine girmişti. Burjuvazi bu düşüncüyü savunuyordu; zira bununla feodal soylular sınıfının **asaletle dayalı** ayrıcalıklarını yıkmak istiyordu. Savunduğu ilkenin burjuvazi için pratik sınıfsal anlamı yalnızca buydu. Bunun ötesinde burjuvazinin sınıf çıkarlarının gerekleri başlıyordu ve iktidara yürürken yücelttiği özgürlük ve eşitlik ilkelerinin gerçek hayattaki sınırları ortaya çıkıyordu.

Nitekim burjuvazi soylular sınıfını yıkıp kendi sınıf iktidarını kurduktan sonra eşitlik ilkesini yasa önünde biçimsel eşitliğe indirgedi. Bunu bile başlangıçta öylesine güdükleştirdi ki, mülkiyetten yoksun ezilen sınıflar ile ezilen cinsi oluşturan kadınlar, örneğin biçimsel siyasi eşitliğin, *“bir insan bir oy”* ilkesinin bile dışında bırakılabildiler; gerek ezilen sınıfların ve gerekse ezilen bir cins olarak kadınların bu biçimsel eşitliği kazanabilmeleri için kuşaklar boyu mücadeleler yürütmeleri gerekti.

Ezilen sınıflarla birlikte mülk sahibi sınıflara mensup olanlar da dahil bir bütün olarak ezilen cinsin oy hakkından yoksun bırakılması olgusu, şaşırtıcı olmak bir yana son derece açıklayıcıdır da. Yükselen burjuva toplumu için en üstün ve kutsal ilke, özel

mülkiyet ilkesiydi; mülkiyetten ise, yalnızca ezilen sınıflar değil, fakat burjuva mülkiyetinin tüm nimetlerinden kendi sınıfının mensubu olarak fiilen yararlınsa da, yasal bir hak olarak burjuva kadını da yoksundu (Bekarken babaya ait olan mülkiyet hakkı, evlilik durumunda ise tümüyle kocaya aitti). Bundan dolayıdır ki, burjuvazinin tarihte henüz devrimci bir rol oynayabildiği bir dönemde bile, burjuva kadınının eşitliğe ve özgürlüğe ilişkin istemleri gidip burjuva mülkiyeti duvarına çarpıyordu.

Tarih içinde kadının ikinci sınıf insan durumuna düşmesi, cins olarak ezilmişliği ve köleliği, özel mülkiyet düzeninin ortaya çıkmasıyla başlamıştı; özel mülkiyet düzeni yıkılmadıkça son bulmayacağını ise burjuva düzeni kanıtlamış oldu. Üstelik daha yükselen bir çizgide gelişmesini sürdürdüğü en devrimci ve dinamik aşamasında. Gelecekte, burjuva kadının önündeki mülkiyet hakkı engeli önemli ölçüde aşıldığı aşamada bile sorunun özü değişmedi. Meta ekonomisi ve ücretli emek sömürsünün temeli olarak bizzat kapitalist mülkiyetin kendisi, geniş emekçi kadın kitlelerinin yaşadığı çifte baskı ve sömürünün de belirleyici temeli olarak kaldı. (Bunun üzerinde konunun daha sonraki bölümlerinde duracağız).

“Zenginliğin tiranlığı, soyluluğunkinden daha ezici ve alçaltıcıdır”

Fransız Devrimi'ni önceleyen dönemde bir düşünsel hazırlık süreci yaşayan burjuva kadın hakları savunuculuğu, görmüş bulduğumuz gibi, bu büyük devrimin fırtınası içinde ortaya ilk devrimci kadın hareketlerini de çıkardı. Fakat aynı dönemde bundan, geride kalan yüzyılın düşünce mirasından beslenen ve Fransız Devrimi'nin yücelttiği eşitlik ve özgürlük ilkeleri ile gündeme getirdiği *“insan hakları”*ndan güç ve ilham alan yeni feminist yazarlarda çıkardı. Bunların en ünlülerinde biri, burjuva kadın hareketinin tarihini ele alan her incelemede anılması kaçınılmaz olan Mary Wollstonecraft'tır (1759-97). Bebel onu *“cesur”* sıfatıyla ve genç Engels ise o çağda henüz *“az rastlanan”* bağımsız düşünebilen kadın örneği olarak anar.

Mary Wollstonecraft'ın burjuva kadın hareketi içindeki tarihi değeri, kendi döneminde de büyük yankı yaratan ve yazarına büyük bir ün kazandırmış olan *“Kadın Haklarının Savunusu”* başlıklı kitabın yazarı olmasından kaynaklanır. Çağdaş feminizmin kendisi için bir klasik saydığı bu eser, kadının ezilmişliğini ve horlanmışlığını ortaya koyan ve kadının eşit hak talebini yükselten güçlü bir bildirge kabul edilir.

Juliet Mitchell, burada yararlandığımız makelesinde, Wollstonecraft hakkında şunları söylüyor: *“İngiliz seleflerinin kendi toplumlarının devrimci değerleriyle uyumlu bir uygulama talep etmelerine karşılık, o zamanki gerici İngiltere'de yaşadığı, ama Fransız Devriminden esinlendiği için ikili bir konumda bulunan Wollstonecraft, toplum içinde bir değişikliği değil, toplumun değişmesini istiyordu.”* (s.41)

Mary Wollstonecraft'ı burjuva feminist gelenek içindeki yeri ve buna katkıları çerçevesinde ayrıntılar içeren bir incelemeye konu eden Margaret Walters'in verdiği bilgiler ve yaptığı yorumlar da bunu doğruluyor (Bkz. *Kadın ve Eşitlik*, s.157-194). Kadının bağımlılık durumunun aşağı bir cinse mensup olmasından değil, tam tersine, aşağı olmasının nedeninin tam da bağımlılıktan kaynaklandığını savunan Mary Wollstonecraft, *“kişinin en hayranlık uyandırıcı amacının cins ayrımını dikkate almaksızın*

insan olarak kişilik kazanmak” olması gerektiğini söyler. Bu düşüncüyü, Fransız Devrimi'nin en fırtınalı döneminde (1792) ve onun İnsan Hakları Bildirgesi'nden aldığı ilhamla, sözü edilen kitabında dile getirir. Onun temel amacı, tıpkı selefleri gibi, *insan haklarının aynı zamanda kadın hakları haline gelmesi, onları da kapsayacak biçimde genişlemesidir.*

Fakat tıpkı devrimin fırtınası içinde yer alan ve bir kısmı giyotine yollanan kadın hakları savunucuları gibi, burjuva devriminin kadın hakları konusundaki tutumu karşısında Mary Wollstonecraft'ın da hayal kırıklığına uğraması çok sürmez. Zira Konvansiyon (Fransız Ulusal Meclisi), daha önce de hatırlatmış bulduğumuz gibi, kadınlara eşit siyasi ve medeni haklar tanımayı reddeder. Bu hayal kırıklığının etkisiyle olmalı ki o, burjuvazinin çok geçmeden ilerici konumunu yitireceği üzerine şu türden öngörülerde bulunabilmiştir:

“İngiltere ve Amerika özgürlüklerini, feodal sistemi yıkacak yeni tür bir iktidar yaratan ticarete borçludurlar. Ama bunun sonuçlarından sakınsınlar; zenginliğin tiranlığı, soyluluğunkinden daha ezici ve alçaltıcıdır.” (Aktaran Margaret Walters, s.181)

Bu öngörü, buradaki değerlendirmelerimiz kadar konumuzun bundan sonraki bölümü için de en can alıcı noktadır. Gerçekten de sermaye tiranlığı, ezilen sınıfı oluşturan emekçiler için olduğu kadar ezilen cinsi oluşturan kadınlar için de, *“soyluluğunkinden daha ezici ve alçaltıcı”* olabilmıştır.

Kendi toplumuyla çelişen burjuva kadın hareketi

Burjuvazinin yükselen bir sınıf olarak ortaya çıktığı tarihi dönemde cinslerin eşitliği istemiyle ortaya çıkan burjuva kadın hakları savunucuları, bu tutum ve istemleriyle, hiçbir biçimde kendi sınıflarıyla, bu sınıfın toplumsal egemenlik koşulları ve iktidarıyla çeliştiklerini düşünmüyorlardı. Yaptıkları iş, ait oldukları sınıf adına feodal topluma karşı ileri sürülen ilkelerin, ezilen bir cins olarak kadınlara da uygulanmasını istemekten ibaretti. Sorguladıkları burjuva toplumu değil, fakat kadının feodal toplumdan devralınan ezilen cins konumuydu. Kadına ilişkin din ve töre tarafında kutsanan eski önyargıların terkedilmesini, kadına toplum yaşamına eşit haklarla katılma hak ve olanağının tanınmasını istiyorlardı.

Bu, burjuva kadın hareketinin henüz devrimci bir nitelik taşıdığı bu dönemde, kendileri açıktan böyle ifade etmeseler de, işin doğası gereği, özünde burjuva kadınının burjuva erkeğiyle eğitim, hukuk ve siyaset alanında eşitliği isteminden başka bir şey değildi. Zira talep ettikleri mülkiyet hakkı, eğitim hakkı ve serbest mesleklere girebilme hakkı vb., emekçi kadın için pratikte fazlaca bir şey ifade etmiyordu. Fakat vurgulayageldiğimiz gibi, gerçekleşmesi durumunda daha çok burjuva kadınının burjuva erkeği karşısındaki durumunu nispeten düzelterek olan bu istemlere dahi resmi burjuva toplumu büyük bir direnç gösterdi. Bu istemler çok uzun yıllar sonra ve ancak emekçi sınıfların burjuvazi üzerindeki basıncının genel etkisi altında adım adım kazanılabildi.

Bu bölümde, burjuva toplumunun yükselişi ve burjuva devrimleri döneminin burjuva kadın hareketini, ki bu dönemin tek kadın hareketidir, ele aldık. Konuya, kadın sorununun ve dolayısıyla kadın hareketinin işçi kadın şahsında yeni bir çehre ve derinlik kazandığı sanayi devrimini izleyen dönemle devam edeceğiz.

Esenkent TMS ekipleri emekçilerin devrimci öfkesine çarptı...

Gülsuyu'nda militan Newroz kutlaması

21 Mart Gülsuyu'nda coşkulu bir şekilde kutlandı. Her yerde olduğu gibi devlet terörü sabahın erken saatlerinde kendini hissettirmeye başladı. Mahallelinin eylem yapması ihtimali olan yerler zırhlı araçlar ve özel timlerle tutuldu. Sokak aralarında akşam saatlerine kadar akrepler devriye gezdiler. Newroz'dan birkaç gün öncesinde bile polis inşaatları arayıp evleri basarak mahalle emekçilerine gözdağı vermeye ve kutlamayı engellemeye çalıştı.

Akşam saatlerine doğru insanlar gruplar halinde sokaklarda dolaşmaya başladılar. Saat 20:00'ye doğru 40-50 kişilik bir grupla parkın üstünde Newroz ateşini yakarak eyleme başladık. Slogan

seslerini duyan insanlar gruplar halinde alana gelmeye başladılar. Sayımız kısa zamanda 150-200'e ulaştı.

Kitle toplandıktan sonra ÖO şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunarak kutlamalara başladık. Alanda sık sık "Biji Newroz!", "Biji biratiya gelon!", "Biji Newroz, biji sosyalizm!", "Newroz, isyan, direniş!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın ÖO direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Kahrolsun sömürgecilik Kürt ulusuna özgürlük!", "Kürdistan/Gülsuyu faşizme mezar olacak!", "Katil polis Gülsuyu'ndan defol!" sloganları atıldı.

Daha sonra marşlar söyleyerek halaya durduk. Tam bu sırada arka sokaktan iki akrep hızla kitlenin içerisine daldı. Ezilme tehlikesine karşı kitle ara sokaklara girdi. Yaşanan dağınıklığı gidermek için "Yılgınlık yok direniş var!" sloganı atıldı. Slogandan sonra toparlanan kitle daha önceden hazırlanan taşlar

ve molotoflarla akreplere saldırmaya başladı. Zırhlı akrepler taş yağmurdan kaçıp 100 metre sonra durarak, tekrar kitleye yöneldi. Saldırı için fırsat kollayan araçlara üstteki inşaatlardan taş yağdırılmaya başlandı. Daha sonra kitle onların saldırmasına fırsat vermeden akreplere saldırdı. Kısa bir kovalamacadan sonra polis son sürat kaçarak uzaklaştı. Çatışmadan sonra yeni barikatlar kurup kutlamaya devam ettik. Bu sırada Ordu'da vurulan 3 DHKC militanının şehit olduğu haberi geldi. Bunun üzerine "Ordu şehitleri ölümsüzdür!", İzmir'de şehit düşen ÖO direnişçisi Tuncay Yıldırım için ise "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Ayrıca ÖO direnişinin ilk şehidi olan Cengiz Soydaş için

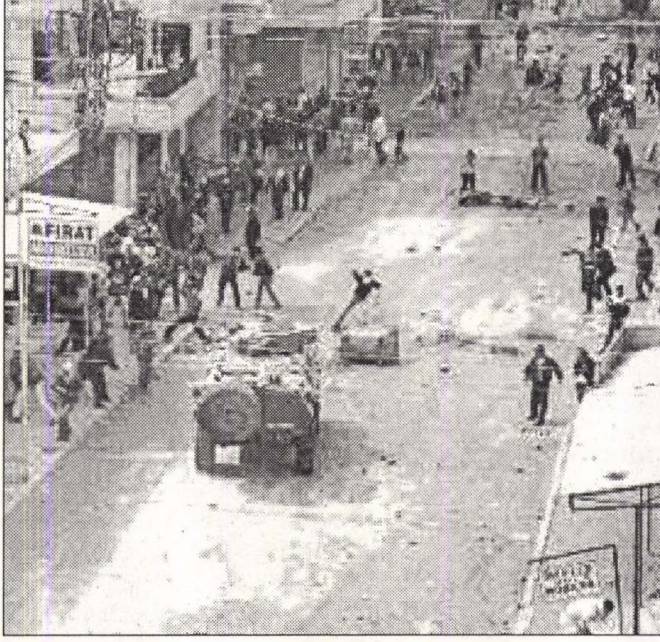
"Cengiz Soydaş ölümsüzdür!" sloganı coşkulu bir şekilde atıldı. Kitle sık sık ÖO direnişiyle ilgili sloganların atılmasını istedi. Newroz ile birlikte şanlı ÖO direnişi de kutlamaya damgasını vurdu. Tekrar halaya başlayan kitle marşları bu sefer daha gür bir şekilde söylemeye başladı. Bir yoldaş Newroz'un önemine, devletin ve teslimiyet çizgisinin Newroz'un içini boşaltma çabalarına karşı konuşma yaparak, "MHP'li faşist gürhün dediği gibi Newroz Türk'ün bayramı değil, Kürt halkının isyan ve dirilişidir" dedi. Kutlama ÖO direnişine daha çok destek verilmesi ve bir dahaki eylemde buluşma çağrısıyla bitirildi. Eylemi SY Kızıl Bayrak, Vatan, İşçi-Köylü ve Alınleri okurları düzenlediler. Eylemde "Yaşasın Newroz/Gülsuyu halkı" imzalı bir pankart açıldı. Aylardır süren polis ablukasına ve devletin tüm engelleme çabalarına karşın böyle bir kutlamanın

gerçekleştirilmesi oldukça anlamlıydı. Uzun süren sessizlik kırılmış, abluka kısmen yarılmış oldu. Newroz'dan birkaç gün önce polisin uzun namlulu silahlarla sokaklarda gezip insanları sindirmeye çalışması, mahallede tam anlamıyla terör estirmesine karşın eyleme beklenen sayıdan daha fazla insanın gelmesi ve polis saldırısına karşı sergilenen militan direniş, Gülsuyu emekçilerine moral ve güven verdi.

Newroz kutlandı, saldırı püskürtüldü, sıra ablukayı dağıtmakta!

Biji Newroz, biji sosyalizm!

Gülsuyu'ndan komünistler

Pendik'de Newroz...

Pendik Aydos Sakintepe top sahasında saat 18:00'de başlayan Newroz kutlamasına yaklaşık 800 kişilik bir kitle katıldı. Kutlamayı Pendik HADEP İlçe örgütü düzenledi. Coşkulu geçen eylemde büyükçe bir ateş yakılarak etrafında halaylar çekildi.

Yoğun jandarma ablukasını dikkat çekiyordu. Eyleme müdahale etmek isteyen jandarmayla HADEP yöneticileri bir görüşme yaptı. Bu görüşmeden sonra eyleme müdahale olmadı. Kavak Pınar'da Pendik HADEP İlçe örgütü tarafından düzenlenen Newroz kutlaması ise saat 12:00'de, yaklaşık 400 kişinin katılımı ile kutlandı. Eylemde "Biji Newroz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Ana dilimiz serbest bırakılsın!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Yakılan ateşin etrafında halaylar çeken kitle saat 16:00 civarında dağıldı.

Kartal'da Newroz...

Kartal Topselvi Mahallesi'nde akşam üzeri 30 kişilik bir kitle Newroz kutlaması yaptı. "Newroz'un ateşi faşizmi yakacak/Kartal halkı" imzalı bir pankart açıldı. Kitle Newroz ateşinin etrafında marşlar söyleyerek halaylar çekti. "Biji Newroz!", "Yaşasın ÖO direnişimiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Newroz'un ateşi faşizmi yakacak" sloganları canlı bir şekilde atıldı. Yoğun polis ablukasına rağmen eyleme müdahale etmeyen polis, sonrasında mahallede terör estirerek bazı evleri bastı.

kürsüden "barış" söylemlerini yükselttiği bir şenlik havasında geçti. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Kayseri:

Kayseri'de Newroz kutlamaları için HADEP'in yaptığı başvuruya izin verilmedi. Bunun üzerine parti binasında, 21 Mart günü, yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada bu keyfi tutum kınandı, idam cezasının kaldırılması, anadilde eğitim isteyen gençlere verilen cezaların geri alınması istendi. Bu tarz yasakların bu sene son olması temennisi dillendirildi.

Oldukça geri söylemler içeren açıklamanın sonunda "Biji Newroz!", "İdam hayır!" vb. sloganlar atıldı. Kürt halkının özgürlük mücadelesini teslimiyet çizgisine bağlama çabalarının bir sonucu olarak, açıklama metninde "Newroz" kelimesi "Nevruz" olarak yazılmıştı.

Devletin Nevruz soytarılığı ise Kayseri'de had safhada yaşandı. Erciyes Üniversitesi'nde ve İl İdare binasında gerçekleştirilen Nevruz'a katılanların çoğunluğunu okullardan zorla getirilen öğrenciler oluşturuyordu.

Newroz öncesi sıkı güvenlik önlemleri alan polis, kimi mahallelerde toplu halde gezilmemesi ve gece sokağa çıkılmaması yönünde tehditler savurdu. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Newroz kutlamalarından...

İzmir:

"Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!"dan "İdam hayır, barış hemen şimdi!"ye varan süreç, parti isminin de değiştirilmesiyle yeni bir evreye girdi. Artık "Kürdistan" sadece coğrafi bir terimden ibaret, o da sınırlı telaffuz edilmek kaydıyla. İzmir'de Newroz kutlaması buna uygun bir ruhla kutlanmaya çalışıldı.

HADEP'in resmi Newroz kutlamasına yaklaşık 7 bin kişi katıldı. Kürsüden İzmir Valisi'ne ve Emniyet Müdürü'ne tertip komitesi tarafından teşekkür edildi. Aynı gün şehit düşen Ölüm Orucu direnişçisi Tuncay Yıldırım'ın ölüm haberinin kürsüden anons edilmesi isteği ise, günün anlam ve içeriğine uymadığı gerekçesiyle reddedildi. Kitle içinden atılan bazı sloganlar da "şahinlere koz vereceği"nden bastırılmaya çalışıldı. Ancak Kürt gençlerindeki isyan ateşinin sönmemiş olduğu, kürsüden çalınan müziğe uymayarak, "PKK saflarında direnişe davet var" türküsünü söylemeleri ile açığa çıktı.

Mitingte HADEP Genel Başkan yardımcısı bir konuşma yaptı. Anadilde eğitime, idamın insan haklarına aykırılığına ve AB'ye üyeliğin yararlarına

kadar bir dizi konu hakkında HADEP'in görüşleri açıklandı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana:

Adana'da iki ayrı Newroz kutlandı. Birincisi Kürt işçi-emekçi semtlerinde yakılan ateşlerle, halaylarla, özgürlük sloganlarıyla kutlandı. Bu, Newroz'un bir kez daha direniş, zulme karşı başkaldırı günü olduğunun ortaya konulduğu, Kürt halkının özgürlük taleplerinin dile getirildiği, teslimiyetçi platformun direnişçi ruhu kıramadığının göstergesi bir Newroz'du... Diğeri ise teslimiyetçi platform tarafından içeriği boşaltılan, konser havasında geçen Newroz...

Kürt işçi-emekçi mahallelerinde Newroz bir hafta öncesinden kutlanmaya başlandı. Kimi mahallelerde polisle çatışmalar yaşandı.

Kürt emekçi semtlerinden gelen, toplu bir şekilde merkezi bir yere yürüyerek orada ateş yakma, Newroz'u böyle kutlama talebi HADEP tarafından kabul edilmedi. Son birkaç güne kadar nerede ve nasıl yapılacağı netleşmeyen Newroz 21 Mart'a 2-3 gün kala kesinleşti.

Adana'da Newroz, yaklaşık 3 bin kişinin katılımıyla, Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda kutlandı. Bu kutlama, teslimiyetçi platformun

Newroz kutlamalarını doğru okumak!

Kürt halkı bir kez daha Newroz bayramına sahip çıktı, Newroz'unu kitlesel boyutlarda kutladı. Amed'den Mersin'e, Mersin'den İstanbul'a, Van'dan Dusseldorf'a ve Kürtler'in yaşadığı hemen hemen her alanda... Amed'de Newroz kutlamalarına şölen havası egemen olurken, Mersin ve İstanbul gibi kutlamaların yasaklandığı alanlarda ise Newroz, Kürt halkı ile sömürgeci sistemin çelişkilerinin en yoğun ve çıplak biçimde yaşandığı bir mücadele gününe dönüştü...

Newroz kutlamalarının kitlesel boyutlarda gerçekleşmesinin ardından başta İmralı Partisi olmak üzere birçok çevre ve kişi Newroz kutlamalarını değerlendirmeye, kendince sonuçlar çıkarmaya çalıştı. Kuşkusuz bu konuda yapılan değerlendirmelerin tümünü ele alacak değiliz. Ancak bugünü anlamak, Kürdistan'da, Kürt halkı içinde var olan eğilimleri kavramak açısından Newroz kutlamalarının açığa vurduğu ve gösterdiği gerçekleri değerlendirmek önemlidir ve bu bağlamda İmralı Partisi'nin Newroz karşısındaki duruşuna bir kez daha bakmakta yarar vardır.

İmralı Partisi yönetenlerine bakılırsa Amed'ten Dusseldorf'a uzanan hatta yüzbinlerin katılımıyla gerçekleşen Newroz kutlamaları kendi çizgilerini doğrulamıştır. Bu "doğrulamış" "ulusal Kongre" olarak tanımlanmaktadır. Onlara göre, Newroz kutlamalarıyla Kürt halkı, kendi "ulusal programını" ortaya koymuştur. Burada "ulusal program" derken, İmralı çizgisini, yani Kürt ve Kürdistan kavramını ret ve mahkum eden, Newroz da dahil Kürt ve Kürdistan'a ait bütün kavram ve değerleri tasfiye eden, Kürtleri devletin uysal bir eklentisi haline getirmeyi hedefleyen hain ve karşı-devrimci program ve strateji demek olan İmralı çizgisini kastetmektedirler...

Peki, Newroz kutlamalarının doğruladığı, kanıtlandığı ve gösterdiği gerçeklik nedir? Bu sorunun doğru yanıtı, İmralı Partisi'nin iddialarının geçersizliğini de net bir biçimde ortaya koymaktadır. Ancak geçmeden önce İmralı Partisi'nin pişmanlık yasası vesilesiyle yayınladıkları bir bildiriye ortaya koydukları programlarının bir özetini hatırlatmamız gerekiyor. Böyle bir hatırlatma, Newroz çizgisi ve kutlamalarıyla İmralı Partisi'nin nasıl karşı uçlarda durduklarını çok kesin bir biçimde ortaya koymaya yardımcı olacaktır. 5 Mart 2002 tarihli Özgür Politika gazetesinde yayınlanan Başkanlık Konseyi Bildirisi'nin özeti şöyle:

"1- (...) Türkiye'nin birliğini ve bütünlüğünü gözetken, her türlü ayrılıkçılığı reddeden ve Kürt halkının özgürlüklerini dikkate alan bir özel yasayla devlete karşı konuma düşenlerin dağda, zindanda ve diğer alanlarda bulunan herkesin yasal alana çekilmesi daha doğru olacaktır;

2- Ayrılıkçı faaliyetlerin son bulması önemlidir. Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirirken ayrılıkçı tutumlardan arınması, Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünü esas alması, hem Kürt halkının hem de devletin yararına. Özel yasadaki yararlanmak isteyen her kişi bu doğrultuda tutum sahibi olmalıdır. Bugüne kadar içine girdiği ayrılıkçı tutumundan tamamen vazgeçmelidir;

3- Özel yasadaki yararlanan her kim olursa olsun gizli ve örtülü çalışmayı bırakmalı, yaşamını yasal temelde düzenlemelidir. Buradan hareketle PKK'nin her türlü çalışmasını açık yürütmesi önem taşımaktadır. Devletin aleyhinde gizli faaliyet yürütmenin gündemden çıkarılmasının gereği vardır."

Açıkça görüldüğü gibi bu bildiri ile ortaya konulan "program", sadece PKK ve çeyrek yüz yılı aşan mücadelesini ret ve mahkum etmekle kalmıyor, aynı zamanda Türk devletinin vatani ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün yılmaz savunuculuğu utanç

verici pişmanlık temelinde ilan ediliyor. Kürtleri inkar ve imha etmeyi varoluş gerekçesi ve stratejisi sayan bir devletin sınır bekçiliği rolünü üstlenmenin, ne en sıradan Kürt halk istemleriyle, ne Kürt onuruyla, ne onurlu bir barışla, ne de en sıradan özgürlük ilişkisi vardır.

Evet, Kürt halkı bu Newroz'da en genel çizgileriyle bir "ulusal program" ortaya koymuştur, ama bu, kendi onuruna, kimliğine, değerlerine, en asgari ulusal istemlerine, kendi kaderine sahip çıkma, özgürlük ve eşitliği içeren programından başka bir şey değildir. Bu anlamıyla Newroz ve Newroz kutlamaları, devleti, devletin birliği ve bütünlüğünü esas alan, onun sınır bekçiliği rolünü üstlenen İmralı Partisi'ni yalanlar ve iflasını belgeler...

Bu noktayı biraz açmamız gerekiyor:

İster bir şölen havasında geçen Amed, isterse yoğun çatışmalarla gerçekleşen Mersin ve İstanbul kutlamaları olsun, Newroz kutlamalarının ortak noktası şu: Kürt halkı, teslimiyet ve ihanet platformuna, devletin Newroz'u özden boşaltma ve bastırma politikasına rağmen, tarihsel Newroz çizgisine, onda somutlaşan değerlerine ve onuruna sahip çıkmıştır. İşte Kürt halkını alanlara çeken de bu bilinç ve yılların mücadele birikimidir. Başka bir ifadeyle yüzbinlerin alanlara akışını sağlayan, Newroz ateşlerini yaktıran, kendi ulusal istemlerinde ve onurunda ısrarı koşullayan Newroz çizgisinde somutlaşan devrimci yurtsever değerler ve birikimdir; Mazlumların mücadele ruhudur! Yoksa son üç yılda halkımıza dayatılan teslimiyet ve ihanet çizgisi, Kürdü ret ve mahkum eden İmralı çizgisi değildir. İmralı çizgisi, devrimci yurtsever birikimleri, değerleri "iktidar olmanın" avantajlarını da arkasına alarak kullanmakta ve tasfiyeciliğin hizmetine sunmaktadır.

Kürt halkı herşeye rağmen Newroz'una sahip çıkmıştır. Bu, sahiplenilmesi gereken temel olgudur. Newroz kutlamaları bir kez daha gösterdi ki, teslimiyet ve tasfiye çizgisine, onun tahribatlarına, Kürt halkının tüm mücadele değerlerine ve birikimlerine, geleceğine el koyma gerçekliğine, devletle el ele devrimci yurtsever mevzileri ve kazanımları yok etme çabalarına, ayrıca devletin aralıksız bastırma ve Türkleştirme çabalarına rağmen, Kürt halkı kendi içinde güçlü bir devrimci potansiyeli ve dinamiği taşımaktadır. Devleti korkutan budur; İmralı çizgisinin planlarının önündeki en büyük engel de yine budur! Ve çok kısa bir süre içinde bu potansiyeli ve her fırsatta kendini ortaya koyan bu birikimi bastırmaları ve yok etmeleri de mümkün değildir.

Bu nokta önemli, ancak unutulmamalıdır ki bu, gerçekliğin sadece bir boyutudur. Öteki boyutu ise Kürt halkının karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi anlatmaktadır. Kürt halkı açısından Newroz'a sahip çıkma ve mücadele ruhuna uygun kutlama çizgisinde bir süreklilik var; bu, PKK öncülüğünde gerçekleşen bir sürekliliktir. Bugün de İmralı Partisi devrimci yurtsever PKK'nin tam karşıtı, inkarı ve reddi olmasına rağmen anılan bu sürekliliğe ve onun iktidar ve maddi olanaklarına dayanarak tasfiye çizgisini daha rahat bir biçimde sürdürmektedir. Bu noktada tasfiyeciliğe karşı politik bir seçeneğin gündeme dayatılıp geliştirilememesi, tasfiyecilerin daha rahat at koşturmalarını koşturmakta. Newroz çizgisinde ısrar ve süreklilik, teslimiyet ve tasfiyeciliğe alternatif bir politik seçeneğin geliştirilememesi nedeniyle, kendini kaçınılmaz olarak egemen platformda ifade etmesine yol açmaktadır. Bu paradoks, aynı zamanda Kürt halkının ve mücadele değerlerinin karşı karşıya bulunduğu tehlikeye işaret etmektedir.

Kürt halkı Newroz'una sahip çıkıyor, ancak bunu teslimiyet ve tasfiyeciler çizginin egemen olduğu bir platformda gerçekleştirmek durumunda kalıyor. Kürt

halkı açığa çıkardığı devrimci enerjiyle bu platforma sığmadığını gösteriyor, ama bu, kendi başına tehlikeyi savuşturmaya yetmiyor. Bu noktada Diyarbakır kutlamaları daha ayrıntılı değerlendirmeyi hak ediyor.

Her alandaki kutlamada egemen platform ile halkın devrimci yurtsever duruşu arasındaki uzlaşmaz karşıtlık, paradoksal durum çok nettir. Bu netliği Diyarbakır kutlamalarında da görmek mümkün. Kutlamaların iki yönü var. Biri, Kürt halkının bastırılmayan ve özü boşaltılmayan devrimci yurtsever istemleri ve bugüne dek kazandığı mücadele birikimi ve bunların harekete geçirdiği dinamizm; diğeri ise, İmralı Partisi'nin bu devrimci yurtsever birikimi ve dinamizmi denetleme, bastırma, özünü boşaltma ve devlete bağlama çizgisidir! Halkımız Newroz'una sahip çıkmak amacıyla alanlara döküldü, halaya durdu, ateşler yaktı ve Newroz türkülerini söyledi... Ama Kürt egemen sınıflarına dayanan ve teslimiyetçi platformun yasal izdüşümü olan HADEP yönetimi, halkın yurtsever coşkusunu bastırmak, saptırmak, Sezen Aksu'yla Newroz'u dejenere etmek ve devletin istediği sınırlara çekmek için özel bir çaba sergiledi. Böyle bir platforma devlet de onay vermiş, hatta planlanmasında açık bir rol oynamıştır. Diyarbakır'da böyle bir Newroz düzenlenmesine ve yönetimine izin veren devlet, Mersin ve İstanbul'da Newroz kutlamalarını yasaklamış, gençliğin, Kürt emekçilerinin Newroz'u sahiplenme ve kutlama direnişlerini kırmak için hunharca kan dökmekten geri durmamıştır. Mersin ve İstanbul, sömürgeci düzenle Kürt halkı arasındaki çelişkinin, Newroz ile "Nevruz"un karşıtlığını, uzlaşmaz karakterini bir kez daha kanıtlamıştır. Açık ki, Türk devleti Diyarbakır'da HADEP yönetimi eliyle Newroz kutlamalarının "Nevruz"laştırma çizgisine yakınlaşacağını bildiği ve gördüğü için buna onay vermiştir. Ama Mersin ve İstanbul'da da Kürt sorunu ve Newroz karşısındaki tutumunu ikirciksiz bir biçimde gösterme, bu konudaki ödünsüz duruşunu anlatma ihtiyacını hissetmiştir. Kuşkusuz Türk devletinin "Nevruz"laştırma çabalarıyla Newroz'u bastırma yaklaşımı birbirini tamamlayan bir bütündür. Ve bu ikisi de devlet politikasıdır, yoksa İmralı Partisi'nin iddia ettiği gibi "barış sürecini baltalamak isteyen Çiller türü çeteler ve rantçılar" değildir.

Türk devletinin Newroz günü Güney Kürdistan'daki eski gerilla kamplarını bombalaması da, verilmek istenen bir mesajdır. Devlet, "benim hakkımda yanılmayın, ben bildiğiniz devletim. Kürt sorununda en sıradan bir taviz yok, siz de ancak pişmanlık yasasıyla bir yaşama olanağını bulabilirsiniz!"

Kısacası, halkımız Newroz'una sahip çıkmıştır. Teslimiyet ve ihanet platformuna sığmadığını bir kez daha göstermiştir. İmralı Partisi, devletin "Nevruz"laştırma politikasının etkili bir aleti olmuştur. Kutlamalar tasfiyeciler platformun egemen olduğu alanlarda gerçekleşse de nesnel olarak onu aşmış ve ona rağmen bir düzey kazanmıştır. Öyle de olsa bu gerçeklik paradoksaldir, tasfiyeciler çizgi mücadele kazanımlarını bitirme ve Newroz'u "Nevruz"laştırma hareketini nihai amacına götürme kararındadır. Devlet ise bizim bildiğimiz inkarcı ve imhacı devlet...

Kürt halkının devrimci dinamikleri ve potansiyeli ile karşı karşıya bulunduğu "ulusal felaket" ortadadır. Bu noktada, devrimci dinamikleri ve tarihsel birikimleri esas alan, kendisini devrimci emekçi çizgide yeniden üreten politik bir alternatifin yaratılması kaçınılmazdır.

Newroz kutlamalarının öğrettiği en temel ders budur!

İtalya'da bugüne kadar gelmiş geçmiş gösterilerin en büyüğü gerçekleşti...

Sermayenin saldırılarına karşı Roma'da üç milyon işçi yürüdü...

"Masmavi gökyüzü, bir deniz kadar uçsuz bucaksız kırmızı bayraklar..."

Roma'dan işçiler geçti!..

İtalya'da Berlusconi hükümeti uzun bir dönemdir özelleştirme ve işten atmaları kolaylaştıracak yasal düzenlemeler yapmaya çalışıyor. İtalyan tekeli burjuvazisi ve hükümet, işçi sınıfı ve sendikaların büyük tepkisine neden olan bu saldırıdan vazgeçme niyetinde değil.

Bunun üzerine sendikalar 23 Mart'ta başkent Roma'da büyük bir gösteri yapma kararı aldılar. Ardından hükümetin planlarından vazgeçmemesi durumunda genel greve gidileceği açıklandı. Etekleri tutuşan Berlusconi hükümeti çareler aramaya koyuldu.

Ne garip bir rastlantıdır ki, tam da bu sırada, hükümetin çalışmadan sorumlu bürokrati ve aynı zamanda hükümet danışmanı Marco Biagi, Bologna kentinde, iddiaya göre Kırmızı Tugaylar tarafından öldürüldü. Hemen ardından hükümet tarafından aynı kentte "terörizme karşı" bir yürüyüş düzenlendi. Aynı zamanda büyük bir medya patronu olan Berlusconi, medya aracılığı ile sendikaları "terörizme destek olmak" ve "teröristlere yataklık yapmak"la suçlayan bir kampanya başlattı. Ardından da şartlı görüşme çağrısında bulundu. Şartı ise, sendikaların planlanan gösteri ve olası genel grevden vazgeçmeleri ve işten çıkartmaların kolaylaştırılmasını koşulsuz kabul etmeleriydi.

Gelişmelerle ilgili olarak görüştüğümüz bir İtalyan sendikacı şu ilginç değerlendirmeyi yaptı:

"İtalya tarihinde bugüne kadar Marco Biagi olayı gibi çok olay yaşandı. İşverenlerle hükümet arasında yaşanan çelişkiler kızgınlaşıp işçiler sokağa çıkmayı planladıklarında, böyle birileri "solcuların"

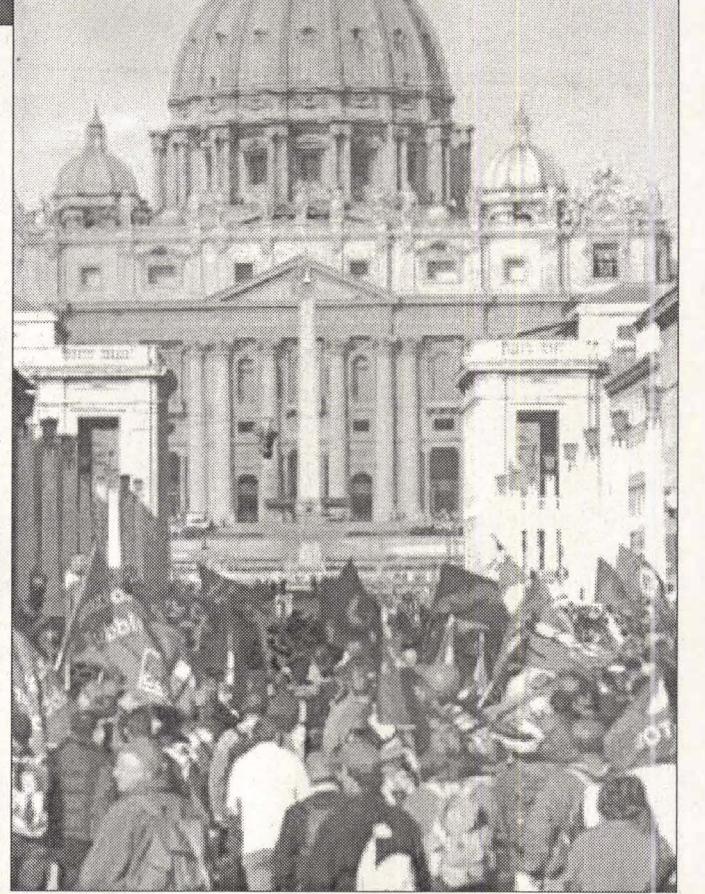
suikastine uğradı. Ardından sendikalar ortam uygun değil, kamuoyuna kendimizi anlatamayız diyerek, planlanan eylemlerden vazgeçerlerdi. Bu arada kapitalistler ve temsilcisi hükümet de kendilerine uygun bu ortamdan yararlanarak planlarını gerçekleştirirlerdi.

"Ama bu defa bunu yapamadılar. Bütün hesaplarını ona göre yaptılar, ama başarılı olamadılar. Hatta yürüyüş günü bile aynı kirli emelleri için uğraştılar. Öldürülen şahsın eşi ile yapılan bir röportajda, eylemi düzenleyiciler teröristlere yataklık yapmakla suçlanıyor ve yürüyüşe katılmama telkin ediliyordu. Röportaj yürüyüşten bir gün önce ve yürüyüş günü bütün kanallarda yayınlandı. Ama bu kirli oyunlar milyonların Roma'ya akmasına engel olmadı.

"Cuma gününden itibaren işçiler Roma'ya akmaya başladılar. Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece içinde ve Cumartesi sabah saatlerinde 9500 otobüs, 61 özel tutulmuş tren, 4 gemi ve sayıları tahmin edilemeyen arabalarla işçiler Roma'ya aktı. Üç milyonu aşkın işçi gün boyu Roma sokaklarını inetti. Altı ayrı yerde toplanan yürüyüşçüler yer darlığından dolayı yürüyüşün başlangıç saatinden önce hareket etmek durumunda kaldılar..."

"Ve kırmızı bayraklar, Che, Marks, Engels, Lenin posterleri... Kıpkızıl renkler, bizim renklerimiz..."

Bir İtalyan gazetesinin büyük puntolarla sürmanşetten başlığa çıkardığı, "Masmavi gökyüzü, bir deniz kadar uçsuz bucaksız kırmızı bayraklar..." sözleri de bu tabloyu çok güzel

anlatıyordu.

Bu görkemli gösteriye rağmen son söz hala söylenmiş değil. Berlusconi hükümeti geri adım atmaya yanaşmış değil. Verilen genel grev sözü orta yerde duruyor. Fakat sonuç ne olursa olsun, 23 Mart 2002, İtalyan işçi sınıfı tarihinde hakettiği yeri alacaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

SY Kırmızı Bayrak/İsviçre

Hammani ve arkadaşları serbest bırakılmalıdır!

Tunus İşçileri Komünist Partisi (PCOT) sözcüsü ve *El Badil* gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hamma Hammami ve arkadaşları, Tunus'ta demokratik hakların sağlanması amacıyla yürüttükleri faaliyetlerinden dolayı 2 Şubat'ta tutuklanmışlardır.

Gerçek bir yargılama olmadan tutuklanan ve hapisanede insanlık dışı koşullarda kalan Hammami ve arkadaşları adli mahkumlarla bir arada tutulmama, başka bir bölüme nakledilme, normal ziyaret haklarından yararlanma talepleriyle süresiz açlık grevine başlamışlardır.

Uluslararası sözleşmelere taraf olan Tunus devleti, Hammami ve arkadaşlarını, fikirlerini beyan etme ve yayma aktivitelerinden dolayı tutuklayarak, altına imza attığı uluslararası sözleşmelere ve evrensel hukuk normlarına aykırı davranmıştır.

Tunus hükümetinin evrensel insan hakları normlarına ve temel hak ve özgürlüklere saygı göstermeye davet ediyor, haksız yere tutuklanan ve hapisanede insanlık dışı koşullarda kalan Hammami ve arkadaşlarını bir an önce serbest bırakmaya çağırıyoruz...

Uluslararası Halkın Avukatları Birliği

BİR-KAR Avrupa'da yaygın ve etkin bir savaş ve gericilik karşıtı kampanya örgütüyor...

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı ezilen halklarla dayanışmaya!

11 Eylül saldırısını bahane eden ABD emperyalizmi ve onun etrafında birleşen öteki emperyalistler, "terörizme karşı mücadele" adı altında, dünya ölçüsünde ezilen halklara, devrimci ve ilerici güçlere, sistem karşıtı toplumsal muhalefete karşı kendi deyimleriyle "uzun süreli ve acımasız" bir savaş yürütüyorlar.

Her türlü yöntemin ve denenmemiş silahların kullanılacağı belirtilen bu saldırganlığın ilk hedefi Afganistan oldu. Afganistan aylarca bombalandı, yakılıp yıkıldı. Barbarlık uygulamaları eşliğinde kurulan kukla hükümet, efendisi ABD ile birlikte halka zulüm uyguluyor. Afganistan hala ABD tarafından bombalanıyor.

Afganistan'a yönelen barbarlık, uzun sürecek ilan edilen emperyalist savaşın ilk adımıydı. Sıranın başka ülkelere ve halklara geleceği, tekellerin uşağı Bush tarafında döne döne ilan ediliyordu.

Nitekim şimdi Irak hedef tahtasına konulmuş bulunuyor. Ortadoğu'ya tam olarak yerleşmek ve bölgedeki çıkarlarını güvencelemek için ABD şimdi de kanlı namlularını Irak'a doğrultmuş bulunuyor. Irak üzerinden bir bütün olarak Ortadoğu halkları köleleştirilmek ve siyonist vahşete karşı kırılmayan Filistin direnişi ezilmek isteniyor.

Halkların yaşamı tehdit altında. Temel demokratik hak ve özgürlükler adım adım gasp ediliyor, sosyal haklar budanıyor, devrimci ve ilerici güçler emperyalist terör kuşatması altında bulunuyor. Böylesi bir süreçte emperyalizme karşı mücadele hayati bir önem taşıyor. Emekçilerin birleşik mücadelesi çok daha yakıcı bir ihtiyaç, halkların

kardeşliği büyüyen bir özlem haline geliyor.

"Teröre karşı mücadele", "ülkenin güvenliği" ve "iç huzurun sağlanması" demagojilerinin ne anlama geldiğini, emperyalist metropollerde peşpeşe açılan paketlerle yürürlüğe giren uygulamalar üzerinden biliyoruz. Emperyalist savaşın faturası kapitalizmin en gelişmiş kıtası olan Avrupa'da da savaş vergileriyle işçi ve emekçi kitlelere fatura ediliyor. Savaş ve kriz bahane edilerek yüzbinlerce işçi sokağa atıldı, birçok sektörde büyük işçi kıyımına gidileceği açıklandı. Çıkarılan yasalarla ve alınan "güvenlik" önlemleriyle demokratik hak ve özgürlükler saldırının hedefi haline getirildi, sosyal haklara saldırıldı. Bütün bunların özellikle göçmen işçileri vurduğunu ise belirtmeye gerek yok. Birçok bahane ileri sürülerek yabancılar yasası sertleştirildi, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı körüklendi.

Bu gelişmeler işçi ve emekçilerin nasıl bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu göstermekle birlikte, ilerici ve devrimci güçlerin görev ve sorumluluklarına da işaret etmektedir.

Kapitalizmin acımasızlığını ve emperyalizmin barbarlığını işçi ve emekçi kitleler önünde teşhir etmek, savaşa karşı mücadelenin emperyalizme karşı mücadeleyle kopmaz ilişkisine dikkat çekerek anti-emperyalist bilinci geliştirmek, savaşın emekçi kitlelere işsizlik ve yoksulluk olarak fatura edildiğini döne döne anlatabilmek özel bir önem taşıyor. Bu, işçi ve emekçiler arasında yaygın bir siyasal propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyeti demektir. Bu içinden geçtiğimiz süreçte en yakıcı bir ihtiyaç haline gelen "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını daha

güçlü bir biçimde yükseltebilmek demektir.

Bu bilinçle ve bunun gerektirdiği sorumlulukla, BİR-KAR olarak, "Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı ezilen halklarla dayanışmaya, demokratik ve sosyal hak gasplarına karşı mücadeleye" şiarı altında politik bir kampanya örgütleme ve yürütme görevini önümüze koymuş bulunuyoruz.

Almanca, Fransızca, Hollandaca ve Türkçe olarak hazırladığımız afiş, pul ve bildirilerimiz kampanyamızın temel propaganda araçlarını oluşturuyor. Hazırladığımız yaklaşık 20 bin afiş ve pullarla Avrupa sokaklarını donatacağız. Onbinlerce bildiriyle işçi ve emekçilere sesleneceğiz. Bütün yürüyüşleri, mitingleri ve değişik etkinlikleri en iyi bir şekilde değerlendirme yoluna gideceğiz. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde standlar açacak, yerli kurum ve kuruluşlarla birlikte olma, onlarla ortak etkinlikler örgütleme olanaklarını zorlayacağız. Seminer ve paneller örgütleyeceğiz, vb.

Geçen Ekim ayında resmi kuruluşunu ilan eden BİR-KAR, böylece uluslararası gelişmelerle gündeme gelen en yakıcı sorunlar üzerinden ilk etkin kampanyasını da örgütlemiş oluyor. Kampanyanın ilk etabı 1 Mayıs'a kadarki dönemi kapsıyor. Bu çerçevede Nisan ayının son iki haftasında kampanya 1 Mayıs gösterilerine dönük istemler üzerinden daha somut bir içerik ve yön kazanacak.

Çabamızı, enerjimizi ve dikatimizi kampanyanın başarısı için harcayacak, bu sayede 1 Mayıs'ı güçlü bir biçimde karşılama imkanı elde etmiş olacağız.

BİR-KAR/Avrupa

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı

Ezilen halklarla dayanışmaya!

ABD emperyalizmi "terörizme karşı mücadele" adı altında ezilen halklara, toplumsal muhalefete ve ilerici güçlere karşı çok yönlü bir savaş açmış bulunuyor. Öteki tüm emperyalistler de bu saldırganlık ve savaş politikasında ABD'nin yanında yer alıyorlar.

Savaşın ilk hedefi Afganistan aylarca bombalandı, yakılıp yıkıldı, 5 bini aşkın masum insan katledildi. İşbaşına getirilen ABD kuklası hükümet ABD ordusuyla birlikte vahşet uygulamaya devam ediyor.

ABD emperyalizmi halklara boyun eğdirerek dünyaya hükmetmek istiyor. Yürütülen emperyalist savaş bunun içindir. ABD hükümdarlığına karşı olan tüm ülkeler ve halklar savaşın hedefidir. Bugün hedef tahtasında Irak bulunuyor. ABD Irak'a saldırarak Ortadoğu'daki emperyalist egemenliğini pekiştirmek istiyor. Öteki herşey bahanedir. Nükleer, biyolojik ve kimyasal silahların en alası ABD'de ve müttefiklerinde var. Bunları bahane ederek şu veya bu ülkeye saldırmak haydutça bir ikiyüzlülüktür. ABD'nin bölgedeki vurucu gücü İsrail en ileri teknoloji ürünü imha silahlarını yıllardır Filistin halkına karşı kullanıyor. Filistin hergün bombalanıyor, Filistinliler katliamdan geçiriliyor. Bu vahşetin arkasında da ABD duruyor.

Emperyalist savaş demokratik haklarımıza saldırı demektir

"Terörle mücadele" ve "halkın güvenliği" iddiasıyla demokratik hak ve özgürlükler adım adım gasp ediliyor. Peşpeşe açılan anti-terör paketleriyle gerçekte polis devleti uygulamaları meşrulaştırılıyor. ABD ve İsrail'de işkencenin yasallaşması tartışılıyor. Gizli servislerin ve polislin yetkileri artırılıyor. Kişi hakları en kaba biçimde çiğneniyor. Yabancılar yasası sertleştiriliyor, sınır dışı edilmeler kolaylaştırılıyor. Özetle adım adım polis devletine geçiliyor.

Emperyalist savaş sosyal haklara saldırı, işsizlik ve ağır sömürü demektir

Emperyalist savaşın faturası yeni vergi paketleriyle işçilerin ve emekçilerin omuzlarına yıkılıyor. Sosyal haklar budanıyor. Savaş ve kriz işten atmaların ve işçi haklarını gaspemenin bahanesi yapılıyor. Ücretler düşürülüyor, işçiler ağır çalışma koşullarına mahkum ediliyor. 11 Eylül sonrasında Amerika ve Avrupa'da yüzbinlerce işçi sokağa atılmış bulunuyor.

Emperyalist savaşın hedefi ilerici toplumsal muhalefettir

AB ülkeleri "terörizm"i, "politik, ekonomik ve sosyal düzeni bozmak ve yıkmak hedefi" olarak tanımladı. Yani baskı, sömürü ve hak

gasplarına karşı mücadele eden işçi ve emekçiler, doğanın tahribatına ve savaşa karşı çıkan ilerici güçler, ülkesinin işgaline karşı çıkan ezilen halklar ve onların örgütleri "terörist" olarak nitelenecek ve hedef haline getirilecektir.

Avrupalı işçilere ve emekçilere sesleniyoruz!

Kapitalist dünyanın efendileri, sömürücü asalaklar ve emperyalist haydutlar, "terörizm" adı altında dosdoğru bizi, baskıya, sömürüye ve savaşa karşı haklı mücadelemizi tanımlıyorlar. Gün gerçek teröristlerin, yani kapitalist sömürücülerin ve emperyalist haydutların karşısına dikilme günüdür. Temel hak ve özgürlüklerimiz için, geleceğimiz için, savaşız ve sömürsüz bir dünya için birleşelim ve direnelim! Emperyalist haydutları durduralım! Tüm dünya işçileriyle birleşelim ve ezilen halklarla dayanışmayı yükseltelim!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR

Mart 2002

(BİR KAR'ın kampanya ile ilgili bildirisinden...)

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Mart 2002 tarihli sayısından...

Esenyurt İşçi Bülteni

Mar 2002 Proba 30.000 TL

*Herkes iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!
*Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika!
*Tüm çalışanlar için genel sigorta!
*Herkes parasız sağlık hizmeti!
*7 saatlik işgünü!
*35 saatlik çalışma haftası!
*1 Mayıs ücretli resmi tatil ilan edilsin!

**Taleplerimizi haykırarak için,
1 Mayıs'a hazırlanalım**

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıslar işçi sınıfının mücadelesi içinde önemli bir yere sahiptir. Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki mücadelenin ne durumda olduğunu, kimin zayıf kimin güçlü olduğunu o yıl yapılan 1 Mayıs mitinglerine, kutlamalarına bakıp anlamak çoğu kez mümkündür. Sermaye de böyle yapmaktadır. Eğer o yıl mitinglere katılım düşürse, kutlamalar coşkulu ve militan bir atmosferde yapılmamışsa, sermaye bilir ki işçi sınıfı hareketi zayıflamıştır. Saldırılarında da bundan cesaret alır. Tersine güçlü 1 Mayıs kutlamalarından da çekinir.

Bu yıl işçi ve emekçiler olarak çok kapsamlı saldırılarla karşı karşıyayız. Saymanın gereği yok. Hepimiz de biliyoruz ki işçi ve emekçiler olarak yaşamımız çekilmez bir hale gelmiş durumda. İşsizlik, açlık, sefalet boyumuzu aşar olmuş. Bunlara şimdi bir de üç kuruş IMF kredisi karşılığında çocuklarımızın kanının Amerikan emperyalizmine satılması ekleniyor. Türkiye nihayet Afganistan'a asker gönderdi. Irak'a saldırı başladığında da onbinlercesini gönderecek.

İşte tüm bunlardan dolayı 1 Mayıs meydanlarını bu yıl her zamankinden daha güçlü bir şekilde doldurmamız, savaşa ve sömürüye karşı taleplerimizi en gür biçimde haykırmamız gerekiyor. Örgütlenip alanları doldurmazsak, sesimizi yükseltmezsek eğer, bu gidişin sonu yoktur. Bu gidişe dur demek bizim elimizdedir. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Bültenimizi 1 Mayıs'a hazırlıkta bir örgütlenme aracı olarak kullanabilmemiz gerekiyor. Bunun bizim için anlamı bütün bülten okurlarımızı 1 Mayıs hazırlıklarına aktif olarak katabilmek, nihayetinde de Esenyurt'tan en geniş işçi-emekçi kitlesiyle alanlara çıkabilmektir. Her okurumuz bu konuda sorumluluk duymalı, yapabilecekleri ölçüsünde çalışmalara katkı sunmalıdır. İşçi sınıfına yakışır bir 1 Mayıs'ı hep birlikte ve adım adım öreceğiz. Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

Taleplerimizi haykırarak için

1 Mayıs'a hazırlanalım!

Herkes iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!

İş istiyoruz! Bugün ülkemizde milyonlarca kişi işsiz. Hele ki son bir yılda işsizlik görülmemiş boyutlara ulaştı. Fabrikalar, atölyeler kriz bahanesiyle durmadan işçi çıkarıyorlar. Esenyurt'ta da irili ufaklı hemen tüm fabrika ve atölyeler son bir yıl içinde binlerce işçinin işine son verdi. Son olarak Parsat Piston'da 150 kişi kriz var bahanesiyle işten atıldı.

Kriz var deyip duruyorlar. Zorunlu olarak işçi çıkardıklarını söylüyorlar. Oysa işsizlik belasının temel nedeni ne krizler, ne de zorunluluklardır. Bugün dünyada ve ülkemizde üretim teknikleri bir hayli gelişmiş durumdadır. Herkes iş sağlamanın koşulları fazlasıyla vardır. İşsizliğin tek nedeni kapitalist sistemin insana değer vermemesidir. Patronların daha fazla sömürü ve kâr peşinde koşmasıdır. O yüzden de en az işçiyle en fazla üretimi nasıl yaparız diye uğraşılıyor, sokaklar işsizlerle doluyken çalışan işçilere her gece sabahlara kadar mesai yaptırıyorlar. Sokaktaki işsizleri göstererek içerdeki işçiyi kölece çalışma koşullarına razı ediyorlar. Sokakta milyonlarca işsiz dolaşması patronların işine de geliyor. Çünkü sokakta işsizler olmadan içerdeki işçiyi kölece koşullarda çalıştırmak mümkün değildir. İçerdeki işçiyi sindirmenin, onu en düşük ücretlere razı etmenin, her türlü haktan yoksun bırakmanın güvencesi sokaktaki işsizlerdir.

Herhangi bir işte çalışan işçinin kaderi patronun iki dudağı arasındadır. En ufak bir bahaneyle işçiyi kapının önüne koyması işten bile değildir. Mesaiye kalmadık diye, hakkımızı istedik diye, sendikaya üye olduk diye işten atılmak istemiyoruz. O nedenle sadece iş değil, iş güvencesi de istiyoruz.

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika!

Sendika istiyoruz! Haklarımızı korumak için sendikalarda örgütlenmek bizim en doğal hakkımızdır. Sermaye devletinin kendi yasaları dahi işçi ve emekçilerin örgütlenme özgürlüğünü tanımak durumunda kalmıştır. Anayasada ve yasalarda işçilerin sendikalar kurabileceği, varolan sendikalara üye olabileceği yazmaktadır. Ama kapitalist düzen ikiye bölünmüşlüğü burada da göstermektedir. Bugün devletin ve patronların engelleyici tutumları yüzünden örgütlenme hakkı işçilerin pek azı tarafından kullanılabilir. Türkiye'deki 100 işçiden sadece 8'i sendikalıdır. Yasal hak olmasına rağmen patronlar sendikaya üye olanları anında kapının önüne koymaktadır. Patronlar yeri geldiğinde sendikal örgütlenmeyi engellemek için işyerini kapatmayı dahi göze almaktadır. İşçileri tümüyle sendikasızlaştırmak, örgütsüz bırakmak ise son yıllarda titizlikle uygulanan bir politikadır.

İşçiler için sendika demek örgüt ve mücadele demektir. Mücadele ise daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak demektir. Yaşadığımız yoğun sömürü karşısında hak mücadelesi yürütmek için sendikalara ihtiyacımız vardır.

7 saatlik işgünü! 35 saatlik çalışma haftası!

Bugün Türkiye'de birçok sektörde işçiler günde en az 8-9 saat çalıştırılmaktadır. Bazı işyerlerinde ise bu 12-14 saate kadar çıkmaktadır. Tekstil sektöründe ise normal çalışmanın uzunluğu bir yana, sabahlara kadar süren fazla mesai uygulaması bir hayli yaygındır.

Günlük çalışmanın bu kadar uzun olması nedeniyle en ağır şekilde sömürülüyor. Ömrümüz fabrikalarda geçiyor. Eve gidip uyumaktan başka bir şey düşünemez oluyor, ailemize, arkadaşlarımıza vakit ayıramıyoruz. Okuyamadığımız, gezip dolaşamadığımız, sosyal ve kültürel etkinliklere katılmadığımız için giderek

makinalaşıyoruz, giderek insanlıktan çıkıyoruz.

Öte taraftan uzun çalışma saatleri uygulayan patronlar üç kişiye yaptırabileceği işi bir kişiye yaptırmış oluyor. Yeteri kadar işçi çalıştırmaktansa az sayıda işçiyi ölesiyse çalıştırıyor. Bu da işsizliğin daha da yaygınlaşmasına neden oluyor.

Günde 7 saat çalışmak istiyoruz! Çünkü teknik gelişmelerin düzeyi işgünlerinin 7 saate indirilmesini mümkün kılmaktadır. Bugünkü koşullarda her işçinin günde 7 saat çalışması gerektiği kadar üretmesi için fazlasıyla yeterlidir. Günde 7 saat çalışan işçi kalan zamanı da diğer ihtiyaçları için kullanabilir. Böylelikle erkenden yıpranması, sosyal çevresine yabancılaşması da önlenir. Yanısıra sokaktaki işsizlerin önemli bir bölümüne de iş olanağı yaratma imkanı doğar.

Daha iyi çalışma ve yaşam koşulları istiyoruz!

İşçiler olarak yaşamı bizler üretiyoruz! Fakat kapitalist düzenin kâr mantığı nedeniyle her türlü sömürü ve baskının hedefi de biz oluyoruz. En kötü koşullarda yaşayan, en kötü koşullarda çalıştırılan biziz. Patronlar bizi birer makina parçası olarak görüyor, işine yaradığımız sürece çalıştırıyor, işine yaramaz olunca da kaldırıp bir kenara atıyor. İşsizliğin, sefaletin yükünü bizler ve çocuklarımız çekiyor.

Oysa biz yarınlardan umutsuz, sefalet içinde yaşamak istemiyoruz. İnsanca yaşamak, insan sağlığına uygun koşullarda çalışıp üretmek istiyoruz. Onun için de iş istiyoruz, sendika istiyoruz, çalışma saatlerinin kısaltılmasını istiyoruz. Fakat taleplerimiz bunlarla sınırlı değil. Bunlarla da bağlantılı daha pek çok talebimizin karşılanması gerekiyor.

Elbette patronların ve devletin insafa gelip; bütün bu istediklerimizi ayaklarımızın dibine sermesini beklemiyoruz. Dini imanı sömürü ve kâr olan kapitalistlerin bu isteklerimize dönüp bakmayacağını biliyoruz. Onların gözünde hiçbir değerimizin olmadığını farkındayız.

Haklar ancak mücadeleyle kazanılır

Zira bugün hüküm süren ücretli kölelik düzeni hiç bir zaman işçilere kendiliğinden bir takım haklar bağışlamamıştır. İnsanca yaşamak için gerekli olan ne varsa zamanında işçiler tarafından dışı dışı mücadelelerle kazanılmıştır.

Bugün de durum farklı değildir. Taleplerimizi elde etmek için örgütlü gücümüzle sermayenin karşısına dikilmemiz gerekmektedir.

1 Mayıs geliyor!

İşçi ve emekçiler olarak sermayeye taleplerimizi kabul ettirecek kadar güçlü değiliz şu an. Çünkü örgütlü değiliz. Eğer taleplerimizi elde etmek istiyorsak öncelikle kendi sorunlarımıza sahip çıkmasını öğrenmeli ve güçlerimizi birleştirmeliyiz, örgütlenmeliyiz.

Taleplerimizi haykırarak, sınıf kardeşlerimizi örgütlenmeye çağırarak ve son zamanlarda iyiden iyiye küllenen sınıf hareketine nefes aldırarak için 1 Mayıs önemli bir fırsattır.

O halde 1 Mayıs hazırlık faaliyetlerine şimdiden girişelim. Her fabrika ve işyerinde 1 Mayıs'a hazırlanalım, en geniş katılımı örgütleyelim. Sınıf hareketinin güçlenmesi için, sermayenin saldırılarına karşı anlamlı bir yanıt verebilmek için ve nihayet daha kalıcı örgütlenmeler yaratmak için 1 Mayıs'ı en iyi şekilde değerlendirelim.

Kızıldere'de ölümüne yaşatılan şiar...**“Teslimiyet asla!..”**

Türkiye devrim tarihi ölümüne direnişlerle ve ağır bedellerle doludur. Ölüm defalarca küçülmüştür bu topraklardaki devrimcilerin karşısında. Nasıl ki Türkiye'de sermayenin katliamcılığı bir gelenek haline gelmişse, devrimciler de başeğmeyen direnişçi bir gelenek yaratmışlardır. Bu kuşkusuz ki ölümün kutsanması anlamına gelmiyor. Bunun anlamı “teslimiyet asla!” şiarının, bir devrimci için yaşamsal bir ilke, dahası bir yaşam biçimi olduğudur. Öylesine bir ilkedir ki bu, gerektiğinde tereddüt etmeden ölümün üzerine yürünür. Bizler bu geleneği '70'lerin başlarında ölümü yiğitçe kucaklamış devrimci önderlerden, İbrahim Kaypakkaya'dan, Mahirler'den, Denizler'den devraldık.

12 Mart sonrasında devrimci önderler “teslimiyet asla!” diyerek ölümü kucaklarken, 12 Eylül sonrasında “geri çekilme” adı altında tasfiyecilik, yani teslimiyet kucaklanmıştır. Komünistler “teslimiyet asla!” diyen direnişçi geleneği sahiplendiler. **Habip, Ümit ve Hatice** yoldaşlar, komünistlerin hangi geleneğin takipçisi olduklarını, dostun-düşmanın gözleri önünde, pratikleriyle ortaya koydular.

30 Mart 1972:**Kızıldere'de destanlaşan direniş**

1968 dünya ölçeğinde bir devrimci kabarışın, Türkiye'de de Mustafa Suphi'lerin katledilmesinden sonra yeni bir devrimci çıkışın miladıdır. Reformizmden bağlarını koparan İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan ve Deniz Gezmişler bu devrimci kopuşun önderlerindedir. İşçi ve emekçilerin, gençliğin toplumsal bir hareketlenme içine girdiği bir dönemdir bu. Bu devrimci kabarış sermaye sınıfı için bir tehdittir. Bu nedenle ordu 12 Mart 1971'de darbe niteliğinde bir muhtıra verir ve Nihat Erim başkanlığında bir hükümet yönetime

geçer. Devrimcilere yönelik katliamcı bir dönem başlamıştır artık.

THKO önderleri, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan yakalanırlar. Sermayenin mahkemeleri kendi yasalarını çiğneyerek Denizler hakkında idam kararı verir.

THKP/C'nin önderi Mahir Çayan ve yoldaşları

Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy ile THKO üyeleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna teslim olmayı reddederek yiğitçe direnirler.

Kızıldere direnişinin en anlamlı yönlerinden biri, devrimci dayanışma ruhudur. THKP/C önder ve militanlarının, THKO önderlerinin idamını engellemek için, yine THKO militanlarıyla birlikte

gerçekleştirdikleri bir direniştir Kızıldere. Bu yanıyla devrimci dayanışmanın anlamlı bir örneği olarak yer etmiştir devrim tarihimizde.

Devrim şehitleri kavgamızda yaşıyor!

Kızıldere direnişi 12 Mart muhtırasında cisimleşen faşizme karşı anlamlı bir devrimci yanıtıdır. Ölüm ve düşman küçültülmüştür Kızıldere'de. 10 yiğit devrimci son mermilerine kadar direnmiş ve ölümü yiğitçe kucaklamışlardır. Hemen ardılarından Denizler idam sehпасına sloganlarla çıkmış, İbrahim Kaypakkaya ser verip sır vermeyerek direnişçi geleneğin takipçisi olmuşlardır. Devrimciler fiziken ölmüş, ama devrim davası yaşatılmıştır. Onların göğü fethetmeye çıkan Paris komünarlarından teslim aldıkları direniş geleneği, bugün Ölüm Orucu direnişçilerinin ellerinde dalgalanmaktadır.

Gerek zindanlarda, gerekse dışarıda sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı bir evredeyiz. Komünistler olarak bu saldırıya yanıtımız her zaman için “teslimiyet asla!” olacaktır. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar bu anlamda da yol gösterici önderlerimizdir. Onları ve tüm devrim şehitlerini kavgamızda yaşatacağız.

M. Atak

Denizler'in idam edilmesini engellemek için harekete geçerler. Ünye'de 3 İngiliz teknisyenini kaçıarak, Tokat'ın Niksar ilçesinin Kızıldere köyüne yerleşirler.

30 Mart'ta sermayenin ölüm timlerince kuşatılırlar. Mahirler “teslimiyet asla!” diyerek, destansı bir direnişle ölümü kucaklarlar. THKP/C üyesi Mahir Çayan, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt,

İzmir Hücre Karşıtı Platform'dan eylem...

İzmir Hücre Karşıtı Platform, Ölüm Orucu direnişinin ilk şehidi olan Cengiz Soydaş'ın ölüm yıldönümü vesilesiyle, 23 Mart'ta bir basın açıklaması yaptı. Saat 13:00'de başlayan açıklamaya 70 kişi katıldı.

Eylemde: “İçerde dışarda hücrelere parçala!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” vb. sloganları atıldı.

Basın açıklaması okunmadan önce, 21 Mart'ta dışarda sürdürdüğü Ölüm Orucu'nun 235. gününde şehit düşen Tuncay Yıldırım şahsında, demokrasi, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı.

Ölüm Orucu direnişçisi Alaatin Karadağ'ın kardeşi Abdullah Karadağ okuduğu basın açıklamasında özetle şunlar söylendi:

“(...) Bugün bizler burada, bu toprakların

yetiştirildiği yiğit, güzel 89 canımızın yitirilmiş olması nedeniyle bir kez daha toplanmış bulunuyoruz. 21 Mart 2001 sabahı tüm ülkede Newroz ateşlerinin hazırlandığı sıralarda, Sincan F Tipi Cezaevi'nde yaşamını yitiren Cengiz Soydaş'la başlayan can yitimleri tam bir yıldır aralıksız devam ediyor. Bu 21 Mart'ta da Tuncay Yıldırım İzmir'de hayata gözlerini yumdu.

“F tipi 'tecrit'in en ağır koşullarda sürdürdüğü, yüzlerce insanımızın zorla tıbbi müdahale adı altında işkencelere maruz kalarak sakat ve hafızasız kaldığı, cezaevlerinde en insani hakları için direnen bedenlerin birçoğunun ölüm sınırı arasında gidip geldiği bu günlerde dört Baro tarafından formüle edilen ve demokratik kamuoyu tarafından ölümlerin durdurulması için bir adım olarak önerilen ‘ÜÇ KAPI-ÜÇ KİLİT’ önerisinin Adalet Bakanlığı tarafından reddedilmesini protesto ediyoruz. (...)”

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Nazım Hikmet ve emekçi kadınlar...

"Ve kadınlar,
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri,
ince, küçük çeneleri, kocaman
gözleriyle
yârimiz
ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve karasabana koşulan..."

Ezilip sömürülen bir sınıfın çifte sömürüye maruz kalan mensupları... İster Anadolu topraklarında yaşıyor olsunlar, ister dünyanın ücra bir köşesinde, her zaman Nazım Hikmet'in şiirlerinde bir yer bulabilmişlerdir kendilerine. O kadınlar ki, evin ve ailenin tüm yükünü sırtlamışlardır. Çocukların büyütülmesi, ev işleri onun omuzlarındadır. Aile içi ve dışı şiddeti yaşamakta, özellikle savaş dönemlerinde daha yoğun tacize ve tecavüze maruz kalmaktadırlar. Ev içinde ve dışında çalışırlar, üstelik bir de feodal baskının boyunduruğu altındadırlar.

"kadınlarımızın yüzü acılarımızın kitabıdır.
Acılarımız ve döktüğümüz kan.
Karabasanlar gibi çizer kadınların yüzünü
Ve sevinçlerimiz vurur gözlerine kadınların
Göllerde ışyan seher vakitleri gibi"

Nazım Hikmet'in şiirlerinde kadına duyulan sevgi ondaki insan sevgisinin bir parçasıdır. Ama onun sevgi duyduğu ve aşık olduğu kadın; çalışan, üreten, mücadele eden, direnen kadındır. Ondaki kadın sevgisi içi boş bir insan sevgisi değildir. O kadının yaşadığı tüm sorunların sınıfsal çelişkilerden kaynaklandığının bilincindedir. Şiddeti, emek sömürsünü (tıpkı sınıf kardeşi erkekler gibi) ve pek çok toplumsal baskıyı yaşayan kadının kurtuluşunun, bu sorunların nedeni olan burjuvaziye karşı mücadele edilmedikçe kazanılamayacağını çok iyi bilmektedir. Bu nedenle o daha büyük bir sevgi duymuştur, bu düzene boyun eğmeyen, "direnen" kadına. Çünkü o kadınlar; anası, bacısı, yarı, ama aynı zamanda yoldaşlarıdır.

1945 yılında Bursa Cezaevi'nde gazetede gördüğü bir fotoğraf onu öylesine derinden etkilemiştir ki, "Tanya" şiirini yazmıştır. Tanya

Moskova önlerine kadar gelen Alman askerleri tarafından 18 yaşındayken asılan genç bir komünisttir.

"Tanya
sen asılan partizan
ben hapiste şair
sen kızım yoldaşım
resmin üstünde eğiliyor başım
kaşların incecik,
gözlerin badem gibi
ama renkleri fotoğraftan anlamam mümkün
değil
fakat yazıldığına göre koyu kestaneymişler."
Şiirin sonuna doğru asılır Tanya:
"boğuluyordu nazlı boynu kuğu kuşunun
fakat dikildi ayaklarının ucunda partizan
ve hayata seslendi İNSAN:
-yoldaşlar
hoşça kalın
kavga sonuna kadar
Duyuyorum nal seslerini
Geliyor bizimkiler!"

Sermaye medyası Nazım Hikmet'in kadınlara, ama o emekçi ve direngen kadınlara yazdığı tüm bu şiirleri yok sayıyor ve onu birkaç ucuz dedikoduyla kendi pisliğine bulaştırmak istiyor. Bu sayede onunla emekçiler arasındaki bağı ortadan kaldırmak istiyor. Ama onun aşk anlayışı burjuvazinin yozlaşmış aşk ilişkilerinden öylesine farklıdır ki...

"karıcığım;
senin kaç yaşında olduğunu
ne düşündüm şimdiye kadar
ne de bundan sonra düşüneneğim

...
sen on sekiz yaşında sevgilimsin
kocaman gözlü ve ince bilekli geyik
sen anamsın altmış yaşındasın
sen yaşı ve cinsiyeti olmayan arkadaşımsın
büyük kavgamda beraber dövüştüğüm "

Nazım Hikmet'i televele pazarının malzemesi haline getirmek isteyenler amaçlarına ulaşamayacaklardır. Çünkü o İtalyan faşizmine direnen Taranta Babu olacak, Amerikan emperyalizminin atom bombalarıyla küle çevirdiği küçük Japon kızı olacak, genç partizan Tanya olacak ve Alman askerlerine haykırdığı gibi haykıracaktır:

"biz iki yüz milyonuz ,
iki yüz milyon asılır mı?
Gidebilirim ben
Ama 'bizimkiler' gelecekle
Teslim olun vakit varken..."

H. Ezgi

Susurluk çetesi için İHD'den suç duyurusu

26 Mart günü İHD İzmir Şubesi Adliye binası önünde "Susurluk çetelerinin korunmasına" ilişkin suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu metni kurum temsilcilerine dağıtılmadan önce İHD Şubesi Başkanı sözlü bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Susurluk görünen buzdağının sadece küçük bir bölümüdür. Gladyo olarak da bilinen, diğer NATO üyesi ülkelerde örgütlenen, Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra, değişik yerlerde ve zamanlarda suikast, adam kaçırma, darbe girişimleri vb. eylemler yapan bu yapılanmanın yaptığı kirli ilişkiler açığa çıkmıştır. Türkiye ayağında ise Susurluk'ta kaza sonucu açığa çıkan mafya-politikacı olarak da bilinen çeteleşme, diğer bir adı derin devlet veya kontr-gerilla olarak bilinen çete mensupları yargılanmış, hüküm giymişlerdir. Bu çetenin içinde asker-sivil kamu görevlileri ile katliam davaları sanıkları sivillerin bulunduğu ve 'vatan savunması' adı altında bir suç makinası gibi çalıştıkları resmi raporlarda açıklanmıştır. Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın raporundaki deyimleriyle; 'Susurluk bir bütündür ve olaylar zincirinden ibarettir' sözü sanırsız herşeyi açıklamaya yeterlidir. İnsan hakları savunucuları olarak çete mensuplarına sahip çıkan emekli generallerin 'herşey bilgimiz dahilinde yapılmıştır' sözü bizlerde 'derin devlet' hala devam ediyor mu korkusu uyandırmaktadır. (...)

"Sonuç ve istem: Belirtilen nedenlerle, ülkemizde hukuk devleti ilkeleri hakim kılınarak, faili belirsiz cinayetlerin, adam kaçırma, infaz, kaybetmelerin önlenmesi, toplumda kaygı, korku ve güvensizlik yaratan bombalama, kundaklama vb. şiddet eylemlerinin yinelenmemesi amacıyla, yukarıda isimleri geçen suç duyurusunda bulunduğumuz sanıklar hakkında gerekli soruşturmanın yapılarak cezalandırılmaları talebiyle haklarında kamu davası açılmasını dileriz."

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Bir öykü...

Biz kazandık!

İşbaşı zilinın çalmasıyla birlikte kurulmuş bir makina gibi başlamıştı işine, tıpkı diğer günlerde olduğu gibi. Ancak bugün bambaşka bir gündü. Bütün gece hiç uyumamıştı. Yine de kendini daha dinç, daha yaşam dolu hissediyordu. Eski günlerini, yaşadıklarını düşünüyordu.

Liseyi bitirdikten sonra sekreterlik yapmış, ancak fazla dayanamamış ve bir tekstil fabrikasında işe başlamıştı. Önceleri farklı bir dünyada gibi hissetmişti kendini. İlk kez yüz işçiyle birlikte yemek yiyordu. Bütün yüzler yorgun, bütün eller şekilsiz, ama bütün gözler sınımsıktı.

Dostça bir el omuzuna dokunmuştu: "İlk günler biraz zor geçer, alışsın."

Daha gireli bir ay olmamışken, fabrikanın her bir yanında bir hareketlilik gözüne çarpmıştı. Fakat ona hiç kimse bir şey söylemiyordu. Yemek zili çaldığında yemekhaneye gitti. Bomboştu. 5- 10 kişi yemek yiyordu. Oysa oturacak yer bulamazdı çoğu zaman. Yemeğini aldı ve masaya oturdu. Bir türlü yiyemiyordu. Hala gelmemişlerdi. Hızla kalktı ve bölümüne koştu. Orada da şefin ve birkaç kişinin dışında kimse yoktu.

- Neredeler? diye sordu.

- Canları cehenneme! İş

bıraktılar, dedi şef.

Çıkış kapısına yöneldi. Kalbi hızla çarpıyordu. İşçiler kapının önünde toplanmış konuşuyorlardı. Onu görünce şaşırıldılar.

- Burada ne yapıyorsunuz?

- Biz çalışmayacağız artık!

dedi yaşlıca biri.

- Sen yenisin, bizimle birlikte hareket edeceğinizi sanmıyorduk, dedi bir başka işçi.

- Ben arkadaşlarımı satmam, çalışmayacağım! dedi. İlk direnişiydi onun. Doğrusu biraz da korkuyordu. Direnişleri bir gün sürmüş ve polis zoruyla çıkarılmışlardı fabrikanın bahçesinden. İlk kez slogan atmıştı "İşçiyiz haklıyız!" 24 saat boyunca aynı havayı solumuşlar, halay çekmişler, sohbet etmişlerdi. Sömürüyü nasıl yaşadıklarını anlatıyorlar, işçilerin örgütlenmesinden bahsediyorlardı. Aslında yabancı değildi bu konulara. Bir yerlerden okumuştı, ancak şimdi bunu ete-kemiğe büründürüyordu.

Kendisi gibi çalışan, üreten milyonlarca insan ve onların sırtından geçinen bir avuç asalak. Bir yandan üretenler ve karşılarında onları yönetenler. Günlerce onu rahatsız etmişti bu çelişki. Neden üreten biz olduğumuz halde açlığı biz çekiyoruz? Neden bizim çocuklarımız hastalıktan ölürken, zenginler köpeklerini bile özel hastanelere götürüyorlar? Dahası neden biz sayıca onlardan kat be kat fazlayken, onlar bizi ezabiliyorlar?

Tüm bu sorular onu bir tek cevaba götürüyordu. Örgütsüzlük!

Sonrasında pek çok iş değiştirmişti. Ancak girdiği her fabrikada diğer işçilere ulaşmayı, işçi sınıfının

gücünü, bilincini taşımayı hedeflemişti. Bu yüzden işten atılmıştı her seferinde. İşten atılmak bir bedeldi onun için. Ama hiçbir savaş bedelsiz kazanılmazdı.

Bir yıldır aynı fabrikada çalışıyordu. Önceleri, sömürüye yeter demenin bilincinde olan bir-iki kişiydiler. Diğer işçilerle sıkı bir dostluk kurmuşlardı. Sayıları artmaya başlamıştı. Toplantılar yapıyorlardı ve artık 10 kişiden oluşan bir işyeri komiteleri vardı.

Planlar yapıyorlardı. İşyerlerine sendika getireceklerdi.

Bütün gece uyumamıştı. Sabah daha çabuk giyindi, daha çabuk yürüdü ve daha coşkulu çalışmaya başladı. Bugün onlar için çok farklıydı. İlk büyük toplantıyı yapacaklardı. Doğrusu akşamı etmek hiç de kolay olmadı. Paydos zili çaldığında kararlaştırdıkları gibi, komitedeki işçiler diğer işçileri toplantının yapılacağı sendikaya getirdiler. Getirdikleri fabrikadaki 30 kişinin dışında 60 kişiyi çağırılmışlardı. İlk konuşmayı o yapacaktı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu, coşkusu artık doruktaydı.

- Arkadaşlar hoşgeldiniz, diyerek söze başladı.

Fabrikalarındaki yoğun sömürüyü, örgütlülüğün önemini, işçi sınıfının gücünü anlattı ve,

- Artık yeter! Harekete geçmemizin zamanı geldi, dedi.

- Ya işten atılırsak, ne yaparız? dedi genç bir işçi.

- Kaybedeceğimiz ne kaldı? Bizler üretenleriz, biz olmazsak dünya durur. Bir düşün! dedi biraz kızarak.

- Hergün mesailere bırakılıyor, bize soruyorlar mı?

-Hayır! diyerek destekledi bir genç kız.

- Benim emekliliğime 6 ay kaldı, neden işten atılmam ki? dedi bir kadın.

- Peki ya çocukların! Onlar mezarda bile emekli olamayacaklar. Arkadaşlar neden bu kadar

korkuyoruz? Yeter artık, atın korkuyu üzerinizden! diyen yaşlıca bir ses geldi arka sıralardan.

Sesler gittikçe artmaya başladı. Bütün işçilerde artık coşku vardı. "Bir an önce ne yapmamız gerekiyorsa yapalım" diyorlardı.

Ertesi gün bir grup işçi sendikaya üye oldu. Sonraki gün bir grup daha ve bir haftanın sonunda 60 işçi üye oldu. Sendikanın yetkisinin işyerine

duyurulmasını bekliyorlardı artık ve beklenen oldu. Ancak patronları sendikayı kabul etmemiş, işçileri işten attığını ilan etmişti. Üye olan bütün işçiler kararlıydılar. Tek bir ağızdan "Greve çıkıyoruz, arkadaşlar!" diye haykırıyor, halay çekiyorlardı. Grev çadırlarını fabrikanın önüne kurdular. Daha birkaç saat geçmeden polisler doluştu etraflarına.

- Çadır kurmak YASAK! diyorlardı.

- Biz çadırımızı söktürmeyiz! diye bağırdı genç bir işçi.

- Bizler huzuru sağlamakla görevliyiz, bu yaptığınız suçtur! dedi ağzından salyalar akan bir polis.

- Peki sendikalı olmak suç mudur? Yıktırmayacağız! diyerek öfkeyle bağırdı.

Daha önce de direnişte polislerle tanışmıştı. Onların kime hizmet ettiğini çok iyi biliyor ve diğer işçilere sürekli anlatıyordu. Bir polis ona doğru yöneldi ve

- Bizimle karakola geleceksin. Senin elebaşı olduğunu biliyoruz. Bu işçileri sen kışkırtıyorsun, dedi.

İşçiler hep birlikte sloganlar atmaya başladılar.

"Yaşasın işçilerin birliği!"

Birbirlerine sınımsıkı kenetlenmişlerdi. Kolay mıydı arkadaşlarını gözaltına almak! Kolay mıydı grev çadırlarını yıkmak!

Polisler biraz şaşırarak, biraz da tedirgin olarak gittiler. Ve iki ay boyunca uzaktan izlediler grevcileri.

2 ay! Uzun bir ömürdü tüm işçiler için. Yaşam okulu, mücadele okulu. Fabrikalarının önünde destek için gelen işçileri selamlıyorlar, eğitim çalışmalarını yapıyorlar, halay çekiyorlardı. Onunla birlikte 3 kişi temsilci olmuşlardı. Artık daha az uyuyordu. Sanki geçmiş yılların acısını çıkarıyordu. Bilmediği çok şey vardı. Biran önce herşeyi okumalı, öğrenmeliydi. Yaşadığı deneyimler vardı. Bunları mümkün olduğunca çok işçiye anlatmalı, öğretmeliydi. Omuzlarında ağır bir yük hissediyordu, ancak bu yük ona büyük bir zevk veriyordu.

İki ay olmuştu greve çıkalı. Bir sabah patron görüşmek istediğini bildirdi. Sendikadan bir kişi, avukat ve 3 işçi temsilcisi gittiler görüşmeye. 3 saat sürmüştü görüşme. Dışarda tüm grevci işçiler sonucu sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Fabrikadan ilk o çıktı. Hızla, coşkuyla arkadaşlarına yöneldi ve

"Arkadaşlar biz kazandık!" dedi.

Esenyurt'tan bir işçi

Meşruluğumuzu ve gücümüzü işçi sınıfının haklı ve yenilmez davasından alıyoruz!**Baskılar bizi yıldırılmaz!..**

Mamak İşçi Kültür Evi'ne keyfi polis saldırısı... Mamak İşçi Kültür Evi 20 Mart günü akşamı sermayenin kolluk güçleri tarafından basıldı. Onlarca polisin katıldığı baskında İşçi Kültür Evi talan edilirken, iki çalışanımız ve o sırada bizi ziyarete gelen 4 dostumuz gözaltına alındı. Çalışanlarımızdan Evrim Erdoğan çıkarıldığı nöbetçi mahkeme tarafından hiçbir gerekçe gözetilmeden tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konuldu. Ayrıca Tuzluca'yı ve çevresinde 2 gün boyunca gözaltı terörü estirildi. Bunun dışında İşçi Kültür Evi'nde gönüllü olarak ders veren arkadaşlar da gözaltına alınarak psikolojik baskı ve kaba dayakla yıldırılmaya çalışıldı. Yine aynı günün öğlen saatlerinde paralı eğitime karşı liseli öğrencilerin yaptığı basın açıklamasında gözaltına alınan Orhan Aydoğan, Tuzluca'yı Karakolu'nda sivil polisler tarafından işkenceden geçirildikten sonra, çıkarıldığı mahkemece tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konuldu. Ankara TMSH ekiplerinin yaptığı ev baskınları ve diğer gözaltılarla beraber toplam 11 kişi gözaltına alındı, bunlardan ikisi tutuklandı.

Baskın, gözaltı ve tutuklamalar tamamen keyfidir. Bu kural tanımazlığın, bu keyfiliğin, bu azgınlığın nedeni ne peki? Bu sorunun yanıtı İKE'nin çalışmalarında saklı. İKE kuruluşundan itibaren sermaye devleti tarafından paralı eğitim uygulamalarıyla eğitim hakları ellerinden alınan

onlarca gence kapılarını açtı. Hiçbir ücret almadan eğitim verdi onlara. İKE sermayenin yozluğa ve çürümeye ittiği emekçilere ve gençliğe aydınlığın kapılarını araladı. Şehir merkezindeki sanat ve kültür etkinliklerine bırakalım para yetiştirmeyi, yol parası dahi bulup gidemeyen emekçi halk ücretsiz olarak sanatsal ve kültürel etkinliklerle tanıştı. Kendini anlattı, sorunlarını tartıştı, çekiç tutmaktan başka bir şey görmemiş nasırlı eller umudun türküsünü yazdı. İKE, evlerine hapsedilmiş düzenin çift yönlü baskısı ve sömürsü altında inleyen kadınlara özgürlüğün yolunu gösterdi. Hücrelerinin kapılarını zorladı.

Kısacası İKE, emekçi halka yeni bir dünya sundu, bu dünyanın yaratılması için onlara yol açtı. Yüründü, omuz omuza, yürek yüreğe...

İşte bu saldırganlığın ve gözü dönmüşlüğün nedeni de bu. Çünkü onlar istiyorlar ki, işçi ve emekçiler karanlık dehlizlerden gökyüzünü göremeden, başka bir dünyanın olanaklı olduğunu bilemeden yaşasınlar. Böylelikle zulüm ve kan üzerine kurulu düzenleri emekçilerin sırtında yaşamaya devam etsin.

Ankara emniyetinin bu keyfi saldırısı, 5 aydır işçi sınıfının gür sesi olan, emekçilerin ve yoksulların yanında ve sorunlarının karşısında duran faaliyetimizi engellemeye yöneliktir. Onlar sesimizi boğmak, Ankaralı emekçilerin sahiplendiği bu bayrağı indirmek istiyorlar. Ama bunu başaramayacaklar. Çünkü biz

meşruluğumuzu ve gücümüzü işçi sınıfının yıkılmaz ve yenilmez davasından alıyoruz. Çünkü biz milyonlarca emekçinin karşı konulmaz aydınlık geleceğinin temsilcileriyiz. Biz Nazım'ın ve Mayakovski'nin, Gorki ve Brecht'in yoldaşlarıyız. Nasıl ki onları, yaşamları boyunca baskı uygulamakla, susturmaya çalışmakla, bunun için gerektiğinde zindanlara atmakla susturup durduramadıysanız bizi de susturamazsınız ve durduramazsınız, bu mümkün değildir!

Bizim türkümüz zindanlarda, fabrikalarda, ocaklarda ve tarlalarda söyleniyor. Bizim türkümüz yeryüzünün dört bir yanında söyleniyor. Bu umudun ve özgürlüğün türküsüdür. Tarih boyunca gücünüz yetmedi bu türküyü susturmaya, bundan böyle de yetmeyecek!

Bizler İKE çalışanları olarak kurumumuza yönelik baskıların son bulmasını ve keyfi bir şekilde tutuklanan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Bu konuda işçileri, emekçileri ve ilerici-devrimci kamuoyunu duyarlı olmaya, bize destek vermeye çağırıyoruz.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Devrimci sanat susturulamaz!

Karanlık değil, sosyalizm kazanacak!

Mamak İşçi Kültür Evi

Medyada reklamı yapılan Mert Çelik gerçeği...**“Laila” değil, sömürü cehennemi!**

Emeğin aşırı sömürsü üzerinden daha fazla kâr amacı güden sermaye sınıfı, bunun için çalışma koşullarını ağırlaştıran her türlü yol ve yöntemi çeşitli kılıflar altında uygulayarak, işyerlerini adeta sömürü cehennemine çeviriyor. Sonu gelmeyen ekonomik krizlerin aşılması adına, ülkenin refaha çıkması adına, “milli birlik ve beraberlik” adına, demokratikleşme ve AB'ye girme adına işçilerden istenen fedakarlık, kötü çalışma koşulları ve her alanda yıkıma uğratan yaşamlar olarak karşılığını buluyor. Sömürü çarkının daha vahşi dönmesine ve düzenin ayakta kalmasına hizmet ediyor. Baskı ve sömürünün daha da katmerleşmesi anlamına geliyor.

İşçileri dipsiz bir sömürü ve sefalet çukuruna itmek, bilinçlerini bulandırmak için düzenin tüm kurumları aracılığı ile devreye soktuğu saldırılardan birisi de dinsel gericiliktir. Sermayenin sözcülüğünü üstlenen düzen medyası ile satılık kalemlerinin bundan bir süre önce yaptıkları haber, dinsel gericiliğin ve bununla beraber uygulanan politikaların işçileri sömürmede nasıl kullanıldığına güzel bir örnek oluşturuyor. Fabrikanın vahşi sömürü çarkları arasında acımasızca öğütülen, emekleri gaspedilen işçiler, bu gerçeklik içindeki çalışmadan soyutlanarak, keyif çatıyorcasına magazin sayfalarına meze yapılıyor.

Söz konusu fabrika İstanbul'un sanayi bölgesi olan Büyükçekmece'ye bağlı Kıracılar Köyü'ndeki Mert Çelik'tir. Fabrikanın patronu, diğer patronlardan bazı farklılıklar göstermektedir. Mehmet Tanrıseven, Minyeli Abdullah filminin yapımcısı, “Sürgün” ve “Çizme” gibi ödüllü filmlerin yönetmeni olarak islami sinemanın önde gelen isimlerinden biridir. Bu kan emici işçileri iliklerine kadar sömürerek servetine servet katmış ve bugünlere gelmiştir. Dini duyguları kullanması sömürüyü daha kolay ve meşru bir zeminde yapmasını sağlamaktadır. Vicdanlı, babacan, dürüst, dinli-imanlı bir insan rolüne bürünerek işçi-patron çelişkisini perdelemeye, böylelikle azgın sömürüyü kolaylaştırmaya çalışmaktadır. Onun için her yol mübahtır.

Fabrikadaki çalışma koşulları medyada yansıtıldığı gibi hiç de öyle güllük gülistanlık değil. Sermayenin dini de imanı da para, yani daha fazla kâr ve sömürüdür. *Sabah* gazetesinde “Laila gibi” diye sunulan bu fabrikada sömürü ve çalışma koşulları ne dinle, ne reklama örtülüp gizlenebiliyor. 300 işçinin çalıştığı bu fabrikada günde 14 bin gibi rekor sayılabilecek düzeyde tencere yapılıyor. Bu özelliğiyle fabrika, Avrupa'nın en büyük, dünyanın ise dördüncü büyük tencere üreticisi haline gelmiştir. Bu ünvan işçilerin yoğun ve uzun çalışma saatlerinin bir ürünüdür. İşçilerin azgın sömürsü üzerinden patron servetine servet katarak bugünlere gelmiştir. Krizden etkilenmediği gibi, üretim %40 artmıştır.

Yaş ortalaması 25 olan fabrikada kadın işçiler çoğunluğu oluşturuyor. Çift vardiya üzerinden 12 saat çalışan işçiler çelik üretiminin getirdiği ağır çalışma koşullarıyla yüzyüzeler. Bir yandan ortalığa yayılan metal tozları, diğer yandan uzun ve yorucu çalışma koşulları işçilerin sağlığını olumsuz etkiliyor. Tek düze, ayakta uzun saatler alan çalışma verimi azaltacağı için, patron üretimi arttırmak amacıyla, işçilere bazı zorunlu uygulamalar dayatıyor. Buna uymayanlara ise kapı gösteriliyor. Yani işten atılma demoklesin kılıcı gibi işçilerin başında sallandırılıyor.

İşçilerin dini duygularını kabartmak için hoparlörden yüksek sesle marşlar dinletiliyor. Tozdan etkilenmemeleri için kadın işçilerin baret, vb. takması gerekirken, türban dayatılıyor. İşçiler yoğun iş temposuna sabah on dakikalık spor ve okunan Kuran'la başlıyorlar. Öğle yemeğine kadar yoğun bir çalışma. Günah olduğu gerekçesiyle verilen yemeği dökmek ya da yememek yasak. Yemekten sonra tekrar spor ve müzik eşliğinde dans. Bu programlara katılmak zorunlu. Katılmama ya da etkin olarak katılmamanın karşılığının dayak olduğu söyleniyor.

İşbirlikçi düzen medyası bilinçli olarak bunlardan bahsetmiyor. Bütün bunların işçilerin özgür iradesine dayanmadığı, verimliliği, yani patronun kârını arttırmaya dönük olduğu bilinçli olarak gizleniyor.

Habere bakılırsa, işçiler fabrikaya çalışmaya değil, sanki eğlenmeye gidiyor. Burayı, işçilerin alınteri döktükleri, kendileri için sefalet, patron için servet ürettikleri bir yer değil de, zenginlerin eğlence merkezi olan Laila gibi sunmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Orada bir havuz var ama kimin için? Günde 12 saat çalışan hangi işçi havuz sefası yapabilir?

Evet burası bir cennet, ama sömürü cenneti. Belki “Laila” gibi, ama patronlar için. Sahi, işçilerin aldığı ücretten neden hiç bahsedilmiyor dersiniz!

İşçiler, çığ gibi büyüyen işsizler ordusunun bir elemanı olmamak için pek çok dayatmalara boyun eğiyorlar. Fakat göz boyamaya dönük şeylere de inanmıyorlar. Kimi işyerlerinde krizden kurtulmak adına, ülke ve vatan çıkarları adına işçiden fedakarlık isteniyor. Bu fedakarlıklar İMF reçetelerinin uygulanmasının bir kılıfı oluyor. Düşük ücretler, ekonomik ve sosyal hakların gaspı, ücretsiz izinler, sigortasız sendikasız çalışma, tazminatların kaldırılması vb. saldırılar işçilere fatura ediliyor. Mert Çelik gibi kimi işyerleri ise bir yandan havuzlarıyla, tenis kortlarıyla, sinemalarıyla çağdaşlık ve modernlik görüntüsü sunarken, diğer yandan dinsel gericiliği sonuna kadar kullanıp işçilerin bilincini bulandırarak düzenlerini korumaya çalışıyorlar.

Elbette işçilerin insanca çalışma koşullarına, çalışırken sosyal ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamaya, dinlenmeye ihtiyaçları var. Bu onların temel hakkı. Ama bu düzende işçilerin bu çalışma ve yaşam koşullarına ulaşması mümkün değildir. İşsizlik korkusu, fiziki ve ruhsal olarak işçiyi bitiren ağır çalışma koşulları, uzun çalışma saatleri ve tüm bunların karşılığında sefalet ücretleri... Tüm o süslü reklamları kazıdığımızda altından bunlar çıkıyor. Kapitalizm işçiler için budur. İşçiler insanca çalışma ve yaşam koşullarına ancak sermayenin saltanatına son vererek ulaşabilirler. Bunun için öncelikle partilerine sahip çıkmaları gerekiyor.

Esenyurt'tan komünist bir işçi

Mücadele

Postası...

Birleşmek ve örgütlenmek zorundayız

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin büyük sermayedarları Abant'ta bir toplantı yaparak, sömürüyü nasıl daha fazla arttırabileceklerini tartıştılar. IMF uşağı iktidardan istekleri ise dayatma niteliğinde birer emirdi.

Sendikaların konfederasyonların birer işveren örgütü gibi çalıştıkları bu süreçte, TİSK'in böyle davranması son derece normaldir. Sınıf hareketinin suskunluğundan aldıkları güçle saldırabildikleri kadar saldırıyorlar. Sözleşmelerde sıfır zam, işçi atma, sigorta primi yatırmama vb. bunları zaten yapıyorlardı. Yeni saldırı planları ise, binlerce çalışanı daha beter sefalete itecek türden. TİSK tazminatları kaldırmak, esnek çalışmayı yasallaştırmak, kısacası çalışanlara gerçek anlamıyla köleliği dayatmak istiyor.

Y. Okuyan'ın sözde çıkarmak için uğraştığı iş güvencesi yasasını bu bir avuç asalaklar bir yıldır mecliste beklettirebiliyor. TİSK Başkanı R. Baydur adalet timsali kesilen Cumhurbaşkanıyla görüşüyor, Cumhurbaşkanı Baydur'un taleplerini destekliyor.

TİSK'in cesareti sendika bürokratlarının ihanetinden, sendika bürokratlarının ihaneti de tabanın örgütsüzlüğündendir. Bürokratlar ihanetlerini derinleştirme cesaretini tabanın parçalı ve örgütsüz oluşundan alıyorlar. O halde temel sorun tabanın örgütlenmesidir. Kazanılmış hakları korumanın, yeni haklar kazanmanın başka bir yolu yoktur.

Kurtuluş yolu örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor. Korku ve güvensizlik nereye kadar sürebilir? Birleşmek ve örgütlenmek zorundayız. Yıkmalıyız korkuyu ve umutsuzluğu. Bu düzen değişmediği sürece hep aç kalacak, hep gelecek korkusuyla yaşayacağız. Unutmamamız gereken en önemli şey ise şudur: Gücümüz sınıfımız, partimiz silahımızdır!

K. Boran

Kızıl Bayrak kolay olmayanı başardı

Değerli arkadaşlar;

Türkiye topraklarında düzeyli, nitelikli bir yayını sürdürmek bugüne kadar pek kolay olmadı. *Kızıl Bayrak* kolay olmayanı başardı.

Bu başarının altına imzasını atanları en içten duygularıyla selamlıyorum. Bir DAF işletmesi işçisi olarak okuduğumda, kendimi ve duygularımı gazetenin sayfalarında görüyorum.

DAF'da yaklaşık 6 bin işçi çalışıyor. Ben bu işletmede örgütlü FNV sendikasının işyeri işçi temsilcisiyim. Bugüne kadar *Kızıl Bayrak* sayfalarında çok anlamlı yazılar okudum, yararlandım.

Daha düzeyli, kaliteli ve başarılı bir yayın için hep birlikte elele...

Selam Türkiye işçi sınıfına, selam onun sınıf partisine!..

En içten sevgilerimle hepimizi kucaklıyorum.

DAF-FNV işçi temsilcisi

Ali Solmaz

Eindhoven/Hollanda

Örgütlenmeli ve sokağa çıkmalıyız!

Emperyalist efendilerinden gelen direktifleri uygulamak için, 19 Aralık'ta 20 cezaevinde birden operasyonlar başlatılmış, dışarda ise yüzlerce kişi apar topar gözaltına alınmıştı. Bu kanlı operasyona da "hayat kurtarma" adını koymuşlardı. Bu operasyonda 28 devrimci yaşamını yitirmiş, yüzlercesi yaralanmıştı. Biz işçi ve emekçilere bu katliamı saniye saniye izletmişler, cezaevlerindeki tutsakların sahte telefon konuşmalarını dinletmişler, kendi arkadaşlarını yaktıklarını, askerlere ateş ettiklerini söylemişlerdi. Ulucanlar katliamındaki senaryo tekrar ediliyordu. O zaman da kendi arkadaşlarını vurdukları haberleri verilmiş, ancak daha sonra otopsi sonuçları bunu yalanlamıştı. Yine benzer bir oyunu oynuyorlar, "örgütten korkuyorlar, biz bu gençleri örgüt baskısından kurtardık" diyorlardı.

ÖÖ artık biter dediklerinde ise, tam tersine ÖÖ direnişçilerinin sayısı artmış ve ölümler başlamıştı. Dışarda da tam bir terör estiriliyor, hücrelere karşı çıkanlar hakkında davalar açılıyor, hücre karşıtı eylemlere saldırılıyor, gözaltılar, işkenceler ve tutuklamalar birbirini izliyordu. Bu katil sürüleri Ramazan ayında iftarlarını devrimcilerin kanını içerek açıyorlardı. Yeni yılda ve bayramlarda ailelere çocuklarının ölü bedenlerini hediye ediyorlardı.

Cezaevlerinde tecrit ve işkence sürüyor. İnsanca yaşamak için, inançlarını savunmak için devrimci tutsakların başlattıkları ÖÖ direnişi devam ederken, devlet hiçbir adım atmaya yanaşmıyor.

Bu saldırıların asıl hedefi tabii ki dışardaki işçi ve emekçilerdir. IMF reçetelerinin, alınan dış borçların faturası bizlere ödettilerecektir. Bugün bizlerin maaşını dahi IMF yetkilileri belirliyor.

Krizde birileri trilyoner olurken, biz emekçiler daha fakirleşiyor, açlığa mahkum ediliyoruz.

Ölmekten beter bir duruma, sürünerek yaşamaya mahkum ediliyoruz. Dört kişilik bir ailenin mutfak harcaması asgari 400 milyon belirlenirken, asgari ücret 120 milyon... Bize paran kadar yaşa deniliyor. Nasıl yaşarsak yaşayalım, bu onları ilgilendirmiyor. Bir avuç asalak bizlerin sırtından milyarlar kazanırken, en iyi şartlarda yaşarken, çocuklarını en iyi okullarda okuturken, en iyi hastahanelerde tedavi olurken; bizler işsizliğe, açlığa, sefalete, cehalete ve ölüme mahkum ediliyoruz.

ABD uşaklığını her fırsatta gösteren sermaye iktidarı, 11 Eylül saldırısından hemen sonra "terörizme karşı mücadele"de ABD ile ortak hareket etmek gerektiği açıklıyor. ABD'nin Afganistan'a başlattığı saldırıyı destekliyor ve asker göndererek yanında olduğunu açıklıyor. Çünkü IMF'den alacağı kredi ABD'nin yanında binlerce masum Afgan, Irak vb. mazlum halkları katletmekten geçiyor.

Gelinen yerde her alanda saldırılar artıyor. İşsizlik, açlık, düşük ücretle yok pahasına çalışma. Öyle ki 2 yaşındaki çocuk açlıktan ölebiliyor, hem de çocuk haklarının yaşandığı bir haftada. Yaşam hakkının olmadığı bir ülkede, ne çocuk hakkından ne de kadın hakkından söz edilebilir.

Bunların tek çözümü var. Üretenlerin mücadele etmesi. Bugün biz cezaevlerindeki sorunlara duyarlı davranmazsak, ÖÖ'na destek olmazsak, devrimcileri sahiplenmezsek, yarın ben, sen, o, hepimizin gideceği yer hücrelerdir. Oralardan hepimiz nasibimizi alacağız, bunu unutmamalıyız. İşyerinde hakkımızı korumak için sesimizi çıkardığımızda, okuyamadığımız için parasız eğitim, hastahaneye gitmek için parasız sağlık dediğimizde, sahip olduğumuz en ufak hakkımızı korumak için sokağa çıktığımızda, karşımıza bu sistemin koruyucuları olan polisi, askeri çıkacaktır. Önce copla gözdağı verilecek, sonra ise o soğuk dört duvar arasında dubleks hücrelerde kendimizi bulacağız. Onurumuzdan, düşündüklerimizden vazgeçmemiz istenecek. Yani kısaca bizi biz yapan düşüncelerimizden, inançlarımızdan soyunup, devletin istediği gibi düşünmeyen, sorgulamayan, herşeye boyun eğen robotlar olmamız istenecek.

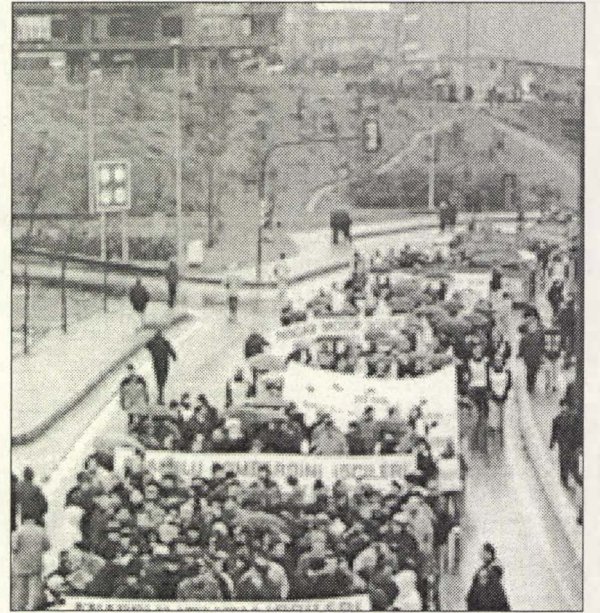
Bu sıra belki bize gelmeyebilir, ama yarın sıranın çocuklarımıza geleceğini unutmamalıyız. Bu sömürü sistemi var oldukça işkence, katliam ve hücreler devam edecektir. Tek çözüm yol, işçi ve emekçilerin, üretenlerin yöneteceği sosyalist bir sistem için mücadele etmesinden geçmektedir.

Yaşamımızın hücreleştirilmesine, işkenceye, açlığa, işsizliğe, savaşa karşı bir an önce bir araya gelip örgütlenmeli, sokağa çıkmalıyız. Bu sisteme hak ettiği cevabı vermeliyiz.

Yaşamımızın hücreleştirilmesine hayır!

İçerde dışarda hücreleri parçala!

A. Dilan/Tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İtalyan tarihinin en büyük gösterisi:
Saldırılarına karşı 3 milyon işçi yürüdü!..

“Masmavi gökyüzü, bir deniz kadar
uçsuz bucaksız kırmızı bayraklar...”

**Roma'dan işçiler
geçti!..**